ELLIS PETERS

Orașul de aur și umbră

Traducerea și adaptarea în limba română de

MIHNEA COLUMBEANU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Domnul Stanforth se ridică de la birou, venind în întâmpinarea vizitatoarei, pe care o instală cu ceremonie în fotoliul rezervat clienților.

Charlotte Rossignol se simțea la largul ei; nu trebuia decât să se așeze și să aștepte ca avocatul să-i spună de ce o chemase.

– Mademoiselle Rossignol, începu avocatul, permiteți-mi mai întâi să vă mulțumesc pentru că ați binevoit să vă sacrificați puțin din timpul dumneavoastră prețios...

– Spuneți-mi miss Rossignol, propuse Charlotte pe un ton degajat, sunt aproape în întregime englezoaică, în pofida numelui meu și a timpului pe care l-am petrecut în Franța. Tatăl meu a părăsit-o pe mama când aveam doar șapte ani, așa că influența britanică a predominat pe tot parcursul educației mele.

– Perfect! Va fi mult mai simplu, reluă cu căldură domnul Stanforth, oferindu-i o țigară și foc.

Părea mai destins, iar Charlotte zări în ochii lui scânteia pe care frumusețea ei o aprindea aproape întotdeauna în privirile bărbaților de toate vârstele.

– Probabil vă întrebați, continuă avocatul, apropiindu-se puțin de ea, de ce v-am chemat aici. Întâmplarea a făcut să remarc unul dintre afișele care anunțau concertul dumneavoastră. Nu putea fi vorba de o altă solistă cu numele de Charlotte Rossignol. De asemenea, m-am informat unde anume veți da recitalul. Pe scurt, doream să știu, dragă miss Rossignol, dacă ați mai primit în ultima vreme știri despre unchiul dumneavoastră, doctorul Alan Morris.

O clipă, Charlotte rămase mută de mirare. Pe fața ei fermecătoare se citea o uimire aproape copilărească, iar avocatul își aminti că, oricât de sigură pe sine părea, tânăra avea doar douăzeci și trei de ani. Totuși, se reculese repede.

– N-am avut niciodată relații cu unchiul meu Alan. Știu că e un arheolog de renume internațional, dar am crescut în Franța și n-am avut nici o ocazie să-l întâlnesc, toată viața.

Juristul își frecă bărbia despicată, privind-o gânditor pe tânăra vizitatoare.

– Ce este? Care-i problema? întrebă Charlotte, observând cât de stânjenit era.

– Problema, replică avocatul, este tocmai că nu știm care-i problema. N-avem idee ce se întâmplă, și suntem nevoiți să facem tot felul de presupuneri. Sunt aproape douăzeci de ani de când mă ocup de afacerile unchiului dumneavoastră și le-am girat adesea în timpul îndelungatelor sale călătorii în străinătate... Anul trecut, în luna octombrie, s-a hotărât dintr-o dată să plece în Turcia, pentru un voiaj de circa un an. Înainte de a pleca, a luat măsuri ca o menajeră și o guvernantă să aibă

grijă de casa lui din Londra. Nu ne așteptam să primim vești în timpul sejurului în Turcia, dar iată că a trecut un an și continuăm să așteptăm zadarnic...

– Un an și șase luni, chiar! remarcă îngrijorată Charlotte. Cred că salariatele din casă sunt în mare încurcătură. Ce ați făcut în privința lor?

– În lipsa oricăror instrucțiuni de la clientul meu, mi-am asumat responsabilitatea de a le reînnoi contractul pentru încă o perioadă de șase luni. Nici nu puteam să fac altceva – amândouă lucrează ireproșabil.

– Ați procedat foarte bine. Dar iată că cele șase luni au trecut, și tot nu s-a primit nici o veste, comentă Charlotte. Nu vi se pare surprinzător, din partea doctorului Morris?

– Ba da, foarte surprinzător. Cu atât mai mult cu cât afacerile îi solicită prezența aici. Absența lui interminabilă începe să-mi creeze probleme serioase, mărturisi domnul Stanforth.

– N-ar fi bine să cereți deschiderea unei anchete oficiale? sugeră fata, cu voce nesigură.

– E o lună de când am anunțat poliția, dar cercetările n-au dat nici un rezultat și am rămas în continuare la punctul mort, încheie el cu un oftat.

– Ce anume se știe? întrebă Charlotte. Nu sunteți sigur decât de faptul că s-a dus în Turcia? Poliția a descoperit ceva în acest sens?

– În orice caz, răspunse avocatul, știm că a ajuns la Istanbul. A luat avionul în ziua de șase octombrie – am verificat lista pasagerilor. Rezervase o cameră la hotelul Gul Bejaze, unde a locuit trei săptămâni. Știm chiar și ce a făcut în tot acel timp. I se ceruse să scrie o carte despre invazia

romană în Anglia, și-și luase manuscrisul cu el. Îmi vorbise despre cartea aceea și chiar s-a dus să verifice la fața locului un număr de detalii. Editura a primit textul finalizat, trimis prin poștă de la Istanbul, cam la trei săptămâni după sosirea lui acolo. Au trecut peste șase luni de la apariția cărții.

La câteva zile după ce expediase manuscrisul, doctorul Morris i-a telefonat unui coleg pentru a-l anunța că se ducea să viziteze un sit din Anatolia. A doua zi, a plătit nota la hotel și a luat un taxi spre gara principală din Istanbul. E evident că, după un an, nu se mai poate da de urma acelui taxi. De atunci și până acum, nimeni nu a mai auzit nimic despre el.

Charlotte nu se așteptase să audă lucruri atât de grave.

– Și dacă a dispărut de bunăvoie? sugeră ea. În acest caz, nu ne-ar rămâne altceva mai bun de făcut decât să-l așteptăm. Cred că poliția nu a închis dosarul, și că ne va anunța imediat ce se va descoperi ceva. Altceva nu cred că putem face, decât să plecăm la Istanbul și să pornim pe urmele lui. Iar dacă, din cine știe ce motiv, unchiul meu a hotărât să dispară pentru un timp, nu s-ar bucura deloc de toată această agitație. Nu sunteți de aceeași părere?

– Ba da. Judecați foarte bine și expuneți situația extrem de clar, răspunse domnul Stanforth. Exact aici am ajuns... și dumneavoastră, și eu!

– Eu? se miră Charlotte, neplăcut surprinsă. Înțeleg că, în calitate de rudă, e firesc să mă îngrijoreze dispariția unchiului meu, dar n-am nici un motiv să intervin cu adevărat în această problemă.

– Ba da, dragă domnișoară, reluă cu răbdare avocatul. Dimpotrivă, aveți toate motivele s-o faceți, căci dacă nu-l găsim pe doctorul Morris – și din păcate suntem obligați să

avem în vedere și această ipoteză – dat fiind că ați rămas singura lui rudă, după decesul mamei dumneavoastră – sunteți și unica moștenitoare... Iată de ce trebuie să vă consult înainte de a întreprinde orice acțiune în numele lui.

– Dacă doriți să-mi cereți să împart responsabilitatea deciziilor pe care am putea fi determinați să le luăm în afacerile unchiului meu Alan, sunt de acord, deși nu mă pricep la nimic și nu vă pot fi de prea mare ajutor. Nu pot nici măcar să spun în ce sens ar fi vrut să acționăm, pentru că nu știu aproape nimic despre el. În ceea ce privește eventuala mea moștenire, nici nu poate fi vorba să mă ocup de ea. Dacă doriți, aș prefera să nu mai vorbim despre asta. S-ar putea ca unchiul meu să-și lase averea moștenire fostului său colegiu, ceea ce mi se pare perfect... Pe de altă parte, înțeleg că aveți nevoie să consultați pe cineva în legătură cu angajatele din casă. Cred că cel mai bine e să le reînnoiți contractul pentru încă un an, dacă sunt de acord și ele. Astfel, casa va putea fi locuită și întreținută, mai ales dacă sunt atât de conștiincioase pe cât spuneți. Și chiar dacă unchiul Alan va reveni într-o lună sau două, nu va avea de ce să se plângă, de vreme ce totul s-a întâmplat din cauza lui. În rest, această decizie nu prezintă decât puține inconveniente.

După câte se părea din spusele Charlottei, totul era foarte simplu. Numai că, își spunea domnul Stanforth, fata nu se gândea la implicațiile acelor lucruri asupra ei, altfel n-ar fi respins cu atâta dezinvoltură perspectiva moștenirii. Desigur, nu era o avere, totuși succesiunea nu era neglijabilă, fără a pune la socoteală drepturile de autor care continuau să sosească de-a lungul anilor, indiferent dacă Alan Morris mai apărea sau nu.

– Mă bucur, reluă avocatul, nu fără o undă de ironie, că judecata dumneavoastră se potrivește cu a mea. Exact același lucru voiam să-l propun și eu, ceea ce rezolvă imediat problema...

– Nu ezitați să mă căutați, adăugă Charlotte sigură pe sine, dacă aveți nevoie de un ajutor sau un sfat.

– Vă mulțumesc. Acest lucru îmi va ușura considerabil sarcina, răspunse avocatul, cu un surâs discret. Și, cum spuneți, nu putem face altceva decât să așteptăm ca doctorul Morris să-și facă din nou apariția... Vă pot întreba ce planuri aveți? Vă gândiți să mai stați un timp în Anglia?

– Am intenția să mă stabilesc aici, anunță Charlotte. Mi-am găsit un post de profesoară la o școală, dar nu voi începe munca decât din septembrie. De aceea, așteptând, mi-am programat câteva concerte, mai ales în provincie. Dar voi avea grijă să știți întotdeauna unde mă puteți găsi.

Întrevederea se apropia de sfârșit. Charlotte își luă poșeta, iar domnul Stanforth se ridică pentru a o conduce la ușă, la fel de ceremonios cum o primise. Dar, în apropierea ușii, Charlotte îl îmtrebă:

– Mi-ați putea da lista cărților pe care le-a scris unchiul meu Alan? Dacă trebuie într-adevăr să mă amestec în această afacere, am nevoie să-l cunosc mai bine, iar cel mai bun mijloc îl oferă lectura cărților pe care le-a scris. Sunt convinsă că în paginile lor voi găsi o mare parte din personalitatea lui.

Unul dintre pereții cabinetului era ocupat de o bibliotecă vastă. Cea mai mare parte era plină cu cărți legate în piele și doar pe rafturile de jos se găseau volume broșate. Domnul Stanforth luă unul și i-l întinse Charlottei. Fata citi titlul: „Romanii în Marea Britanie“, de Alan Morris. Partea întâi:

„Aurae Phiala"... Coperta reprezenta o vale verde, traversată de panglica scânteietoare a unui râu și înconjurată cu o centură de pietre și cărămizi vechi. Charlotte contemplă imaginea, fascinată.

– Ce frumos! exclamă ea în cele din urmă. Acolo s-a dus unchiul meu înainte de a pleca în Turcia?

– Da, răspunse avocatul. Cunoștea acest sit de multă vreme, îl vizitase de mai multe ori, deși din câte știu nu organizase niciodată el însuși săpături. Cred că această sarcină îi fusese încredințată unui student...

– Prin urmare, unchiul Alan locuia la niște prieteni, fără îndoială, când se ducea acolo, nu-i așa? întrebă Charlotte. Și probabil că a plecat de la ei direct la aeroport, ca să ia avionul spre Istanbul...

– La fel cred și eu.

– Unde se află această vale? se interesă fata, fără să scape din ochi fotografia.

– Undeva la limita Țării Galilor, cred, răspunse domnul Stanforth. Textul și hărțile vă vor indica mai precis. Numele văii înseamnă ceva gen „Valea brizei"... Se pare că e un loc de vis din punct de vedere al climei. Dar veți afla tot ce vă interesează din cartea unchiului dumneavoastră.

Era clar că domnul Stanforth se îndoia amarnic că Charlotte ar fi citit vreodată acea lucrare austeră. Totuși, fata vârî cartea în poșetă.

– Vă mulțumesc mult. Din acest moment, am să mă cufund în domeniul unchiului Alan! anunță ea, fără prea multă convingere.

Putem pune pariu că, dacă ar fi avut la îndemână o carte mult mai amuzantă ca să-și petreacă serile, Charlotte n-ar fi deschis niciodată „Aurae Phiala"...

Nu-și cunoscuse niciodată unchiul și abia acum, când dispăruse, devenea în ochii ei o realitate vie și apropiată...

Începu lectura cu sentimentul că se achita de o îndatorire. Nu peste mult, află că Aurae Phiala, aflată pe malul râului Comer, la marginea Țării Galilor, fusese o stațiune de odihnă pentru ofițerii și legiunile garnizoanei romane de la Silcaster.

Textul doctorului Morris era complet lipsit de entuziasm. Autorul nu recunoștea decât interesul istoric vag al acelor locuri, care fuseseră abandonate brusc la sfârșitul secolului al IV-lea, după plecarea legiunilor romane. Adăuga că Aurae Phiala nu merita cercetări mai aprofundate, nici investiții costisitoare, când situri mult mai promițătoare reclamau toată atenția și fondurile disponibile.

După care, pagină cu pagină, Alan Morris relua concluziile pe care le publicase deja în alte articole, discutând ipotezele emise despre Aurae Phiala de către alți experți. Pe scurt, Charlotte înțelegea că unchiul ei, găsind acele locuri mai mult decât plicticoase, reușise să i le prezinte și cititorului într-un mod la fel de plicticos.

Ar fi fost întru totul convinsă cât de puțin interes prezenta situl, dacă n-ar fi existat coperta cărții, care arăta atât de clar cum îmblânzise omul acea vale sălbatică.

* * *

A doua zi, când intră într-o librărie pentru a cumpăra și alte cărți de-ale unchiului ei, Charlotte găsi un volum al cărui titlu îi atrase imediat atenția. Se numea tot „Aurae Phiala“ și era scris de un anume profesor Vaughan, având subtitlul: „Strălucitorul oraș din secolul al II-lea“. Cumpără volumul imediat.

În trenul care o ducea spre un recital modest în Sussex, Charlotte începu să citească lucrarea profesorului Vaughan. Era firesc, desigur, ca experții, chiar și cei eminenți, să aibă păreri diferite. Unchiul ei și profesorul Vaughan descriau același loc pe care amândoi îl cunoșteau bine, după ce-l frecventaseră ani de zile. Și totuși, fiecare dintre ipotezele și concluziile respinse de unchiul Alan era reluată și acceptată de profesorul Vaughan...

Când reveni la Londra după concert, Charlotte era frântă de oboseală, dar Aurae Phiala o intriga atât de tare, încât voia să vadă locurile cu ochii ei. Era un gest cam nesemnificativ, dar avea să-i permită să-l cunoască puțin mai bine pe unchiul ei.

În orice caz, această călătorie nu-i încurca deloc programul, de vreme ce avea o serie de concerte la Birmingham și în jur. Îi era foarte simplu să-și ia o cameră mobilată acolo și să facă naveta între Londra și zona respectivă.

Și astfel, a doua zi, spre prânz, Charlotte ajunse la Aurae Phiala. Cumpără biletul de intrare de la un tânăr. Acesta nu putea fi paznicul, despre care unchiul ei scrisese că avea aproape aceeași vârstă cu el, ci probabil un student. În parcare, Charlotte remarcă un autobuz din care năvăleau afară mai mulți băieți gălăgioși, supravegheați de un monitor doar cu puțin mai matur decât cel mai mare dintre ei.

Cu biletul în mână, Charlotte pătrunse în sfârșit în incinta muzeului de la Aurae Phiala. Ocoli pavilionul de la intrare și clădirea muzeului, construită din prefabricate, și urcă până pe platoul de lângă drumul spre Silcaster. O dată ajunsă sus, se opri. În fața ei se întindea, vastă și liniștită, valea de pe coperta cărții, traversată de panglica argintie a râului, care marca

totodată și limita sitului. Din locul unde ajunsese, Charlotte vedea apa sclipind în soare. Prin contrast, puțin mai departe, în amonte față de „Somonul auriu“, hanul unde-și reținuse o cameră, râul se întuneca, forfotind prin strâmtori umbrite și tumultuoase, cu apele umflate de topirea târzie a zăpezilor din munții galezi. Fata rămase nemișcată, contemplând adevărata Aurae Phiala. Și-și dădu seama că străvechea localitate romană, oricât de moartă s-ar fi spus că era, părea cel mai idilic loc pe care-l văzuse vreodată...

– Idilic! Aveți perfectă dreptate, spuse un glas din spatele ei.

Era un glas bărbătesc, în al cărui ton respectuos se simțea și o scuză pentru intervenția neașteptată. Totuși, Charlotte era sigură că nu-și exprimase gândurile cu voce tare! Cum i le putuse ghici? Și cu ce drept se amesteca?

– Tocmai de aceea au ales acest loc, continuă glasul, risipindu-i Charlottei orice urmă de resentiment. Era orașul fericirii, o citadelă aproape ireală, ca întotdeauna în asemenea cazuri. Realitatea înseamnă de fiecare dată începutul unei tragedii. Cele mai dezmoșenite ființe, cele mai nenorocite, veneau aici să-și caute siguranța, așa cum facem și noi, astăzi... Dar Istoria a trecut pe-aici și le-a lăsat să moară. Printr-o ironie a sorții, așa sfârșesc întotdeauna paradisurile...

Charlotte era curioasă să-și privească interlocutorul, ceea ce, cu siguranță, l-ar fi coborât la un nivel mai terestru, dar n-o făcu, fiind sigură, chiar și fără să-l vadă, că era tânărul care-i vânduse biletul, la intrare. Trebuia să fie un student recent promovat care, într-un elan de entuziasm, se lăsa pradă lirismului pe care i-l inspira peisajul... Băieții din mașină se risipiseră prin Aurae Phiala, așa că era liber pentru câteva momente...

În orice caz, avea un glas plăcut, calm și scăzut, armonios... Un timbru baritonal agreabil. Și cât de convins părea! Charlottei îi plăceau oamenii care credeau în ceea ce iubeau, și-i respecta. Iar acest om, din moment ce venise acolo ca să descopere Aurae Phiala, îi putea fi util.

– Faceți cercetări aici? întrebă ea în sfârșit, întorcându-se spre el.

Dar nu era tânărul de la casa de bilete, care conversa, aplecat prin ferestruica ghișeului, cu un bătrân încărcat cu aparate foto... Nu, era un alt bărbat, care-și continua liniștit expozeul:

– Aurae Phiala a fost la început o stațiune de vacanță, unde romanii veneau să se odihnească și să se distreze. Duceau viața veselă și frivolă obișnuită în asemenea locuri. Apoi, stațiunea s-a dezvoltat. Negustorii și meșteșugarii au considerat că aici aveau un vad bun pentru afaceri, și au venit să se instaleze cu familiile lor. Anumiți militari romani, demobilizați, au făcut același lucru, și treptat stațiunea s-a transformat într-un adevărat oraș. Fiecare locuitor a prins rădăcini atât de adânci încât, când legiunile romane au început să evacueze zona, localnicii au rămas. Viața lor era acum cu adevărat la Aurae Phiala... Nu, nu fac cercetări, am venit numai ca vizitator, încheie el, hotărându-se în sfârșit să-i răspundă la întrebare. Mă interesează subiectul, atâta tot! Și nu mi-a fost deloc greu să vă ghicesc gândurile... Este, într-adevăr, un loc încântător.

Era puțin mai înalt decât Charlotte, slab dar totuși musculos. Purta o pereche de pantaloni de velur gri, un veston de tweed și părea să aibă între douăzeci și cinci și treizeci de ani. Întreaga lui atitudine atrăgea și reținea atenția.

– Sunteți foarte amabil că mi-ați dat toate aceste informații, remarcă ușor ironic Charlotte, vrând să-l mai rețină câteva momente.

– Câtuți de puțin, răspunse el, având bunul-simț să roșească puțin – iar Charlotte îl bănui capabil chiar să roșească la față când voia... Dumneavoastră ați avut amabilitatea de a nu-mi judeca greșit intervenția. Sunt la fel ca toți amatorii adevărați – îmi place să vorbesc despre subiectul meu preferat. Trebuie să spun că merită osteneala. Priviți pantele acelea, acolo, spre Țara Galilor!

Acoperiți cu un văl albastru care devenea mai închis la culoare spre apus, munții coborau într-o pantă lină spre vale și râu.

– Nu-i așa că-i surprinzător, continuă necunoscutul, că soldații, după ce-și terminau serviciul militar, erau dispuși să-și investească economiile în comerțul de tot felul – tăbăcărie, vopsele, farduri – ca să se instaleze aici? Erau conștienți de riscuri, și le-au asumat cu curaj și au sfârșit prin a pierde pariul – dar miza merita orice.

– Da, într-adevăr! Ar fi trebuit să ghicesc, spuse Charlotte, prinzându-se la rândul ei în joc. Fără îndoială, s-au stabilit la mică distanță de râu. Dar... nu exista riscul inundațiilor? Priviți ce sus a ajuns apa în acest moment!

– Da, într-adevăr, e o întrebare interesantă!

Tânărul conferențiar își reluă explicațiile

– Vedeți dumneavoastră, râul Comer și-a schimbat cursul din secolul al III-lea și până acum. Nu știm exact când anume. S-ar putea să nu se fi întâmplat decât în secolul al XIII-lea. Veniți – să coborâm puțin, am să vă arăt.

Și, luând-o ușor de braț, pradă entuziasmului, o conduse spre fundul văii, printre pietrele ruinelor, vechile dale de pavaj acoperite de mușchi și coloanele forumului. Ajunseră astfel pe malul râului, unde iarba proaspătă se întindea ca un covor de smarald.

– Ei bine! Acum, priviți pe malul celălalt, continuă bărbatul. Urmăriți bine direcția mâinii mele și veți observa un fel de insulă ovală. Pe vremea romanilor, râul curgea prin cealaltă parte a acelei insule. Așadar, Aurae Phiala se afla destul de aproape de apă ca să se poată pescui și trece prin vaduri, dar nu atât de aproape încât să fie expusă inundațiilor. În Evul Mediu, râul a sfârșit prin a eroda acea parte a văii și a alunecat treptat până în locul pe unde curge acum. Încă se mai poate distinge vechea matcă, marcată de tufișuri și copaci. S-ar putea ca aici să se găsească un post de gardă, dacă s-ar folosi mijloace de cercetare corecte. Tribul nu avea multe motive de teamă, cu excepția unor atacuri pe timp de noapte, atâta vreme cât legiunile romane încă nu se retrăseseră... E adevărat că, înainte de a se excava aici, mai există și zeci de alte situri mai importante. Acest gen de cercetări necesită mijloace costisitoare, iar autoritățile locale din Silcaster nu au nici bani, nici măcar dorința de a se interesa de acest subiect. Aurae Phiala aparține lordului Silcaster. Acesta întreține acceptabil situl, care-l costă mai mult decât îi aduce. Șeful lucrărilor de conservare locuiește puțin mai încolo, într-o casă aflată între copaci. Pe lângă el, pare să nu mai fie decât tânărul din ghereta de la intrare, care cred că e foarte prost plătit, dar în schimb își poate pregăti lucrarea de diplomă.

– Ar trebui să mai fie și un grădinar, sau un om la toate, adăugă Charlotte, urmărind cu privirea cursul tumultuos al râului.

Apele trebuie să fi urcat și mai sus, căci malul era în mare parte ros: o rană cenușie în covorul verde al pajiștii, pe care frunzele și tufișurile o pansau pudic.

* * *

Charlotte zărise în direcția aceea un tânăr înalt și blond, în costum de catifea reiată, care instala un cordon de protecție susținut pe picheți roșii cu alb.

– Ei, s-ar spune că s-a produs o surpare, remarcă omul de lângă ea, cu interes.

Porniră într-acolo, ca să vadă mai bine.

Zona protejată cu cordonul era mai întinsă decât crezuseră. Mai mulți metri pătrați de teren se năruiseră, formând spărturi mari ici și colo, și rostogolind în râu bulgări de pământ roșcat cu smocuri de iarbă.

Grădinarul tocmai instala o pancartă enormă pe care scrisese cu vopsea roșie: „ATENȚIE – PERICOL!“

În mod foarte firesc, acest avertisment avu efectul de a-i atrage imediat pe cei mai mulți dintre băieții coborâți din mașină. Aceștia se apropiară în fugă, ca muștele spre oala cu miere, conduși de un adolescent de vreo șaisprezece-șaptesprezece ani, căruia toți păreau să-i imite atitudinile și gesturile.

În fața acestei debandade, tânărul monitor ridică glasul, fără prea mare convingere, strigându-și grupa:

– Băieți, înapoi! Veniți aici și fiți atenți! Boden, și cu tine vorbesc!

Băiatul care părea să fie Boden încetini pasul, exagerat și provocator. Unul sau doi dintre ceilalți ezitară puțin, apoi se

întoarseră. Ceilalți încetiniră și ei, pentru a da impresia că erau gata să se supună, dar continuară totuși să înainteze.

Grădinarul, dintr-o dată conștient de prezența lor, se îndreptă cât era de lung și-și privi inamicul. Boden îi susținu calm privirea. Întinse de două ori mâna spre unul dintre jaloanele care susțineau cordonul, cu intenția clară de a-i sâcâi pe grădinar și pe monitor, apoi și-o retrase, cu un aer nevinovat. Grădinarul nu făcu nici un gest, privindu-l atent, cu ochii săi albaștri îngustați de furie. Atunci, băiatul își strecură un picior pe sub cordon și începu să se distreze pipăind cu vârful pantofului său bine lustruit marginea unei gropi. Hotărât, grădinarul lăsă jos ciocanul pe care-l ținea în mână și porni spre intrus. Acesta înclină capul cu un aer ștrengăresc și se întoarse fără grabă, dar totuși puțin mai repede decât venise, sub privirile admirative ale colegilor săi. Tânărul monitor îl strigă din nou:

– Așa mai merge, Boden! Hai, vino acum. Grăbește-te. Și poți să fii mulțumit, ți-ai făcut numărul!

Grădinarul mai rămase un moment pe loc, ca să se asigure că adversarul său plecase cu adevărat, apoi se întoarse să-și termine treaba. Întâlni privirea Charlottei, iar pe chip îi apăru un zâmbet ezitant.

– Ce puști obraznici! comentă el cu un glas gros în care se simțea vag accentul galez.

– Vă dau întotdeauna de furcă? se interesă bărbatul de lângă Charlotte.

– Eh, nimic serios! răspunse indulgent grădinarul. Totuși, ăsta e altceva...

– Îl cunoașteți?

– Nu, nu l-am mai văzut niciodată. Da-i știu eu pe năzdrăvanii de teapa lui.

– Când a avut loc surparea asta? întrebă ghidul improvizat al Charlottei.

– Azi-dimineață. În ultimele zile, apa a crescut și cred că a ros pe dedesubt.

Grădinarul cel uriaș stătea pe marginea spărturii, privind cordonul de protecție și apele învolburate ale râului.

– Vă dați seama ce se întâmpla dacă vreunul din căpoșii ăștia mici cădea în groapă și era îngropat de viu? Pe cine dădeau vina? Pe mine... și pe domnul Paviour, administratorul, și chiar pe proprietar! Și totuși, suntem obligați să le permitem accesul peste tot, și trebuie să stăm tot timpul aici, indiferent de orar, din cauza riscului de inundații.

Glasul grădinarului tremura de indignare. Charlotte deveni dintr-o dată conștientă de realitatea lui umană, de personalitatea și chiar de inteligența lui. Era un om masiv, imens, adaptat de minune în acel decor grandios, și părea să întruchipeze arhetipul pionierului, așa cum venise cu secole în urmă să se instaleze în acea vale, pentru a eșua în declinul localității de la Aurae Phiala.

Ar fi putut să fie unul dintre negustorii de ceară, sau olarul, sau șeful băilor, sau chiar geambașul de cai... Oricare dintre acei oameni veniți să câștige de pe urma comunității de veterani și petrecăreți. Fruntea și nasul îi erau demne de cea mai rară frumusețe grecească, dar părul blond, celtic, îi trăda originea. Avea o gură în același timp copilărească și senzuală, ale cărei buze cărnoase se terminau cu o cută voluntară. Obrajii săi proaspăt bărbieriți și mandibula cam proeminentă erau acoperiți cu o piele fină și albă, peste o osatură

puternică. Nu-i era greu să ghicească rădăcinile adânci care-l țineau legat de acel pământ. Nu și-ar fi putut găisi locul în nici o altă țară.

Împinsă de un imbold pe care nici chiar ea nu-l înțelese, Charlotte spuse:

– Nu vă faceți griji pentru băiețașul acela; peste o oră, el și colegii lui vor fi departe de aici.

În timp ce spunea aceasta, se întorsese să vadă ce făceau copiii care-l nelișiteau atâta pe grădinar. Pentru moment, inspectau în grupuri mici fostele băi romane, sub privirea neliniștită și resemnată dinainte a monitorului. Câțiva rămăseseră mai în urmă și-i grăbeau pe cei întârziați.

Dar ochiul atent al Charlottei observă că din tablou lipsea un element. Abia peste câteva secunde își dădu seama despre ce era vorba: unde dispăruse silueta înaltă și subțiratică a lui Boden? Cum reușise să se facă nevăzut? Ceva îi atrăsese atenția, desigur, oferindu-i o nouă ocazie de a crea dezordine.

– În orice caz, nu peste mult vine ora închiderii, oftă filosofic grădinarul.

Aruncă o privire spre Charlotte și cavalerul ei, cu un zâmbet complice, recunoscând în persoanele lor doi aliați. Apoi se îndepărtă pe malul râului, spre partea cu apele cele mai tumultuoase.

Pașii săi, grei și calmi, evocau munții din jur. Dădeau impresia că fiecare picior târa în urma lui rădăcinile care-l țineau legat de acel loc.

Capitolul 2

Hotărât să continue vizita la Aurae Phiala, însoțitorul Charlottei o trase după el cu entuziasm spre malurile râului, făcând-o să coboare repede imensul taluz.

Deodată, fata alunecă pe pământul umed, dar din fericire ghidul ei era aproape și o strânse cu putere lângă el. În pofida aparentei sale subțirimi, era solid, puternic ca un stejar.

– Cred că e timpul să mă prezint, spuse el când ajunseră jos. John Hambro.

– A...! exclamă Charlotte, recăpătându-și echilibrul. Cred că e vorba de eminentul profesor Hambro?

Ea, însă, nu se prezentă. Pe moment, nu prea dorea să-i spună numele ei.

– Nu sunt în nici un caz un amator, răspunse modest tânărul savant, ocolind la fel de abil ca ea orice întrebare indiscretă. Aveți grijă să nu cădeți. Iar acum, priviți această parte a băilor romane, râul le-a avariat iremediabil!

Ajunseseră pe mal, chiar la marginea apei, singuri în fața adânciturii mari pe care râul o săpase în coasta colinei. Puțin

mai sus, la nivelul cordonului de protecție, pământul se surpase, lăsând să se vadă o excavație foarte asemănătoare cu intrarea într-o cavernă, unde s-ar fi putut strecura ușor un copil. Partea de sus a acelei săpături era boltită și dezvăluia o zidărie de cărămizi al cărei vârf era mult mai deschis la culoare decât laturile, ca și cum ar fi stat mult timp expus la aer, ascuns fără îndoială de vegetația deasă.

– Știți ce este acesta? întrebă John mândru, de parcă el însuși l-ar fi descoperit. Ei bine, este colțul unui enorm hipocaust.

– Adevărat? se miră cu prudență Charlotte, temându-se să nu râdă de ea. Și ce este acela un hipocaust?

– Așa se numește sistemul de încălzire, care consta într-o rețea de țevi prin care circula aerul cald, instalate sub caldarium – care, în băile romane, era un fel de etuvă, sau saună, dacă preferați. Astfel se încălzeau băile.

Dintr-o dată, John Hambro o privi cu un zâmbet bănuitor.

– Știți toate acestea, nu-i așa? Ați studiat deja totul în legătură cu locurile astea.

– Mi-ar fi fost dificil să mă documentez asupra locului unde ne aflăm în acest moment, răspunse Charlotte, din moment ce abia azi a fost scos la lumină! Nu credeți?

Apoi întoarse capul spre excavație.

– Aceste conducte sunt într-adevăr enorme, constată ea. Aproape că s-ar putea târî înăuntru un om.

– Erau fabricate astfel ca să poată fi curățate din când în când. Importanța acestei instalații este excepțională!

O ajută să urce panta abruptă, ocolind locul unde se produsese prăbușirea, apoi îi arătă unde se aflau diversele părți ale băilor romane, explicându-i funcția fiecăreia.

Fără să știe de ce, Charlotte simți dintr-o dată nevoia să se întoarcă pentru a privi în urma ei și a revedea încă o dată locul pe care-l părăsiseră. Acea dezvăluire recentă, întoarcerea neașteptată într-un trecut atât al prosperității cât și al nefericirii, certitudinea că nimeni nu văzuse și nici nu atinsese lucrările acelea, din zilele când Aurae Phiala fusese abandonată, toate acestea îi stimulau imaginația.

Dintr-o dată, văzu surprinsă un cap brunet ieșind pe furiș din surpătură, fără îndoială pentru a-i spiona. Boden, puștiul acela incorigibil, reușise să se strecoare în zona interzisă și să se ascundă în tufișuri, așteptând ca Charlotte și ghidul ei să se îndepărteze.

Atinse ușor brațul lui John Hambro, pentru a-l face să se oprească.

– Iar a apărut neastâmpăratul de adineaori, îi explică ea. S-a întors, dar de data asta e în interior! La ce bun să pună inscripții cu cuvântul „pericol“? Nimic nu atrage mai sigur curioșii!

John Hambro se întoarse pe dată și, din câțiva pași, ajunse înapoi la excavație.

– Ieși afară imediat! ordonă el nervos. Da, tu! Vrei să vin după tine? Hai, mai repede!

Observă cu câtă dificultate ieșea băiatul din excavație; când trecu pe sub cordonul de protecție, se prăbușiră alte cocoloașe de pământ și cărămizi.

– Ai văzut că pancarta nu minte! continuă John, mai liniștit. Ai merita o mamă de bătaie. Hai, fugi acum, și să nu mai apari pe-aici!

Charlotte începea să simtă o anumită admirație pentru ghidul ei.

– Iată! spuse el, privindu-l indulgent pe Boden, care se îndepărta. A plecat definitiv, de data asta. Dar, cum nici unul dintre colegii lui n-a asistat la scenă, cu mare plăcere o să facă pe eroul!

Charlotte nu prea era de aceeași părere, dar nu spuse nimic. În ciuda repeziciunii cu care se supusese, calmul și siguranța de sine provocatoare a acelui băiat înalt și slab, precum și obiceiul lui de a nesocoti vorbele oamenilor, nu anunțau nimic bun. Acel Boden făcea doar ce știa el, și nu asculta decât dacă n-avea încotro. Iar când, întâmplător, se conforma, era doar de formă.

– Voiam să vă arăt laconicumul, continuă John, arătând cu bărbia spre câteva porțiuni de zid care făceau parte din băile romane. Vedeți, partea pe care am traversat-o duce aici, la caldarium, deasupra căruia se găsea celebrul hipocaust. Căldura intra prin această gură de aerisire.

Charlotte se apropie și văzu că gura de aerisire consta dintr-un ansamblu de pereți circulari, acum în ruine, care abia ajungeau la nivelul genunchilor. Păreau ghizdurile unui puț enorm. Se vedea clar că acel capac de lemn pus deasupra era de dată recentă. John îl ridică, descoperind un horn adânc, căruia nici nu i se zărea fundul.

– Acesta se numește laconicum? întrebă fata, îndepărtându-se puțin de puțul din care ieșea un miros pătrunzător de umezeală.

– Da. Romanii puteau ridica temperatura după cum voiau, ridicând capacul. Uneori, când găseau de cuviință, lăsau ca flăcările din cuptor să urce până la gura puțului. Veniți, vom vizita muzeul, dacă mai aveți timp. Dar poate aveți de făcut un drum lung la întoarcere? se interesă el cu amabilitate.

– Nu, locuiesc la „Somonul auriu". Nici zece minute de mers. Mi-ar face mare plăcere să văd muzeul.

Acesta era amenajat într-o clădire de prefabricate dintr-un colț al incintei, chiar în spatele chioșcului de la intrare. Era plin de vitrine, pietre sculptate și inscripții foarte frumoase, gravate pe marmură. Băieții din mașină erau deja acolo și stăteau de vorbă, punându-i întrebări monitorului care, mai liniștit acum, le dădea explicații pe un ton doctoral.

Dar Boden nu se zărea printre ei, nici în celelalte trei săli ale muzeului. De altfel, ar fi fost și de mirare să fie găsit acolo unde trebuia să se afle.

John, pe care colecția de vase din ceramică îl lăsase destul de rece, se extazia acum în fața altor câteva obiecte.

– Priviți această mică broșă în formă de dragon! exclamă el. Nu comportă decât o singură linie dreaptă, toate celelalte fiind curbe. Reprezentativă pentru stilul roman, combinat cu cel celtic.

După ce vizitară și celelalte două săli, în timp ce se pregăteau să plece, căci era aproape ora închiderii, îi văzură pe elevi revenind la autobuz. Fiecare dintre ei ținuse să semneze în Cartea de Aur a muzeului.

– Ar trebui să semnați și dumneavoastră! îi spuse John Charlottei.

Fata semnă, Charlotte Rossignol, știind prea bine că John Hambro îi citea numele pe măsură ce-l scria.

– Îmi permiteți să vă însoțesc până la hotel? se oferi el, cu un aer detașat. Acolo stau și eu. Sunt cu mașina.

* * *

În parcarea muzeului se mai aflau doar impresionanta mașină a lui John, de un frumos verde cu nuanțe de bronz, și autocarul liceenilor, din care se auzea un cor de voci nerăbdătoare.

Hărmălaia glasurilor tinere sugera că monitorul nu era acolo, iar Charlottei nu-i fu greu să ghicească motivul.

John înțelesese de asemenea.

– Iar a făcut o boroboață! murmură el, oprindu-se lângă mașină, cu cheile în mână. A, uite-l!

Într-adevăr, monitorul se apropia agitat prin crepusculul care se lăsa peste Aurae Phiala, învăluind valea argintie în penumbra amenințătoare a unui cer acoperit de nori grei. Charlotte nu se putu stăpâni să compare acea vale plină de vestigii antice cu o cupă de cristal conținând relicve prețioase, peste care se lăsa încet un capac de cositor.

– Bietul băiat, murmură ea, văzând exasperarea de pe chipul tânărului monitor. Cine l-o fi convins să aibă grijă de năzdrăvanii ăștia?

– Stați liniștită, n-a ajuns la capătul puterilor, o asigură John.

Deodată, monitorul se repezi spre ei, întrebând:

– Nu cumva l-ați văzut, întâmplător, pe unul dintre elevii mei? Un băiat de vreo șaptesprezece ani, înalt, brunet, răspunde... când răspunde... la numele de Gerry Boden. Are obiceiul nesuferit de a tot dispărea.

John și Charlotte îi povestiră întâlnirea cu Boden de lângă laconicum.

– Nu s-a întors! gemu monitorul. L-am căutat peste tot. Ăsta sigur coace ceva. Nu-i pentru prima oară. Are bani la el și cunoaște regiunea ca pe propriul lui buzunar. Stă la mai puțin

de cincisprezece kilometri de aici și se prea poate să fi luat o mașină până acasă, sau chiar un taxi. Ei bine, de data asta, n-are decât să se descurce singur. Trebuie să-i duc pe ceilalți înapoi la oră fixă.

Și, întâmpinat cu glume vesele, se urcă în autobuz, care demară imediat.

După ce se așeză în mașina lui John, Charlotte întoarse încă o dată capul pentru a îmbrățișa cu privirea valea deja adormită. Nimic nu se mișca; numai câțiva pescăruși cu cap negru planau pe deasupra râului. O frumusețe sălbatică învăluia Aurae Phiala, încremenită în tăcerea ei de piatră.

– În ce epocă au reușit colonii veniți din apus să-i alunge pe ultimii romani rămași aici? întrebă ea.

– Destul de târziu, cam pe la sfârșitul secolului al IV-lea, răspunse John. Majoritatea legiunilor plecaseră deja, dar Roma era încă suverană și protectoare a regiunii, deși intrase în plină decadență. În sfârșit, cam la douăzeci de ani după ce a fost cucerită Aurae Phiala, s-a promulgat un edict care recunoștea oficial ceea ce era adevărat de aproape un secol. Localnicii erau informați că nu mai aveau de așteptat nimic din partea Romei: nici bani, nici trupe, nici ajutoare de orice alt fel. Începând din acel moment, au fost nevoiți să-și ia soarta în propriile mâini.

– Și atunci au sosit saxonii, adăugă Charlotte.

John surâse, deschizând portiera. În acel moment, nu s-ar fi mirat s-o vadă pe Charlotte preluând inițiativa și ținându-i un curs despre următoarele patru secole.

– Nu, spuse el, mai întâi au venit galii. Trecutul era mort, dar viitorul se arăta promițător. Totuși, în mod paradoxal,

noua civilizația a venit de la răsărit, în timp ce vechile izvoare instalate aici se combinau între ele. În istorie, nimic nu dispare vreodată complet.

Charlotte dădu din cap. Privind cerul plumburiu și lucirea slabă de șofran care se stingea la orizont, în timp ce mașina pornea cu viteză pe drum, se gândea la anumite persoane dispărute – accidental, sau de bunăvoie. Mai întâi dispăruse unchiul ei, bătrânul arheolog încăpățânat, plecat în Turcia, iar acum acest adolescent recalcitrant și neliniștitor, căruia i se pierduse urma cu câteva minute înainte. Desigur, aveau să apară la un moment dat – amândoi...

Fără îndoială, băiatul se întorcea deja. Probabil făcuse autostopul, și chiar în acel moment stătea într-o mașină, savurând plăcerea că-i pusese pe toți pe jăratic...

În ceea ce-l privea pe doctorul Alan Morris, dispariția lui se putea explica și mai ușor. Fără îndoială, se lăsase captivat de pasiunea lui pentru pietre vechi și pierduse noțiunea timpului. Undeva, în Anatolia, era gata să izbucnească vestea unei mari descoperiri, într-un uriaș tumult de fotografii, filme, interviuri, dezvăluind o nouă amprentă a dominației romane în țările din Orientul Mijlociu. Iar unchiul Alan, prizonier al acelei descoperiri epocale, uitase complet de promisiunea lui că avea să se întoarcă, de toate răspunderile de-acasă și de neliniștile pe care le provoca...

* * *

În sfârșit, John opri mașina în fața hanului „Somonul auriu“ și sări jos, ocolind capota pentru a-i deschide Charlottei

portiera, cu o grabă care o cam surprinse. Totul sugera că întâlnirea lor avea să ia sfârșit atunci și acolo – de ce-și dădea atâta osteneală?

Își luă cheia, iar John o privi cum urca scara.

Dar nu se duse direct în camera ei. Se întoarse fără să facă zgomot și, oprindu-se pe palierul primului etaj, se aplecă peste balustradă ca să asculte. Nu știa de ce de ce se temea de o întâlnire atât de banală. Și totuși, își ținea respirația. Doamna Lane, managera hotelului, se afla chiar sub ea, cu o mână pe registru și cealaltă arătând spre panoul cu chei.

– Da, spuse ea, vă pot da o cameră, dar numai pentru două nopți. În weekend, le avem rezervate pe toate. Poftiți, numărul doisprezece, dacă sunteți de acord.

– Tot e mai mult decât nimic, răspunse John Hambro. Primesc, cu mulțumiri.

Charlotte se ridică și se duse în camera ei, cu pași de pisică. Înăuntru, se așeză pe marginea patului și căzu pe gânduri.

Înțelesese că John se hotărâse să se cazeze la acel hotel când îi spusese că locuia acolo. Își amintea perfect că nu avusese nici o reacție când îi spusese numele hotelului. Numai în momentul când semnase în registrul de la muzeu îi propusese s-o însoțească, din moment ce și el stătea la „Somonul auriu“. Dar, în realitate, nici măcar nu avea cameră.

Ce însemna numele ei pentru John Hambro? Ce voia de la ea? Refuză să se lase pradă imaginației. Pur și simplu voia să petreacă weekendul împreună cu ea, și luase această hotărâre abia când sosise momentul să se despartă. Numele ei nu avusese nici o importanță.

„În orice caz,“ își spuse Charlotte, „vreau să fiu cu cugetul împăcat.“

Până în acel moment, nu avusese intenția să se schimbe pentru cină, dar acum trebuia să se îmbrace cu grijă. Voia să știe ce însemna comportamentul lui John și, în acest scop, nu trebuia să neglijeze nici o armă!

Când coborî în sfârșit, John stătea la bar cu un pahar de băutură, citind ziarul. Se duse să-i comande și ei un aperitiv, apoi spuse:

– Din moment ce suntem singuri aici, n-ar fi mai plăcut să luăm cina împreună?

– Vă mulțumesc. E o idee excelentă, răspunse calm Charlotte.

Puțin mai târziu, trecură în salon să-și bea cafelele. Charlotte își dădea seama că John încercase totul pentru a o face să vorbească. Spera numai să nu fi observat că-i ocolea intenționat întrebările, pentru a-l chestiona ea însăși mai bine.

Își spuse că ar fi fost mai indicat să-i vorbească despre cariera ei muzicală. De altfel, era inevitabil să remarce, la un moment dat, publicitatea făcută în jurul turneului de concerte pe care-l întreprindea.

– Consider că e o mare șansă, să puteți trăi din ceea ce vă place să faceți în viață, declară John cu căldură.

– Dar la fel este și cazul dumneavoastră, replică Charlotte. Să nu-mi spuneți că nu vă place arheologia! Dar cu ce vă ocupați ca să vă câștigați existența, predați la vreo universitate?

– Nu, se găsesc greu locuri, răspunse el cu tristețe. Unii dintre noi sunt obligați să stea pe tușă și să accepte numai sarcini auxiliare.

– De exemplu? Ce anume faceți?

Nu avea nici un motiv să-l abordeze diplomatic.

– A, răspunse John cu un aer vag, sunt un fel de expert în artă antică. Am restaurat, chiar, anumite lucrări.

– Dar nu e puțin cam riscant? Dacă, dintr-o dată, rămâneți fără clienți?

– Fac parte dintr-o organizație care nu duce niciodată lipsă de clienți, răspunse John cu un surâs.

* * *

Aici ajunseseră, când în salon își făcu apariția un nou-venit. Se uită în jur, ca și cum ar fi căutat pe cineva. Charlotte îl văzu întorcându-se spre ușă și vorbind cu managera hotelului, al cărei surâs calm sugera că-l cunoștea bine pe acel călător.

Omul era înalt și slab, și purta cu dezinvoltură un costum gri închis. Avea un chip plăcut și părul tuns scurt, ușor grizonant la tâmple.

Deodată, privirea lui se opri asupra Charlottei și a comeseanului ei, și porni spre ei, printre mese.

– Domnișoara Rossignol? Domnul Hambro? începu el. Vă rog să mă scuzați că vă deranjez, dar am mare nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Charlotte înclină din cap, într-un gest de confirmare cam neliniștit, în timp ce John răspundea calm:

– Dacă putem face ceva pentru dumneavoastră... Dar sunteți sigur că nu vă înșelați? Nu suntem decât niște simpli turiști!

Străinul zâmbi la rândul lui, amabil.

– Tocmai ca turiști mă interesați, răspunse el. Localnicii nu vizitează aproape niciodată Aurae Phiala. Am aflat din Cartea de Aur a muzeului că ați fost amândoi acolo, azi după-amiază. Din acest motiv vă și caut. Pot să iau loc?

Și, trăgându-și un scaun, adăugă mai încet:

– Să mă prezint: inspector șef Felse. Precizez că intervenția mea nu are un caracter oficial. Dar, din moment ce ați fost adineaori la Aurae Phiala, ați întâlnit, fără îndoială, un grup de elevi, nu-i așa?

– Ne-ar fi fost dificil să nu-i întâlnim, răspunse John. De altfel, au plecat aproape în același timp cu noi.

– Prin urmare, poate ați remarcat un băiat de vreo șaptesprezece ani, care își irita mereu profesorul? continuă polițitul.

– Da, un anumit Boden, răspunse John. Și noi am avut un mic incident cu el. Știm și că a lipsit de la apel, în momentul plecării, iar autocarul a plecat fără el.

– Vedeți, asta e! declară inspectorul Felse. Problema e că încă n-a apărut nicăieri.

Apoi, remarcând schimbul de priviri dintre John și Charlotte, continuă:

– Vă dați seama că nu e pentru prima oară când face o asemenea figură, dar până acum n-a lipsit niciodată de la masă. Aș dori să-mi spuneți în ce împrejurări l-ați văzut ultima oară.

După ce-i povestiră inspectorului incidentul cu cordonul de protecție și felul în care John îl alungase pe băiat din zona excavată, Felse întrebă:

– Și în momentul acela, a plecat spre grupul lui?

– Nu, răspunse Charlotte, noi așa credeam, dar el s-a dus pe mal, până în grădina administratorului. L-am văzut ocolind gardul, apoi nu i-am mai dat atenție, fiind convinsă că se va întoarce la ceilalți.

– Am vorbit cu colegii lui, reluă Felse. Nici unul dintre ei nu l-a revăzut. Nu s-a înapoiat la ei.

– Părinții lui i-au reclamat dispariția? întrebă John.

– Încă nu, tatăl lui mi-e vecin, la Comerford. Așa am aflat. Monitorul s-a dus să-i anunțe pe părinții lui, imediat ce a sosit autocarul. Dar soții Boden își cunosc bine fiul și sunt obișnuiți cu năstrușniciile lui. Numai că, văzând că s-a făcut ora opt și nu mai venea, au început să se îngrijoreze. Tot ce pot face e o mică anchetă discretă... Probabil că Gerry a descoperit ceva foarte interesant, care l-a făcut să întârzie...

– O fată? sugeră John, nehotărât.

– Poate. Oricum, îl preocupă prea mult propria persoană ca să se îndrăgostească, răspunse franc inspectorul. Nu e un băiat rău, dar este prea răsfățat și prea inteligent.

– Nu vă temeți, întrebă încurcată Charlotte, că s-ar fi putut să alunece și să cadă în râu? Curentul este atât de puternic, încât până și unui înotător bun i-ar fi greu să se descurce.

– Nu, n-aș crede, răspunse Felse. Gerry Boden este destul de prudent ca să se ferească de apă. Și cum, în acel moment, nu era înconjurat de acoliții lui obișnuiți, n-avea nici un motiv să se grozăvească. Nu, continuu să cred că fuga lui se datorează unui motiv pe care numai el îl știe.

– În acest caz, se va întoarce când va găsi el de cuviință, răspunse Charlotte.

– Ceea ce o să se întâmple destul de curând. I se va face dor de pat, confirmă inspectorul.

Și, cu un surâs, se ridică în picioare.

– Vă mulțumesc, domnișoară Rossignol, și vă urez noapte bună! Noapte bună și dumneavoastră, domnule Hambro.

Porni spre ușă și ieși. Peste câteva secunde, îi auziră mașina îndepărtându-se.

„I-auzi! Se duce spre râu," reflectă Charlotte.

Probabil că polițistul era mai neliniștit decât voia să pară. Știa bine și el că un băiat oricât de prudent și îndemânatic poate totuși să cadă oricând într-un râu. Și, fără îndoială, prefera să nu aștepte până dimineață ca să-și înceapă cercetările.

John Hambro rămase așezat, fără să facă nici o mișcare. Sprâncenele lui încruntate trădau o asemenea neliniște, încât Charlotte se simți datoare să-l calmeze.

– Nu vă faceți atâtea griji! Sunt sigură că e viu și nevătămat.

Totuși, nu părea prea convinssă.

– Da, desigur, răspunse politicos John.

Apoi o privi o clipă și se uită la ceas.

– Ei, o să apară când va dori el. Nu vă mai neliniștiți nici dumneavoastră... Ce-ar fi să vedem ce ne oferă televiziunea în seara asta? propuse, conducând-o pe Charlotte spre salonașul cu televizorul. Acolo, o instală lângă o bătrână doamnă care-și manifestă imediat dorința de a sta la taclale.

– Vă deranjează mult dacă vă las singură? întrebă el. Am de scris o scrisoare urgentă și nu-mi dădusem seama că s-a făcut atât de târziu.

– Vă rog! răspunse Charlotte fără să clipească. În orice caz, sunt destul de obosită și am să mă culc devreme.

– Atunci, vă urez noapte bună!

– Noapte bună...

Cuvintele lor sunau teribil de fals, iar Charlotte avea senzația că juca o comedie destinată exclusiv bătrânei.

După ce John se retrase, închizând cu grijă ușa în urma lui, ascultă să afle dacă urca în camera lui sau se îndrepta spre mașină... Îi răspunse la întrebare scârțâitul scării vechi din

lemn de stejar. Camera cu numărul doisprezece se afla la primul etaj, iar John mergea într-acolo. Totuşi, Charlotte era convinsă că n-avea să întârzie prea mult.

– O! exclamă ea dintr-o dată, ca s-o audă bătrâna, începând să caute în poşetă, cred că mi-am lăsat bricheta în sala de mese. Iertaţi-mă că vă deranjez, dar mă duc s-o caut, ţin mult la ea.

Închise uşa în urma ei la fel de precaută ca John şi, după ce-şi scoase pantofii, urcă tiptil până la etajul doi. Era riscant, căci l-ar fi putut întâlni pe palierul primului etaj, dar ajunsese deja la al doilea când îl auzi coborând scara cu paşi repezi.

Încă o dată, Charlotte se aplecă peste balustradă, pentru a-l vedea pe John ajungând la uşa de la intrare. Nu se înşelase: avea o treabă care nu putea să mai aştepte.

Imediat, Charlotte se repezi în camera ei, îşi încălţă pantofii cu toc plat, luă pe ea un mantou închis la culoare şi scoase din valiză o lanternă.

Nu mai era o simplă curiozitate. Trebuia neapărat să afle ce intenţii avea John Hambro. O abordase, o urmărise până la micul han, iar acum, din cine ştie ce motive, încercase s-o facă să rămână acolo, aproape cu grosolănie. Dar Charlotte nu era o marionetă care se lasă mânuită de oricine, şi avea de gând să i-o demonstreze!

Se strecură afară, unde începu să se orienteze după lucirea argintie a râului. Mergea cu prudenţă, căutând să se deplaseze cu cea mai mare precauţie posibil.

Dintr-o dată, un trosnet de vreascuri călcate în picioare, undeva departe în faţa ei, o înştiinţă cu certitudine că era într-adevăr pe urmele lui John. Nu căuta să-l depăşească, ci numai să vadă ce făcea.

John mergea în lungul râului, pe cărarea care ducea direct la Aurae Phiala.

Charlotte își dădu seama că ajunsese la gardul de incintă, distingând în dreapta ei forma întunecată a marelui taluz. Ca să se asigure, riscă să aprindă lanterna, camuflând-o cu propriul ei trup. Recunoscu sârma care marca limita localității romane.

Dintr-o dată, își dădu seama că nu se mai auzea nici o mișcare și în același timp înțelese că era vital să vadă unde punea piciorul, altfel risca să cadă în apele năvalnice ale râului.

Porni iar la drum, extrem de atentă la fiecare pas. Deodată, piciorul ei se împiedică de ceva tare, făcând-o să cadă cât era de lungă. Se ridică imediat, încercând să-și recapete echilibrul. La picioarele ei zăcea un trup omenesc, scufundat parțial în râu. Charlotte își căută cu febrilitate lanterna și o aprinse. Fasciculul de lumină îi dezvălui silueta unui om căzut cu capul în apă.

Își înfipse lanterna în argilă, ca să lumineze în continuare, apoi își afundă ambele brațe în apă și trase din răsputeri de vestonul gros de tweed. Noroc că terenul mocirlos îi ușura sarcina, permițând ca trupul să alunece încetul cu încetul până înapoi pe mal.

După ce-l scoase complet din apă, Charlotte se prăbuși lângă el, epuizată. În sfârșit, îl întoarse spre ea – iar în lumina lanternei apăru chipul livid al lui John Hambro...

Capitolul 3

Charlotte își apropie urechea de gura lui John, dar nu simți nici o boare de respirație, iar când își apăsă degetele pe pieptul lui nu simți nici bătăile inimii. Atunci, îl trase pe iarbă și începu să-i facă respirație artificială.

Mai întâi, avu impresia că storcea un burete inert, dar după circa un minut John reîncepu să respire și, curând, pulsul său își recăpătă vigoarea. Însă avea nevoie de un medic, fără îndoială, și de un pat cald, cât mai repede.

Charlotte luă lanterna și porni pe cărarea alunecoasă până la gardul dincolo de care își amintea că se afla casa lui Stephen Paviour, administratorul sitului de la Aurae Phiala.

I se păru că trecuse o eternitate, între momentul când sună și cel când auzi pași și văzu ușa deschizându-se, după ce se aprinsese o lumină. Un cap cărunt și plăcut se aplecă spre ea. Paviour avea barbișon, și o mustață cenușie.

– Scuzați-mă, spuse el cu glas sonor, dar nu folosim aproape niciodată ușa asta. Sper că nu v-am lăsat să așteptați prea mult.

Charlotte clătină din cap, grăbindu-se să adauge:

– Am scos un om din râu, cam la două sute de metri de-aici, în amonte. I-am făcut respirație artificială, dar va avea nevoie de îngrijiri și de adăpost. Puteți să mă ajutați?

După ce o privi câteva secunde cu o uimire lesne de înțeles, Paviour se reculese cu o promptitudine remarcabilă.

– Intrați! spuse el. Am să-l chem pe colegul meu și vom merge să-l aducem pe bietul om. Așezați-vă lângă foc, sunteți udă și înghețată. Vin imediat.

După ce o instală într-o cameră mică și plină de cărți, porni spre coridorul unde se afla telefonul. Lăsase ușa deschisă, iar Charlotte îl auzi formând numărul, după care vorbi scurt, calm, ca și cum s-ar fi îndeletnicit tot timpul cu asemenea operațiuni de salvare. După ce închise, îl auzi formând un alt numărul și vorbind din nou.

În sfârșit, Paviour reveni spre ea, cu un impermeabil pe braț. Ținea în mână un șezlong de grădină, ca să-l folosească în chip de targă.

– Am preferat să chem poliția, îi explică el. Nu știți, fără îndoială, dar în seara asta a trecut pe la noi un inspector de poliție. Căuta un băiat. Poate că pe el l-ați găsit?

– Nu, răspunse repede Charlotte, nu de el este vorba. Sunt la curent cu dispariția lui, dar acum e altcineva. Un bărbat care, la fel ca mine, locuiește la „Somonul auriu".

– Aha! Bun... Adică, rău... Ei, uite c-a venit și Lawrence!

De afară se auzea zgomotul unei motociclete. Apoi, tânărul pe care Charlotte îl remarcase în ghereta de bilete de la intrarea în Aurae Phiala își vârî capul pe ușă.

– Unde e? întrebă el, după ce aruncă o privire scurtă spre Charlotte.

– Pe cărare, puțin mai în amonte, răspunse Paviour, pornind spre ușă.

Înainte de a ieși, se întoarse spre Charlotte și adăugă:

– Cărarea de pe malul râului este foarte periculoasă când e udă, ca acum. Ce-o fi făcut acolo omul acela, în toiul nopții? E ridicol să-ți asumi asemenea riscuri!

Deși administratorul vorbea pe un ton detașat și impersonal, Charlotte își dăduse seama de subînțelesul cuvintelor lui: „Și ce căutați acolo și dumneavoastră...?"

– A avut mare noroc c-ați fost în apropiere! conchise el cu un surâs, ca și cum, dându-și seama de gafă, ar fi încercat să se scuze.

– Ascultați! îl întrerupse dintr-o dată Lawrence. Se pare că ne mai vine un vizitator nocturn...!

Ajunseseră în grădina lui Paviour, lângă magazia de scule. Se opriră să asculte. Dinspre cărare se auzeau clar pașii ezitanți ai cuiva.

– L-am chemat pe inspector, murmură administratorul, înaintând puțin ca să vadă mai bine. Mă gândeam că s-ar putea să fie elevul pe care-l căuta... Dar domnul Felse n-avea cum să ajungă atât de repede.

– În orice caz, n-ar veni pe jos, și nici pe cărare, răspunse Lawrence. Și cred că nici doamna Paviour nu-și face plimbările chiar până la ora asta, nu-i așa?

– Într-adevăr, Lesley s-a întors acum vreo douăzeci de minute și s-a culcat, replică Paviour. Sper că doarme și că nu s-a trezit.

Porniră în direcția din care se auzea zgomotul și, curând, lanterna din mâna administratorului dezvălui o siluetă care ieșea din întuneric, clătinându-se. Paviour îi lumină fața.

Ud și plin de noroi, John Hambro ajunse în mijlocul salvatorilor săi. Cu o mână își apăsa fruntea, iar cu cealaltă își masa coapsa dreaptă.

– Și-a revenit! exclamă Charlotte. S-a ridicat singur pe picioare!

Lawrence o dădu ușurel dar ferm la o parte, pentru a se apropia de John. Îl luă de un braț și, cuprinzându-l pe după umeri, constată pe un ton admirativ:

– Ei, se poate spune că sunteți un tip solid! Domnișoară, țineți dumneavoastră de chestia asta, s-o folosim ca pe o brancardă.

Administratorul trecu la celălalt capăt al șezlongului, apoi îi dădu Charlottei lanterna ca să le lumineze drumul.

– Îmi pare foarte rău că am cauzat atâta deranj, murmură John.

– Nu-ți face probleme, bătrâne, răspunse Lawrence pe un ton binevoitor. Vezi pătratul ăla luminat pe peretele de-acolo? Ei bine, înăuntru te-așteaptă un adăpost cald.

Ușa rămăsese deschisă și, în timp ce se apropiau, văzură în cadrul ei o siluetă.

Casa avea și un bec exterior, dar nimeni nu se gândise să-l aprindă. Charlotte constată că silueta aparținea unei tinere femei care ieșise în prag. În sfârșit, aceasta se întoarse și apăsă pe comutator, pentru a le lumina drumul, astfel încât Charlotte o putu vedea clar.

Se detașa din umbră ca o zână bună apărută miraculos ca să le aducă lumina, căldura și siguranța. Deși n-avea nici cea mai vagă idee ce se întâmpla, surâdea în noapte, așteptând să i se explice, cu buzele întredeschise, gata să adreseze câteva cuvinte de bun venit. Rămase astfel câteva secunde în zona

luminată, fără să știe prin ce momente dramatice trecuse micul grup care venea spre ea. Avea fața senină și calmă, încadrată de șuvițele scurte ale părului blond ondulat și luminată de ochii larg deschiși.

Acea femeie nu putea fi decât doamna Paviour – numita Lesley care, când i se năzărea, se plimba singură noaptea, așa cum făcuse și cu o jumătate de oră în urmă.

Charlotte nu-și putea crede ochilor; cum putea fi o femeie atât de frumoasă ca soția administratorului – care trebuia să aibă cel puțin șaizeci de ani, fiind coleg și contemporan cu unchiul ei Alan? Doamna Paviour nu părea să aibă mai mult de douăzeci și cinci de ani.

Și totuși, nimic nu arăta că ar fi fost decepționată sau nesatisfăcută. Avea o înfățișare radioasă, destinsă, împlinită.

La vederea lui Lesley Paviour, John nu putu să exclame decât atât:

– Doamne!

Și, cu răsuflarea tăiată, nu mai adăugă nimic.

Dintr-o dată, de pe fața femeii dispăru orice bună dispoziție. Îl văzuse și ea pe John.

– Ce s-a întâmplat, Stephen? întrebă, cu voce gâtuită.

Apoi, părând să-și vină în fire, îi chemă înăuntru:

– Haideți, intrați! Conduceți-l lângă foc. Repede! Mă duc să-i pregătesc ceva de băut.

Și se răsuci în loc, cu poalele capotului înfoindu-i-se în jur, ca să deschidă larg ușa salonului.

Privind-o cum pornea cu pași mari spre birou, Charlotte nu putu să nu remarce vitalitatea și energia pe care le degaja, de îndată ce intra în acțiune.

Lesley Paviour reapăru aproape imediat cu o tavă. John fusese instalat lângă foc, iar Lawrence îl ajuta să-și scoată vestonul ud.

Nici unul dintre cei cinci nu scoase o vorbă, până când John Hambro, revigorat de paharul de alcool pe care i-l adusese Lesley, își veni complet în fire. Urmărea cu ochi obosiți mișcările gazdei și, deși nu spunea nimic, privirea lui era mai mult decât grăitoare.

Charlotte se așezase într-un colț, lăsându-i pe ceilalți să-l înconjoare cu atențiile lor. John încă nu-i observase prezența, și nici ea nu se grăbea să se facă remarcată.

– Are nevoie de un medic, declară Stephen Paviour, luând paharul gol din mâinile lui John.

– N-am nevoie de nici un medic, replică acesta din urmă. Ce-ar putea face el, mai mult decât dumneavoastră? Mă doare capul de-mi plesnește, atâta tot.

Apoi, ridicându-se, își duse mirat mâna în spatele urechii. După o clipă de gândire, întrebă scurt:

– Ce mi s-a întâmplat?

– Ați căzut în râu, îi explică Paviour cu blândețe. Dar eu, în locul dumneavoastră, nu m-aș mai gândi la asta. Important este că sunteți aici, viu și nevătămat.

– Am căzut în râu? repetă indignat John, privind sângele care-i înroșise degetele mânjite de noroi. Aiurea, n-am căzut în nici un râu! Mergeam liniștit pe iarba de pe mal, și când m-am trezit, eram întins pe jos. Am primit o lovitură puternică în cap, apoi cineva a sărit asupra mea, de la spate, și m-a lovit.

Apoi, privindu-i nedumerit pe cei din jur, întrebă:

– Dar, de fapt, dacă am ajuns în râu, cum de mă aflu acum aici?

– V-a tras la mal această tânără, răspunse Paviour, dându-se puțin la o parte pentru ca John s-o poată vedea pe Charlotte. Nu numai că v-a scos din apă, dar v-a mai făcut și respirație artificială, după care v-a lăsat să vă reveniți, alergând să cheme în ajutor. Altfel, cum credeți că am fi ajuns acolo la ora asta, cu o targă și lanterne?

– Nu-mi mai amintesc nimic... murmură John așezându-se la loc, cu o privire recunoscătoare spre Charlotte. Deci, dumneavoastră ați fost...? Dumneavoastră m-ați...?

Charlotte îi putea citi gândurile ca într-o carte: „Dacă era acolo, dacă m-a găsit, înseamnă că mă urmărise... Iar dacă m-a urmărit, înseamnă că n-a crezut nimic din tot ce i-am spus... Și dacă nu m-a crezut, reiese că știe ceva, sau că a descoperit ceea ce încercam să-i ascund...!“

Astfel, nu fu surprinsă deloc să-l vadă roșind dintr-o dată, cuprins de un val de sentimente contradictorii și violente, care i se succedau unele după altele pe chipul murdărit de noroi.

Când vorbi din nou, glasul îi devenise răspicat și tăios, fără să mai amintească prin nimic că tocmai fusese salvat de la înec.

– Bun, așa se explică salvarea mea din râu și, credeți-mă, sunt foarte recunoscător, dar mă întreb cum am putut să cad în apă?

Nu avură timp să-i spună că nici ei nu știau; de afară se auziră roțile unei mașini, scrâșnind pe pietrișul din grădină. Apoi se lăsă liniștea, întreruptă după câteva secunde de soneria de la intrare.

– Inspectorul trebuie să fie, spuse Paviour. Vrei să-i deschizi tu, draga mea?

Soția lui se ridică fără o vorbă și reveni însoțită de inspectorul Felse, care se îndreptă direct spre Paviour.

– Am primit mesajul dumneavoastră. Ce s-a întâmplat?

* * *

În sfârșit spălat, încălzit, cu un pansament adeziv în spatele urechii drepte și un pahar de whisky în mână, John Hambro era gata să povestească totul în amănunt.

– Voiam să fac o mică plimbare înainte de a mă culca, atâta tot, începu el. Mergeam pe cărarea de lângă râu, nu departe de aici, când un necunoscut m-a atacat de la spate. Nu auzisem nimic și nici măcar n-am avut timp să mă întorc. Am primit o lovitură înapoia capului și m-am prăbușit. Nu-mi mai amintesc nimic, decât că am căzut pe iarbă, cu fața în jos. Când mi-am revenit, eram în același loc. Am dedus că nu mă mișcasem de când căzusem, și că cel care mă lovise fugise, lăsându-mă acolo. De cum m-am putut ridica, am plecat să caut ajutor. Am văzut o fereastră luminată și m-am îndreptat într-acolo. Aproape ajunsesem în grădină, când i-am întâlnit pe dumnealor, care veneau să mă salveze. Astfel, adăugă el pe un ton sec, am aflat că fusesem în pericol de a mă îneca în râu, și că Charlotte mă scosese din apă...

– Când l-am găsit, completă Charlotte, zăcea de-a curmezișul potecii.

– De-a curmezișul? se miră cineva.

– Da, de-a latul! confirmă ea cu convingere. Doar picioarele îi mai rămăseseră pe iarbă. Capul și umerii îi erau scufundați în apă.

Charlotte simțea că erau instinctiv reticenți. Nici unuia dintre ei nu-i plăcea să-și vadă viața liniștită și monotonă tulburată de acele evenimente fără nici un înțeles.

– Poate că există o explicație mult mai simplă, sugeră Stephen Paviour, cu speranță. O piatră s-a desprins din ruine și a căzut, lovindu-l în cap, astfel încât a căzut în râu. La urma urmei, noi nu știm nimic, nu eram acolo să vedem cu exactitate ce s-a întâmplat.

– Dar eu eram acolo! răspunse scurt John. Și pot să vă spun cu certitudine că n-a căzut nici o piatră.

– Și eu am fost acolo, adăugă Charlotte. Și-n plus, mai e și altceva. Când primești o lovitură în cap și cazi pe burtă, indiferent dacă ești atacat sau izbit de o piatră, nu cred că te poți afunda în noroi atât de adânc cum era domnul Hambro.

Inspectorul Felse, care până atunci ascultase fără o vorbă, întrebă calm:

– În ce poziție îi stăteau brațele?

– Asta e! exclamă Charlotte. De fapt, când omul cade la pământ, întinde instinctiv brațele înainte, ca să amortizeze șocul. Or, brațele domnului Hambro stăteau pe lângă trup. Nimeni nu cade așa. Chiar și inconștient fiind, omul nu cade cu brațele pe lângă trup! Și totuși, așa l-am găsit.

În timp ce vorbea, îl privea pe inspector în față, și văzu că o credea.

Soții Paviour, însă, nu se jenau să-și arate neîncrederea, iar Lawrence scoase și el un mic oftat de îndoială.

John părea perplex. Fără îndoială, ar fi preferat să nu dea crezare acelor explicații care deschideau orizonturi deloc îmbucurătoare.

George Felse, însă, se ridică și porni spre Charlotte.

– Vă dați seama ce sugerați? obiectă Paviour.

– Nu sugerez nimic, răspunse Charlotte, afirm. Spun clar că cineva, după ce l-a lovit cu sânge rece pe domnul Hambro, l-a târât până la râu și l-a lăsat cu capul în apă, înfundându-l adânc în noroi.

Se lăsă o tăcere de gheață. George Felse traversă camera spre vestonul lui John, care fusese pus la uscat pe spătarul unui scaun. Îl luă în mâini și-l ridică în lumină, pentru a-l examina cu atenție.

– Era aproape uscat mai jos de umeri, declară Charlotte, care-i urmărea fiecare mișcare. Dar cred că i l-am udat și eu puțin, în timp ce-i făceam respirație artificială.

Felse se întoarse spre ceilalți, ridicând vestonul în văzul tuturor.

– Uitați-vă bine! Ce vedeți în partea din spate, la mijloc? întrebă el, adresându-i-se în special lui John.

– O pată umedă, răspunse acesta. Sau, mai degrabă, două pete care se unesc la mijloc.

În acel loc, materialul era întunecat de două pete umede mari, despărțite printr-o linie uscată. Zona pătată era delimitată de puțin noroi uscat.

– Și ce credeți că sunt acestea? insistă Felse.

– S-ar zice că este urma unui picior, răspunse John, cu buzele dintr-o dată uscate de teamă. Înțeleg, da... înțeleg. Agresorul nu s-a mulțumit să mă târască la râu după ce m-a lovit, ci mi-a pus un picior pe spate și a apăsat, încercând să mă scufunde cât mai adânc în apă. Apoi a fugit, convins că aveam să mă înec...

Toți erau prea obosiți și tulburați ca să mai reacționeze, dar continuară totuși să se revolte la adresa ideii că Aurae Phiala putea fi scena unor asemenea violențe – ba mai mult, a unei tentative de crimă.

Priveau fascinați pata dublă de pe vestonul de tweed, și cu cât se uitau mai mult, cu atât recunoșteau mai clar urma inconfundabilă a unui picior.

Apoi Lawrence întrebă, cu un glas sufocat pe care încerca să și-l controleze:

– Dar de ce? De ce să vrea cineva să-l ucidă pe domnul Hambro? A venit aici doar ca simplu turist...

– Eu mă duc să pun de cafea, anunță Lesley Paviour. O să ne facă bine la toți.

Și ieși din cameră, cu un calm și o siguranță de sine absolut firești.

– În orice caz, reluă John, e absolut clar că stânjenesc pe cineva. Dar de ce, dacă-l interesa atât de mult să dispar, și-a asumat riscul de a mă lăsa așa, cu șansa de a-mi recăpăta cuoștința și a reacționa în continuare?

– Nu încape nici o îndoială, confirmă George Felse, că era periculos, date fiind constituția și rezistența dumneavoastră. Ar fi trebuit să vă arunce în mijlocul râului, unde curentul e atât de puternic încât nici chiar un înotător excelent n-ar mai putea ajunge la mal. Adăugați la asta și șocul apei reci ca gheața, și vă dați seama că n-ați mai fi avut nici o șansă de scăpare.

– Foarte reconfortant! exclamă John cu o mică strâmbătură, dar atunci de ce n-a făcut treaba până la capăt?

– Cu siguranță, asta era intenția lui, dar n-a mai avut timp, conchise polițistul.

– ...Pentru că m-a auzit pe mine venind, completă Charlotte.

– Fără nici o îndoială, încuviință din nou inspectorul. Mai avea nevoie doar de un minut, două, dar v-a auzit apropiindu-vă și a preferat să fugă... după ce-l târâse pe domnul Hambro până la marginea apei și-l înfundase cu piciorul cât mai adânc posibil.

– Și toate astea, fără nici un motiv! Numai un nebun poate face așa ceva! bombăni domnul Paviour.

– Metoda folosită nu denotă un nebun, replică Felse. De fapt, agresorul domnului Hambro a acționat cu sânge rece, metodic. Și din moment ce greu se poate recunoaște un motiv personal, nu ne rămâne să credem decât că orice persoană ar fi trecut pe-acolo în acel moment ar fi avut aceeași soartă. Domnule Hambro, sunt sigur că ați descoperit, din întâmplare, ceva ce nu trebuia să vedeți.

– Dar n-am descoperit nimic, replică John cu amărăciune, absolut nimic. Nu era nevoie să-mi dea-n cap!

– Agresorul dumneavoastră nu putea să vă întrebe și să vă creadă pe cuvânt, nu-i așa? E clar, a crezut că văzuserăți ceva ce el dorea să rămână ascuns... iar atâta lucru i-a fost suficient. Numai că domnișoara Charlotte nu era departe și se apropia fără a încerca să-și ascundă zgomotul pașilor...

Felse aruncă o privire spre Charlotte și, când îi întâlni ochii limpezi, între ei se simți o undă de complicitate, căci polițistul ghicise motivul care o împinsese să-l urmărească pe John Hambro. Însă erau singurii care împărtășeau secretul.

– Prin urmare, ucigașul n-avea de ce să se teamă de domnișoara, continuă inspectorul, și n-a fost atât de nebun încât să comită o crimă gratuită. A preferat să fugă, fără a-și asuma riscuri suplimentare.

Chiar atunci intră Lesley cu tava și o puse pe o măsuță joasă, înainte de a le împărți tuturor ceștile de cafea.

– Ar fi foarte util, domnule Hambro, sugeră Felse amestecând cu lingurița în ceașcă, să încercați să vă amintiți tot ce ați văzut.

John își luă capul în mâini, încercând să se concentreze mai bine.

– O dată ce am ajuns la gardul care înconjoară Aurae Phiala, de unde puteam vedea bine drumul care duce la Silcaster, am remarcat una sau două mașini care treceau pe șosea. Lumina farurilor mătura cotitura... La prima mașină n-am văzut nimic deosebit, dar când a sosit a doua, am observat clar, în momentul când farurile au trecut peste vechile ziduri, un om care stătea nemișcat la celălalt capăt al ruinelor. Nu l-am zărit decât o secundă, dar sunt sigur că individul era acolo!

– „Individul“? întrebă Felse.

– Da, în sens general, răspunse John. Nu mi-am putut da seama dacă era bărbat sau femeie.

– Și altceva? Cum era îmbrăcat?

– Of, nu fiți ridicol! exclamă John, agasat. L-am văzut doar o secundă, atât cât să-i disting silueta... Totuși, sunt aproape sigur că era un bărbat.

– Și cât timp a trecut de atunci până ați fost atacat?

– Aș spune că aproape trei minute, poate patru. N-am fost prea atent. În fond, și omul acela avea dreptul să se plimbe pe-acolo, la fel ca mine!

– Nu și la Aurae Phiala! se răsti indignat Stephen Paviour. La ora aceea? Muzeul se închide la orele optsprezece, nimeni nu are voie să intre în incintă după ora...

– Da, într-adevăr, consimți John. Dar cărarea de pe malul râului trece prin apropiere. Doar o sârmă o separă de incinta sitului. Oricine poate trece pe dedesubt...

– Cred, interveni Lesley, făcându-și de lucru în jurul tăvii, că și eu am fost afară cam la aceeași oră și prin aceleași locuri. Evident, nu m-am dus pe malul râului, ci în apropiere de drum, pe partea cealaltă. Numai că m-am întors acasă cu mult înainte de orele zece. Nu m-am uitat la ceas, și eram în baie când am auzit agitația de jos.

– L-ați văzut și dumneavoastră pe omul acela dintre ruine? întrebă Felse.

– Nu. Îmi amintesc într-adevăr că am văzut două sau trei mașini trecând pe drumul spre Silcaster, dar n-am zărit nimic deosebit în lumina farurilor.

Apoi ezită o clipă, cu cafetiera într-o mână și vasul cu lapte în cealaltă. În sfârșit, adăugă:

– Să nu credeți că sunt nebună, dar mă întreb dacă nu cumva domnul Hambro a văzut fantoma de la Aurae Phiala. N-aș vrea să râdeți de mine, vorbesc foarte serios, insistă ea. N-aveți decât să-i întrebați pe localnicii din sat. Au să vă spună ce-au văzut.

– Te rog, draga mea, o întrerupse soțul ei pe un ton contrariat, e complet ridicol ce spui. Astea nu sunt decât superstiții locale. Și, din păcate, în acest moment ne ocupăm de fapte reale...

– Nu e nimic ridicol, reluă cu convingere Lesley, fantoma există în realitate. Toată lumea din sat recunoaște. Uite, Orrie de pildă, continuă ea, adresându-se soțului ei. De două ori a văzut fantoma santinelei romane. Și totuși, greu găsești un om mai întreg la minte decât Orrie!

– Cine e Orrie? întrebă Felse.

– Grădinarul nostru, îi explică Lesley. Cel mai frumos specimen din neamul local, preciză ea, într-un acces de voioșie. În veci n-ați putea să ghiciți de la ce nume i se trage diminutivul... Ei bine, de la Orlando! Orlando Benyon. Numele ăsta există în familie de generații.

– Și Orrie a văzut și el santinela romană? întrebă Felse.

– Ascultați, reluă Lesley, redevenind dintr-o dată serioasă, am văzut-o chiar și eu, de două ori. Cu ambele ocazii, stătea lângă zidurile în ruine, de cealaltă parte a sitului. Și n-am găsit nimic straniu în asta. În secolul al IV-lea, se făcea de gardă astfel în fiecare noapte. Fără îndoială, este santinela care a fost ucisă în timpul celebrului atac al galilor.

Paviour era tot mai exasperat, și nu se ascundea.

– Nu ne-am adunat aici ca să discutăm despre halucinații colective, spuse el pe un ton acid, ci despre o tentativă de omor. Când izbucnesc violențe, e mai bine să recurgem la altceva decât la imaginație.

– Ceea ce ne-ați spus este foarte interesant, doamnă Paviour, declară calm Felse. Vom vedea ce părere au cei din sat.

Își puse ceașca la loc pe tavă, adăugând cu un oftat:

– Bun, nu ne mai rămâne decât să ne retragem, mulțumindu-vă din toată inima pentru ospitalitate. E timpul să vă lăsăm să vă odihniți... Domnule Hambro, dacă vă simțiți destul de bine ca să vă întoarceți la han, îmi va face plăcere să vă duc cu mașina mea, precum și pe domnișoara Rossignol.

Lesley începuse să strângă ceștile, dar când auzi numele Charlottei, puse brusc tava la loc pe masă și se întoarse spre ea, cu un surâs larg:

– Rossignol? Charlotte Rossignol? Celebra cântăreață? Ai auzit, Stephen? Dar dumneavoastră sunteți nepoata doctorului Morris, nu-i așa?

Charlotte dădu din cap, cu un aer surprins.

– Nu știam că unchiul meu a vorbit despre mine. Familia noastră este foarte dispersată și nu-l cunosc. Dar este adevărat că vizita mea aici nu se datorează unei coincidențe. I-am citit cartea despre Aurae Phiala și am vrut să văd locurile cu ochii mei. De altfel, găsesc că a fost foarte nedrept față de acest loc, căruia îi admir frumusețea.

– Da, Stephen este de aceeași părere și nu împărtășește opinia unchiului dumneavoastră, răspunse zâmbind Lesley. Este adevărat că Aurae Phiala face parte din viața noastră. Veți rămâne aici câteva zile?

– Trebuie să țin câteva concerte în regiune, și mă gândeam să stau la han două zile sau trei.

– În nici un caz în hanul acela de pescari! exclamă Lesley. În nici un caz! Tot ceea ce e-n legătură cu Alan Morris își are locul aici. Vă veți muta la noi, avem mai multe camere de cât ne sunt necesare. Casa e prea mare pentru noi doi. Veniți, vă rog! De ce n-ați rămâne chiar din seara asta? Vă pot împrumuta eu toate cele de care aveți nevoie pentru noapte, iar mâine vom merge să vă aducem lucrurile de la hotel.

– Sunteți foarte amabilă, răspunse cu însuflețire Charlotte, și voi fi încântată să petrec câteva zile la dumneavoastră. Dar pentru noaptea asta prefer să mă întorc la hotel... împreună cu domnul Hambro.

Până în acel moment, nu-l privise pe Paviour în timp ce vorbea. Tânăra lui soție lansase invitația cu atâta entuziasm și siguranță de sine, încât era clar că se aștepta ca

administratorul să fie întru totul de acord. Dar când se întoarse spre el, Charlotte văzu că pe chipul lui lung și trist apăruse o expresie de marmură. Ochii adânciți în cap aveau luciul unei oglinzi mate... Pe un ton neutru și lipsit de convingere, Stephen Paviour repetă invitația soției sale.

– Da, ne-ar face plăcere să acceptați. Avem cea mai aleasă stimă pentru doctorul Morris, iar nepoata lui nu poate fi decât binevenită. De altfel, Lesley se va bucura mult de compania dumneavoastră, adăugă el pe un ton mai cald, ca și cum acest gând l-ar fi consolat dintr-o dată.

Intuiția îi spunea Charlottei că prezența unei vizitatoare reprezenta în ochii administratorului un deranj foarte inoportun.

„Dar," își spuse ea, „faptul e consumat; nu mai pot să bat în retragere."

Așa cum propusese, inspectorul Felse îi duse pe John și Charlotte cu mașina la „Somonul auriu". Și abia în clipa când mașina se opri în curtea hanului, Charlotte se hotărî să-i pună întrebarea care-i stătea pe limbă.

– Încă nu l-ați găsit pe tânărul Boden, nu-i așa? se interesă ea încet, ca și cum s-ar fi temut să audă răspunsul.

– Nu, răspunse Felse cu același aer preocupat. Încă nu l-am găsit.

Capitolul 4

A doua zi dimineața, la ora nouă și jumătate, când se prezentă la locuința administratorului, George Felse le aducea soților Paviour vești dramatice. În timp ce se apropia de casă, îl văzu pe John Hambro scoțând din porbagajul mașinii valizele Charlottei. Prin urmare, sfârșise prin a accepta invitația lui Lesley.

Soții Paviour îi ieșiseră amândoi în întâmpinare. Stephen afișa, ca de obicei, o mină tristă și abătută, în timp ce soția lui deborda de viață și tinerețe.

În spatele lor, pe treapta de la ușă, stătea Bill Lawrence, studentul care vindea bilete de intrare în muzeul ruinelor romane de la Aurae Phiala. Felse își spuse că aveau tendința să uite de el. Totuși, trebuia să fie interogat, la fel ca toți ceilalți, cu atât mai mult cu cât era liber să vină și să plece când dorea, din moment ce locuia singur, într-un mic pavilion de la marginea drumului spre Silcaster.

Tânărul Lawrence avea un aer de indiferență nemulțumită, ca de obicei. Respectând cu strictețe imperativele modei,

purta favoriți lungi, dar nu avea mustață. În ciuda disprețului său suveran față de aparențe, considera probabil că avea o gură prea expresivă și de o formă prea perfectă ca să și-o ascundă. Ochii lui languroși, mărginiți de gene lungi, nu pierdeau nimic din tot ceea ce vedeau... în ciuda disprețului pe care-l exprimau.

„Da, ar fi o greșeală enormă să-l neglijăm pe acest tânăr!“ reflectă polițistul.

Lesley îi ieși în cale, exclamând:

– Domnule inspector Felse! Nu ne așteptam să vă revedem atât de curând! Ne aduceți vreo veste?

– Am considerat că, după ce v-am deranjat toată seara cu anchetele mele, se cuvenea să vă țin la curent cu cercetările întreprinse pentru a-l găsi pe tânărul Gerry Boden, elevul dispărut. Unul dintre oamenii mei l-a scos din râu azi dimineață spre orele șase, la doi kilometri distanță de aici, în aval... Era mort.

– Ce nenorocire! strigă Lesley, cu o expresie deznădăjduită. Bieții părinți! Îmi pare atât de rău pentru ei...!

Stephen își umezi puțin buzele palide, înainte de a vorbi.

– Se afla în incita muzeului Aurae Phiala când a căzut în râu? îl întrebă el pe Felse. Dacă da, mă simt răspunzător! Dar cărarea este un drum comunal și nimeni nu poate fi acuzat, chiar dacă s-ar dori asta.

– E prea devreme, răspunse Felse dând din cap, ca să spunem cum anume a căzut în apă. Laboratorul criminalistic îi va examina hainele și, desigur, i se va face autopsia.

Barbișonul îngust al administratorului tremura, ca efect al tensiunii necontrolate care-i cuprinsese mușchii fălcilor. Parcă ar fi fost bătrânul Don Quijotte făcând eforturi să respire adânc, înainte de a spune cu un oftat resemnat:

– Chiar este necesar? Știu că nu trebuie să neglijați nimic, dar gândiți-vă cât de distruși sunt părinții lui! Ar putea fi pusă la îndoială cauza decesului? E clar că s-a înecat!

– Așa se pare, la prima vedere, afirmă înțelegător Felse, dar o certitudine valorează mai mult decât o supoziție, și cum chiar dumneavoastră spuneați, nu trebuie să neglijăm nici o ipoteză.

Inspectorul tocmai ajunsese înapoi la mașină, când se întoarse pentru a adăuga pe un ton degajat:

– Era să uit... Să nu vă mirați dacă-i veți vedea pe unii dintre oamenii mei patrulând pe malul râului sau prin împrejurimi... O simplă operațiune de rutină!

Apoi demară și, în timp ce se îndepărta, aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Soții Paviour nu se clintiseră din loc, și nici ceilalți din jur nu făcuseră vreo mișcare. Toți stăteau încremeniți, privindu-l cum pleca... Chiar dacă nu aflase mare lucru de pe urma acelei întrevederi, cel puțin reușise să arunce cu precizie un bolovan în apele calme din Aurae Phiala, iar valurile stârnite începeau deja să-l neliniștească.

La ieșirea de pe aleea care ducea la casa administratorului, Felse întâlni un uriaș tânăr și blond care plivea de buruieni rondurile de flori. La auzul motorului, tânărul se ridică, privind mașina care trecea.

„Ăsta trebuie să fie Orlando Benyon – cel căruia i se spune Orrie... grădinar și om la toate pentru familia Paviour!“ presupuse inspectorul.

Pradă unei inspirații neașteptate, frână și trecu în marșarier. Orrie se ridică din nou, întorcându-se spre vizitator, roșu la față de efort.

– Bună ziua, îl salută Felse. Ce flori frumoase aveți aici!

– Da, nu sunt urâte, recunosc! îi dădu dreptate grădinarul.

Felse îi oferi o țigară și foc, apoi începu să-l chestioneze, pe un ton de conversație.

– Vă ocupați singur de toată proprietatea? Cred că aveți mult de lucru!

– Eh...! Fac față!... Sunteți de la poliție, nu-i așa? V-am recunoscut din ziua când l-ați arestat pe acel tânăr incendiator care aprindea focuri peste tot prin vale.

– Serios? Da, posibil. Probabil ați aflat că în dimineața asta a fost pescuit un băiat din râu. Făcea parte dintr-un grup de elevi veniți să viziteze situl. Chiar dumneavoastră l-ați alungat dintr-o zonă interzisă, unde instalaserăți un cordon de protecție. Atunci l-ați văzut ultima oară?

– Ba bine că nu! răspunse Orrie, aruncându-i polițistului o privire lungă și piezișă. Dar pot să spun, adăugă el pe un ton mai confidențial, că știu unde s-a dus pe urmă. Sau, dacă nu el, altul în orice caz a fost acolo... În magazia mea de scule, mai în jos pe pajiște. Îmi dau seama întotdeauna când își bagă cineva nasul pe-acolo...!

Informațiile oferite de Orrie erau foarte interesante, dacă nu cumva inventa. Dar, în fond, de ce ar fi făcut-o?

Pajiștea era departe de malul râului, despărțită de casă de doi copaci bătrâni. Or, ultima oară când fusese văzut în viață, Gerry Boden dădea târcoale gardului grădinii... Imediat după aceea, dispăruse.

Dar poate că se furișase printr-o spărtură sau deschizătură îngustă practicată în gard, atras de adăpostul pe care-l oferea acea magazie din fundul grădinii?

– Nu o închideți cu cheia? întrebă Felse.

– Am de gând să pun un lacăt, dar încă n-am avut timp... Ălălalt, continuă Orrie, arătând cu bărbia spre casa lui Paviour, se teme mereu să nu-i șterpelească cineva câte ceva, dar pe-aici oamenii sunt cinstiți, iar mie nu mi-e frică de nimic.

– N-ați observat dacă lipsea ceva? continuă polițistul.

– N-a dispărut nimic, cel puțin din câte am văzut eu. Nu! Ăla care-a intrat s-a uitat doar la toate, le-am mutat de colo-colo, probabil ca să le vadă mai bine și ca să-și omoare timpul cu ceva. Cred c-a și-ncercat să le pună la loc, da' nu putea să mă păcălească pe mine, care intru acolo în fiecare zi! Nu-i așa?

– Tare aș mai dori să-mi arătați și mie magazia aceea, declară inspectorul.

Magazia lui Orrie era adăpostită într-un spațiu dintre boschete. La început, inspectorul rămase în prag, studiind interiorul cu o privire circulară. Văzu că pardoseala de pământ bătătorit era acoperită cu un strat gros de praf. Prin urmare, s-ar fi putut găsi ușor urme, obținându-se indicii prețioase, cu condiția ca grădinarul să nu le fi stricat deja, involuntar, când făcuse ordine.

– Ați intrat să puneți lucrurile la loc, când v-ați dat seama că se atinsese de ele un intrus? îl întrebă Felse.

– N-am avut timp, răspunse Orrie. Mi-am luat doar foarfecele de grădinărit, care era pe raftul de lângă ușă... Da, da! Îmi amintesc! M-am apropiat de fereastră și am aruncat o privire, așa, în mare... Asta a fost tot.

– Dar atunci, de unde v-ați dat seama că venise cineva aici?

– De-acolo! răspunse scurt Orrie, arătând cu un gest acuzator spre colțul din dreapta sus al ferestrei.

Într-un mic triunghi de praf, se distingeau clar două litere, urmate de un punct: GB.

Gerry Boden își scrisese inițialele cu vârful degetului arătător al mâinii drepte. Amprenta se vedea clar... Gerry Boden, sau altcineva! Inspectorul spera să descopere cât mai repede cine anume.

– Mai vine și altcineva pe aici, de obicei? întrebă el în continuare.

– Se mai întâmplă, răspunse nepăsător Orrie. Nu prea des, și nu în ultima vreme... De ce să vină, la urma urmei?

– Bun! Aș dori să nu intrați azi aici. Se poate? Dacă aveți nevoie de vreo sculă, luați-o acum.

– N-am nevoie de nimic, răspunse Orrie. Puteți să faceți tot ce vreți.

* * *

În acel timp, Lesley Paviour o ducea pe Charlotte la cumpărături, în orașul vecin.

Instalându-se la volanul mașinii sale vechi, tânăra femeie declară pe un ton de scuză:

– În general, eu sunt o persoană foarte calmă. De altfel, nici n-am încotro. Totuși, uneori simt nevoia să mă destind, dar n-am întotdeauna ocazia. Așa că, vă dați seama, profit cât pot! Sper că nu vă e teamă cu mine în mașină, nu?

– Nu, deloc. Conduceți foarte bine.

Lesley acceptă complimentul cu un surâs încântat.

– O, dac-aș fi avut eu mașina prietenului dumneavoastră, în locul rablei ăsteia hodorogite! oftă ea cu invidie.

Charlotte nu mușcă momeala...

John plecase aproape imediat după ce o ajutase să-și aducă valizele. De atunci, nimeni nu mai pomenise de el. Încercase

să lege o conversație după plecarea inspectorului, dar fără nici un rezultat. Așa că, abandonând orice speranță de a fi invitat să mai rămână, până la urmă plecase.

– Acest John Hambro pare să aibă mult timp liber, continuă gânditoare Lesley. Oare cu ce s-o fi ocupând, de se poate elibera așa la mijlocul săptămânii? Îl cunoașteți de mult?

– De fapt, nu-l cunosc deloc, răspunse Charlotte. Ne-am întâlnit ieri la Aurae Phiala și am descoperit că locuiam la același han. Parcă am înțeles că e un fel de expert în artă antică, poate lucrând pe lângă muzee sau colecționari... dar nu știu prea bine.

Prefera să nu dezvăluie ce aflase despre John, și cu atât mai puțin ce bănuia.

– Pare foarte competent, adăugă ea. Cel puțin, așa am avut impresia. E adevărat că eu sunt o neofită în materie.

– Nici nu s-ar zice că sunteți nepoata doctorului Morris! glumi Lesley Paviour, izbucnind în râs, în timp ce conducea cu îndemânare mașina pe străzile aglomerate ale orașului. E adevărat că nu l-ați întâlnit niciodată? Ce păcat! Nici nu știți ce pierdeți!

– Pentru moment, mă întreb cum să-l regăsesc! Se pare că a dispărut pe undeva prin fundul Turciei, căzând pradă interesului irezistibil pe care i-l trezeau cine știe ce cercetări, până când a uitat să se mai întoarcă. Nimeni n-a mai auzit vorbindu-se despre el, de peste un an. Până și avocatul lui a început să se neliniștească!

Nu spuse mai mult, având grijă să nu se refere la propriile ei temeri, nici măcar în fața acestei femei exuberante, a cărei compasiune și putere de înțelegere păreau totuși puțin cam forțate.

– Vorbiți-mi despre el! îi ceru ea lui Lesley. Cum este în realitate?

Lesley coti la stânga și, după ce parcurse câteva străduțe înguste, intră cu mașina în parcarea centrului comercial. Abia atunci răspunse:

– Despre doctorul Morris mă întrebați? De fapt, îl cunosc destul de bine. A stat la noi de două ori. Dar Stephen îl cunoaște mult mai bine decât mine. Și-au făcut studiile împreună și au rămas în relații destul de strânse... N-aș vrea să vă par răutăcioasă, dacă vă spun că Stephen îi nutrește sentimente atât admirative, cât și ostile... Înțelegeți, au pornit de la același nivel, dar în timp ce unchiul dumneavoastră urca mereu treptele ierarhiei profesionale, soțul meu, în pofida unei munci îndârjite, a rămas la baza scării. Totuși, trebuie să recunoaștem, spre cinstea lor, că au rămas în cei mai buni termeni.

Găsi un loc de parcare, unde opri mașina, deschise portiera și coborî.

– Dacă sunteți atât de bună să luați dumneavoastră coșul pentru cumpărături... o rugă ea pe Charlotte. A alunecat în partea aceea... Să luăm mai întâi o cafeluță. Apoi, am să mă duc la bancă să scot bani și să depun un colet, după care vom merge să facem piața.

Charlotte luă coșul, care părea gol. Dar, când îl ridică, avu surpriza să constate că era destul de greu! Aruncă o privire înăuntru și văzu pe fundul lui un fel de cutiuță învelită în hârtie maro.

Văzându-i mirarea, Lesley izbucni în râs.

– Da, tocmai pachetul ăsta vreau să-l pun la adăpost, explică ea. De fapt, e al lui Orrie. Oamenii de la țară au ciudățeniile lor! Strigă din răsputeri că n-are nici o încredere în bănci și refuză să-și deschidă un cont, dar i se parte foarte logic să ne ceară, mie și lui Stephen, să depunem diverse

obiecte în seiful nostru!... Se pricepe să scoată unele câștiguri în timpul liber, numai că, din când în când, probabil se teme pentru ele și ni le încredințează nouă.

Acum, că ajunsese departe de Aurae Phiala, Lesley își lăsa voia bună firească să se manifeste în voie. În timp ce-și beau împreună cafeaua în barul complexului comercial, vorbi încontinuu, despre tot felul de nimicuri: despre Aurae Phiala și despre Orrie, despre oamenii din sat, chiar și despre Bill Lawrence și aspirațiile lui. Deși îi plăcea să se declare detașată de toate aceste lucruri, vorbea cu pătrundere și făcea critici binevoitoare.

– Bietul Bill Lawrence! oftă ea. Cea mai fierbinte dorință a lui e să-și continue studiile! Poate că mă înșel, dar nu cred că e suficient de înzestrat. Pentru moment, pregătește o teză interminabilă despre siturile frontaliere, motiv pentru care contează să mai rămână la noi încă un an, cel puțin. Nu câștigă mare lucru, bietul de el! Dar e un băiat atât de drăguț, continuă ea pe un ton protector, părând să uite că avea doar cu vreo doi ani mai mult decât el. Numai că, șansele lui de reușită nu-mi inspiră prea mare încredere. Își petrece viața scotocind peste tot, cu visul de a face o mare descoperire, care va revoluționa lumea arheologiei... Din partea mea, teamă mi-e că va ajunge ca Stephen, pe linie moartă și mult prea conștient de asta, încheie ea, cu o voce plină de regret candid.

În continuare, Lesley vorbi pe un ton detașat și lipsit de răutate despre mediocritatea soțului ei. Charlotte își imagina cu ușurință cum ar fi evocat, cu aceeași precizie rece și indiferentă, propriile ei imperfecțiuni, dacă i s-ar fi ivit ocazia.

Banca se găsea chiar în fața barului. Lesley cotrobăi în adâncurile poșetei, căutând cheia seifului, care era cea mai mică din toate.

– Nu vă deranjează să mă așteptați un minut, nu-i așa? Fac atâta caz ca să autorizeze accesul la seifuri... Totuși, al nostru nu conține decât titluri de proprietate și hârtii fără importanță, acte de familie și testamentul lui Stephen, cred. Nu mi-a vorbit niciodată despre el, dar e genul de om care veghează ca totul să fie în ordine, pentru orice eventualitate.

– Aceasta este o calitate, răspunse cam sec Charlotte.

– Da, dar o calitate pe care eu n-o s-o am niciodată, mărturisi Lesley. Stephen face întotdeauna totul în ordine și cu metodă; eu nu știu decât să improvizez.

Imediat ce tânăra femeie retrase banii și depuse faimosul colet, își făcură cumpărăturile și revenіră să le pună în mașină. Apoi, porniră să viziteze cartierul vechi al orașului.

– M-am născut aici, declară Lesley, răspunzând la întrebarea nerostită a Charlottei. Nu în oașul propriu-zis, ci într-un sat, la câțiva kilometri. Când l-am cunoscut pe Stephen, eram secretara lordului Silcaster. Aveam obiceiul să copiem la mașină articolele și publicațiile lui Stephen despre Aurae Phiala. Fără îndoială, eu îi masacram cel mai mult textele, și sunt sigură că datorită acestui lucru m-a remarcat.

– Mă îndoiesc! răspunse Charlotte cu un surâs.

– Dar nu glumesc! Făceam într-adevăr o mulțime de greșeli, insistă Lesley, râzând la rândul ei. La drept vorbind, subiectele nu-mi trezeau nici un interes. Și ca să pună capac la toate, nu reușeam să-i descifrez scrisul, și nu știam nimic despre Roma, nici despre invaziile și cuceririle ei... De-asta s-a simțit dator să mă instruiască. Dar a fost o acțiune de lungă durată.

Charlotte nu prea știa dacă tânăra femeie glumea sau vorbea serios.

– Cred că vă puneți o mulțime de întrebări în legătură cu mine și Stephen, reluă Lesley. E și firesc să vi le puneți, nu-i așa?

– Da, într-adevăr, răspunse cu sinceritate Charlotte.

– Trebuie totuși să știți, continuă ea, că acum trei ani Stephen era complet altfel, ca alură și stil de viață. Vârsta ne rezervă uneori adevărate surprize... Anumiți oameni, când ajung la șaizeci de ani, par să aibă doar patruzeci și cinci și pe urmă, dintr-o dată, fără să știe nimeni de ce, se trezesc într-o dimineață arătând de optzeci...! Pe de altă parte, Stephen s-a interesat de mine chiar în perioada când treceam printr-o mare decepție sentimentală, genul acela care-ți răvășește nu numai viața, ci și toată ființa. S-a arătat blând, atent, înțelegător. Nu mai voiam să am de-a face cu pasiunile, și m-am măritat cu el ca să-mi găsesc siguranța și confortul, ca să nu mai fiu singură și vulnerabilă... Și, fără îndoială, și din puțină vanitate, adăugă ea pe un ton de amuzament autocritic. Eram dintr-o familie de oameni simpli, iar Stephen avea o bună reputație în domeniul lui, deși în acea perioadă i-o supraestimasem. Așa că, din toate aceste motive, l-am luat de bărbat... Nu cred că am de ce să regret!

Tocmai ajunseseră la ultima cotitură înainte de Aurae Phiala, iar în fața lor se deschidea toată valea, aureolată de verdele delicat al copacilor tineri.

– Fetele instabile, declară cu seriozitate Lesley, sunt adeseori mai fericite cu bărbați mult mai în vârstă decât ele. Se simt mai în siguranță.

Dintr-o dată, izbucni în râs, destinsă, mulțumită de mica plimbare pe care o făcuseră.

– Dar nu trebuie, oricum, să facem o regulă generală din asta, continuă ea. Da! Ar trebui să-l cunoașteți pe unchiul

dumneavoastră! Acum e un vulpoi bătrân, ce mai! Dar a trebuit să fie extrem de abil și lipsit de scrupule ca să poată rămâne atâta timp celibatar, distrându-se totodată cât poftea! Știu eu ce vorbesc, că și mie mi-a făcut curte. A, o curte absolut inocentă, desigur! Din păcate – deși e destul de normal – Stephen e de o gelozie maladivă, așa că n-a fost prea plăcut și a trebuit să pun capăt acelui mic joc care putea deveni periculos, oricât ar părea de absurd.

– Presupun, interveni Charlotte pe un ton neutru, că n-ați primit nici o veste de la unchiul meu de când a plecat în Turcia? Mi s-a spus că de la Aurae Phiala s-a dus direct la aeroport.

– Da, așa e. Dar n-am primit nici o scrisoare de la el, nici Stephen și nici eu. Probabil a considerat că era mai bine să nu ne scrie. În orice caz, nu așteptam știri de la el. Stephen și Alan sunt prieteni destul de vechi ca să-și poată permite să-și scrie numai când au chef, rămânând tăcuți când sunt prea ocupați. În pofida tuturor, s-au înțeles întotdeauna bine, mai puțin în ceea ce privește Aurae Phiala. Trebuie să spun, declară în continuare Lesley, că acest sit este viața lui Stephen și că niciodată nu l-a putut cerceta așa cum ar fi trebuit, din lipsa mijloacelor financiare. Nimeni nu acceptă să investească fonduri suficiente. Trăiește aici cu speranța că această situație se va schimba, într-o bună zi...

Mașina ajunsese pe aleea cu pietriș care ducea spre casa soților Paviour, când Charlotte întrebă:

– N-ați avut niciodată regrete?

– Eu? exclamă Lesley, cu ochii măriți de uimire amuzată. Eu nu regret niciodată nimic.

* * *

La mică distanță de acolo, și aproape în același moment, inspectorul Felse primea prin telefon raportul asistentului său, sergentul Smith.

– Nu e vorba decât despre rezultatul unui mic examen. Robert Goodwin – acesta era medicul legist atașat spitalului din Comerbourne, un vechi prieten al lui Felse – încă n-a terminat. O să vă sune el mai târziu, pe seară. În orice caz, confirmă a priori diagnosticul medicului local. Pentru celelalte, va trebui să așteptăm sfârșitul autopsiei. Să vă citesc raportul medicului local?

George Felse află astfel că medicul făcuse mai mult decât să confirme moartea lui Gerry Boden: atrăsese atenția asupra anumitor detalii și propusese o primă estimație a intervalului de timp pe care cadavrul îl petrecuse scufundat în apă. Acestea erau indicii prețioase, dar nu puteau fi folosite decât după ce și medicul legist își încheia sarcina.

– În ceea ce privește magazia grădinarului, continuă sergentul Smith, am trecut-o prin ciur. Într-adevăr, Boden a fost acolo. I-am găsit amprentele, și ați avut dreptate: și-a scris inițialele cu degetul arătător al mâinii drepte. De altfel, am regăsit aceleași amprente cam peste tot prin magazie. Probabil a stat destul de mult, dacă a avut timp să se atingă de toate, dar n-a luat și nici n-a stricat nimic... Voia doar să-și omoare timpul cu ceva, probabil!

– Prin urmare, Boden a fost singur, comentă Felse. Singur și în viață, când a intrat în magazie! Și cum se poate explica faptul că s-a dus acolo, dat fiind locul unde a fost văzut ultima oară?

– Foarte simplu! răspunse sergentul. Pe toată lungimea, gardul viu este dens ca un zid, cu excepția unui loc unde cândva a existat un mic grilaj, iar deschizătura încă nu a fost

astupată. Nu încape nici o îndoială că, văzând magazia, s-a furișat într-acolo, într-un scop pe care încă nu-l știm. Altfel, ar fi fost văzut și după aceea...

– ...și așteptat, încheie inspectorul, pe un ton gânditor. Totuși, nu înțeleg! Avem, deci, un băiat care vine cu colegii lui în vizită la Aurae Phiala. În cea mai mare parte a după-amiezii, face trăsnăi, iritându-și profesorul, pe grădinar și pe toți cei care vor să-l potolească. Și apoi, dintr-o dată, fără să spună nimănui, se repede în cabana grădinarului și-i lasă pe ceilalți să plece fără el...

– Poate că tocmai asta a fost, că nu se aștepta să plece fără el! obiectă Smith. Niciodată nu-l mai lăsaseră astfel în urmă. Fără îndoială, voia ca profesorul și colegii să pornească în căutarea lui, nu...?

– Nu, n-aș crede, răspunse Felse. Magazia n-avea nimic tentant, iar pe Boden îl interesa în primul rând să se simtă bine și să stârnească admirația celorlalți. Dacă voia să-i enerveze, s-ar fi ascuns pentru vreo zece minute, nu mai mult, și în nici un caz n-ar fi rămas absent atâta vreme. Cel mai probabil, s-a refugiat acolo de bună voie, ca să le aștepte plecarea. De altfel, aceasta înseamnă și că avea ceva de făcut în magazie – altfel, după ce plecau ceilalți, ar fi ieșit din ascunzătoare și ar fi făcut ceea ce-și pusese în cap. Or, nu s-a întâmplat deloc așa. A rămas acolo și a așteptat. Ce anume a așteptat?

– Ora închiderii, poate? sugeră Smith. Ca să fie sigur că nu va mai întâlni pe nimeni...?

– Cred că ești pe-aproape, Smith, dar ăsta încă nu-i răspunsul exact. N-ai găsit în magazie nici o urmă de luptă, așa e? Nici vreun semn care să arate că cineva a încercat să facă iar ordine?

– Nu, absolut nimic. Nici măcar praful n-a fost deranjat din loc, mai puțin în locurile pe unde a trecut Boden. Pot să vă asigur că n-a avut loc nici o luptă.

– Și n-ai găsit nici ceva care să indice că, după ce intrase singur în magazie, Boden e plecat fiind constrâns?

– Tocmai asta voiam să vă spun, răspunse sergentul Smith pe un ton mulțumit. A ieșit fără nici o problemă. Am găsit vreo două urme de pași în noroi, chiar în fața magaziei. Nu aveam la mine pantofii pe care-i purtase atunci, ci pe cei pe care-i încălța ca să se ducă la școală. Am verificat, și sunt într-adevăr urmele lui. Prin urmare, dacă asta vă neliniștea, puteți fi sigur că a intrat și a ieșit din magazie viu și nevătămat.

– Mărturisesc că, după tot ce-am aflat, îmi puneam întrebarea asta...

* * *

Trei ore mai târziu, inspectorul se întorsese la Aurae Phiala, după ce telefonase la spital, la secția de poliție și la laborator. Adusese cu el lista completă a obiectelor găsite în buzunarele lui Gerry Boden, printre care remarcase unul absolut neașteptat, care-l determinase să facă un mic ocol pe la „Somonul auriu“, hanul pescăresc unde locuiseră Charlotte Rossignol și John Hambro.

Când sună la ușa soților Paviour, îi deschise Lesley.

– Doriți să vorbiți numai cu Stephen, sau preferați să ne adunăm cu toții? îl întrebă ea.

Felse răspunse că ceea ce avea de spus îi privea pe toți, așa că era mai bine să fie prezenți.

Prin urmare, se reuniră cu toții, inclusiv Stephen Paviour, a cărui politețe desăvârșită ascundea străveziu un aer de profundă dezaprobare determinată fără îndoială de o anumită nervozitate.

– Cred, începu administratorul, că v-am răspuns la toate întrebările care puteau să vă intereseze. Oamenii dumneavoastră au avut acces peste tot unde voiau să meargă. Ce putem face mai mult decât atât?

– În seara asta n-am venit ca să vă interoghez, răspunse Felse, ci numai pentru a vă spune că va trebui să mai lucrăm pe-aici timp de o zi sau două. Cred că ar fi preferabil ca în acest timp să închideți Aurae Phiala. Dacă permiteți în continuare accesul publicului, vom fi nevoiți să-l interzicem prin lege. Sunt dezolat că vă fac asemenea probleme, dar n-am încotro. Va trebui să facem săpături și să căutăm în zona vechilor băi romane, unde s-a produs surparea, și în jurul căreia ați instalat un cordon de protecție.

Bătrânul administrator tresări îngrozit și se îndreptă cât era de înalt, semănând mai mult ca oricând cu Don Quijotte. Când vorbi, glasul său de tenor răsună ca o trompetă.

– Nu puteți face așa ceva! Nu aveți dreptul! Vă dați seama ce stricăciuni veți pricinui? Niște scotoceli ca astea, când nu vă pricepeți, înseamnă un adevărat dezastru. Proprietarul sitului n-ar permite-o niciodată.

– Lordul Silcaster mi-a dat deja aprobarea, răspunse calm inspectorul.

– Nu-mi vine să cred! strigă Paviour. Oricât de tragică ar fi toată această sitație, nu e vorba de o crimă, din câte știu eu! Și atunci...?

– Tocmai, mă tem că nu știți totul, îl întrerupse Felse. Gerry Boden nu numai că s-a înecat, căzând în apă, ci a fost lovit în cap și aruncat în râu, la fel ca domnul Hambro, noaptea trecută.

La auzul acestei vești, Stephen Paviour rămase tăcut, încremenit, la fel ca toți ceilalți.

– Da, a fost aruncat în râu, foarte aproape de aici... adăugă inspectorul, studiind pe rând chipurile consternate care-l înconjurau. Băiatul acela manifestase foarte mult interes pentru surparea din acel loc, așa că era normal să se gândească să revină la un moment dat, când nu mai risca să întâlnească pe nimeni. Mai pot să vă spun, cel puțin cu aproximație, ora la care a fost aruncat în apă: trebuie să fi fost cam orele douăzeci și două... Și cred că nu vă e greu să vă amintiți ce se întâmpla aici, cam la aceeași oră...

Nu, nu le era deloc greu să-și amintească... Charlotte făcu cea dintâi legătura. Ochii i se luminară, dar Felse îi aruncă scurt o privire, dându-i de înțeles să tacă. Paviour fu ultimul care să înțeleagă, iar când își dădu seama, chipul său, de obicei cenușiu, dobândi o paloare de moarte.

– În noaptea trecută, ne întrebam ce anume a putut descoperi domnul Hambro atât de important încât cineva a încercat să-l reducă la tăcere, chiar și cu prețul unei crime. Ei bine, acum întrebarea se pune cu și mai multă acuitate...

Capitolul 5

După ce-i părăsi pe soţii Paviour, inspectorul Felse coborî spre râu ca să reflecteze puţin la modul în care avea să-şi traseze în continuare planul de acţiune.

Revenea încet la maşină, pe lângă gardul care-l despărţea de proprietatea administratorului, când văzu o siluetă ieşind din umbră şi apropiindu-se de el.

– Dumneavoastră, domnişoară Rossignol?! exclamă Felse, recunoscând-o. Ce faceţi aici?

– Am să vă vorbesc, murmură precipitat Charlotte. Nu vă neliniştiţi, le-am spus că voi parcurge o parte din drum cu Bill Lawrence, ca să văd unde e pavilionul lui... Mi-a venit o idee neaşteptată, care nu-mi place deloc...

– Ce idee? întrebă inspectorul.

– Mă aflam în apropierea lui John Hambro, noaptea trecută când a fost atacat. Am încercat să fac cât mai puţin zgomot posibil, dar mă întrebam dacă nu cumva îşi dăduse seama că veneam pe urmele lui. Înţelegeţi, se purtase într-un mod

destul de ciudat, ieri seară, după ce ne-ați părăsit... M-a lăsat pe neașteptate singură ca să iasă, sub un pretext cusut cu ață albă. Și asta nu e tot! După-amiaza, îmi spusese că și el locuia la „Somonul auriu“; or, nu reținuse nici o cameră, căci l-am auzit cerând una în timp ce urcam scara. Sunt sigură că ideea i-a venit când a aflat cum mă numesc.

– Și chiar credeți că toate astea pot avea legătură cu crima? întrebă Felse, cam sceptic.

– S-ar putea ca John să fi fost atacat pentru că descoperise cadavrul lui Boden! E o ipoteză plauzibilă, nu? Dar mai există și alta, continuă Charlotte. A putut simula acel atentat contra lui însuși, cu ajutorul unui complice. Astfel, avea triplul avantaj de a se disculpa, de a mă reține pe loc destul de mult timp pentru ca acel complice să fugă, și de a-l lăsa pe Gerry Boden să se înece. În orice caz, sunt sigură că John Hambro nu e ceea ce încearcă să pară. N-a venit aici din întâmplare și a fost suficient să vorbiți despre cercetările întreprinse pentru a-l găsi pe Boden, ca să se repeadă spre râu...

– Prin urmare, după părerea dumneavoastră, John Hambro, simțindu-se cu conștiința încărcată după ce-l ucisese pe Boden și-i ascunsese cadavrul, s-a întors să-l arunce în râu, după ce a aflat că poliția îl căuta pe băiat?... Asta credeți, nu-i așa?

– Nu, în nici un caz! replică Charlotte. Oricum, s-ar putea să mă înșel, de-asta doream să vă aflu părerea. Spuneți-mi, Gerry Boden era deja mort când a fost aruncat în apă?

– Încă nu suntem siguri. Abia mâine vom primi raportul medicului legist... dar eu personal așa cred.

– Prin urmare, nu s-a înecat? insistă Charlotte.

– Între noi fie vorba, am impresia că nu... Ceea ce-mi spuneți mă interesează foarte mult, continuă Felse, pentru că

ați asistat încă de la început la toată povestea, și în plus, am încredere în dumneavoastră... Cu siguranță, ieri după-amiază tânărul Boden a făcut o descoperire. Cred chiar că tocmai o făcuse, când domnul Hambro l-a alungat din zona surpăturii. N-ar fi îndrăznit să mai revină acolo, până nu plecau toți ceilalți. De asemenea, a așteptat ca în incinta sitului să nu se mai afle nimeni. În acel moment, cineva l-a surprins inspectând zona interzisă și a hotărât să se debaraseze de el, dar nu s-a gândit să-l scotocească prin buzunare, căci ceea ce găsise încă se mai afla acolo, când a fost adus la morgă.

Într-un murmur abia perceptibil, Charlotte întrebă:

– Și ce anume era?

– O simplă monedă de aur. O monedă datând de pe vremea Împăratului Commodus, adică de la sfârșitul secolului al II-lea, răspunse calm Felse.

– Dar, să fim serioși, nimeni nu omoară un om pentru o biată monedă de aur! exclamă Charlotte, indignată și îngrozită. Așa ceva nu e posibil!

– Pentru o monedă, nu. Dar cel care l-a ucis știa că acolo mai existau și altele, căci venise el însuși să le ia ca să le pună la adăpost, locurile nemaifiind deloc sigure, după prăbușire. E clar că, dacă acea persoană a ascuns o comoară în vechile băi romane, stătea ca pe jăratic, așteptând să-și poată duce prada la loc sigur. Și atunci, văzând că Boden o descoperise și el, criminalul a ales o soluție definitivă.

– Aceasta e doar o ipoteză, întrebă Charlotte cu voce neutră, sau... aveți certitudinea?

– Este o ipoteză. Dar o ipoteză care se susține, răspunse inspectorul. Experții sunt de acord că, în ultima perioadă a așezării de la Aurae Phiala, nu se mai băteau decât monede

fără valoare, dar cea găsită de Boden este un magnific specimen de aur, absolut inestimabil la ora actuală. Romanilor le plăcea să adune bogății. Este posibil ca una dintre familiile care locuiau la Aurae Phiala să fi vrut să-și îngroape aurul, cu ocazia atacului galilor, în speranța de a-l recupera mai târziu.

– Dar o singură monedă nu dovedește mare lucru! comentă Charlotte.

– Este o monedă cu totul aparte, căci pare aproape nouă. Aceasta înseamnă că a fost conservată în condiții bune – și, cu siguranță, n-a fost singura – probabil într-un ulcior. Când taluzul s-a năruit, ulciorul s-a spart. iar pământul, rostogolindu-se, a antrenat în cădere și o monedă de aur... Moneda pe care a găsit-o Gerry Boden.

– Dar dacă cineva știa de existența comorii, de ce n-a pus-o la adăpost până acum? întrebă Charlotte.

– Acolo unde se afla, comoara era în deplină siguranță. Nimeni nu putea să prevadă că malul avea să se surpe, îi explică inspectorul. Cred că pe sub tufișuri există o galerie și este posibil ca surparea, scoțând-o la iveală, s-o fi și astupat parțial. De asemenea, mai cred că tezaurul nu constă numai în monede de aur, ci și în bijuterii și alte obiecte. Se știe că acest loc a fost prădat timp de peste un an de zile!

– Dar de unde s-a aflat asta?

– Nu se știe sigur, însă pe piața internațională au apărut dintr-o dată anumite piese, datând din ultima perioadă a ocupației romane în Anglia. Anul trecut s-au remarcat patru asemenea cazuri. Prin urmare, putem presupune că, pentru patru obiecte care au ieșit la lumina zilei, mai există încă vreo patruzeci sau chiar mai multe, așteptând în culise.

– Iar aceasta are vreo legătură directă cu Aurae Phiala? întrebă cu interes Charlotte.

– Până în prezent, nu avea, recunoscu polițistul, dar faptul că o singură monedă de aur găsită aici a putut duce la comiterea unei crime atât de abjecte trebuie să ne dea de gândit...

O conduse pe Charlotte spre portița de la grădina administratorului.

– Să nu suflați o vorbă nimănui despre toate astea și să deschideți bine ochii! Dacă aveți nevoie de mine, sunt prin apropiere. Și chiar dacă lipsesc, n-am să vă las fără protecție.

* * *

Aurae Phiala a fost închisă pentru public timp de câteva zile, iar cercetările poliției au început imediat.

Locatarii din casa administratorului încă nu terminaseră micul dejun, când Orrie veni să-i anunțe că începuseră excavațiile și căutările.

Paviour își lăsă cafeaua pe masă și se repezi afară, ca să sară în ajutorul sitului său drag. Soția sa și Charlotte îl urmară, mânate de o curiozitate nu lipsită de neliniște.

Trei oameni în uniformă, înarmați cu cazmale și târnăcoape, și încă trei sau patru în civil, cu George Felse în frunte, discutau ce aveau de făcut în continuare. Cea mai surprinzătoare era prezența lui John Hambro, care ținea în mâini niște planuri printre care, pe o hârtie cu pătrățele, era marcată zona pe care urmau s-o cerceteze.

– Cred, interveni Paviour, că nu vă deranjează cu nimic dacă vă va însoți Bill Lawrence, studentul care vinde bilete la intrare. L-am rugat să vă dea o mână de ajutor. Cunoaște bine locul unde aveți de lucru.

Oamenii degajară rapid intrarea în galeria care ducea la camera de încălzit a băilor romane. În fața lor apăru o conductă rectangulară strâmtă, închisă în partea de sus printr-un fel de boltă. Interiorul era gol, întunecos și obstrucționat doar de o ridicătură de pământ. Felse aruncă o privire spre echipa lui. Toți erau tineri solizi, de la țară, înalți și bine făcuți. Dintre toți cei prezenți, John Hambro era cel mai slab. Pentru moment, era ocupat cu niște calcule savante pe care le făcea pe planuri.

– Ați avea vreo obiecție să aruncați o privire în conducta aceasta? îl întrebă inspectorul. Nu vă duceți prea departe, ca să vă putem trage înapoi în caz de necesitate. Uitați-vă numai în jur și amintiți-vă ce anume veți vedea... dacă e ceva de văzut.

– Dați-mi o lampă, răspunse John.

Și, îngenunchind pe pământ, își strecură capul și umerii prin deschizătură.

Dintr-o dată, cei care-l priveau văzură plafonul cedând. Se produse un trosnet îngrozitor, iar John Hambro dispăru sub o avalanșă de pământ și cărămizi. Felse se repezi și-l trase din răsputeri de picioarele care i se agitau. Totuși, fură nevoiți să scormonească nebunește, cu mâinile goale, prin pământul care îngropase capul și umerii lui John.

Peste câteva minute, îl culcară pe iarba umedă, ca pe un delfin eșuat pe plajă. Căzuseră peste el toate pânzele de păianjen, praful și funinginea adunate de-a lungul

generațiilor, o dată cu bolta conductei, dar își apărase cu brațul capul și fața, și nu numai că respira, dar mai și scuipa toate mizeriile care-i intraseră în gură și în nas.

Înainte de a-l examina, trebui să înlăture un strat gros de murdărie. Felse trecu într-o parte, iar asistentul său în cealaltă. Îi palpară mai întâi craniul, care părea nevătămat, apoi îi scoaseră vestonul umed și-i examinară brațele și umerii. Din fericire, nu găsiră nici o fractură.

În acel timp, Stephen Paviour, care rămăsese la oarecare distanță, striga cât îl țineau puterile că era o rușine să întreprindă cercetări în asemenea condiții, când era clar că cineva risca să-și piardă viața.

– Gata, gata, n-a pățit nimic! îi răspunse asistentul lui Felse. E doar puțin șocat. În cinci minute, va fi proaspăt ca un tandafiraș. Noroc că l-au lovit mai mult gunoaie decât cărămizi.

– Mă duc să-i aduc un pahar de alcool, propuse Lesley. Dați-mi vestonul încoace, în halul ăsta nu mai poate să-l ia pe el. Am să-l duc la uscat, și-i voi aduce un sacou al soțului meu.

John își venea în fire cu repeziciune. Îi privi pe cei care-l înconjurau.

– Ei, ce faceți aici? Ce s-a întâmplat? întrebă el strâmbându-se, în timp ce scuipa țărâna și funinginea care-i mai rămăseseră în gură.

– Ați intrat în conductă ca să aruncați o privire și jumătate din boltă s-a prăbușit peste dumneavoastră, îi explică Felse.

– Serios? se miră John, care-și revenea cu o iuțeală surprinzătoare. S-ar putea zice că mă urmărește ghinionul! Sau atrag asupra mea tot felul de accidente, sau cineva mi-a pus gând rău...

Peste câteva minute, se restabilise complet. Profitând de un moment când rămase singur cu Felse, îi strecură la ureche:

– Cineva a sabotat zidăria de cărămizi din interiorul conductei. N-a fost un accident.

– Sunteți sigur? îl întrebă inspectorul.

– Absolut sigur. Toată partea de sus a zidului a fost curățată recent de tencuială. E vorba de zidul dinspre nord. Am remarcat o scobitură adâncă, foarte vizibilă. O puteți vedea chiar și acum, săpând cu prudență, de sus în jos. Cineva a încercat să demoleze conducta.

– Dar de ce? întrebă Felse. Ca să atenteze pentru a doua oară la integritatea dumneavoastră corporală? Nimeni nu putea ghici că vă voi cere să aruncați o privire înăuntru.

– Tocmai! confirmă John. N-a putut dori decât să distrugă conducta, pur și simplu.

– Ca să ascundă mai bine ceea ce se găsește acolo? sugeră inspectorul.

– Mai degrabă ca să ascundă urmele celor ce erau ascunse acolo! afirmă cu convingere John Hambro.

Lesley Paviour tocmai revenea, cu un mantou de tweed pe braț și o sticlă de băutură în mână.

– Ce-ați zice să faceți o baie bună? îi propuse ea lui John, pe un ton ușor tachinător. În halul în care sunteți, nu prea vă puteți întoarce la han... Ascultați, rămâneți să luați prânzul cu noi. Va rămâne aici Bill Lawrence, așa că veți avea tot timpul să vă reveniți.

Această ieșire din rutina cotidiană era pentru Lesley o adevărată mană cerească, deși nimeni nu i-ar fi putut reproșa motivele. Pentru a doua oară în câteva ore, se afla în centrul unei drame și era lesne de înțeles că, în asemenea situații, reacționa în modul cel mai tipic feminin.

– Vă simțiți destul de bine ca să veniți cu mine, domnule Hambro? îl întrebă ea pe John. Trebuie să mă duc să pregătesc masa. Charlotte, nu te-ar deranja să mă ajuți, te rog?

Porniră toți trei, John cu destul regret că trebuia să părăsească echipa care începuse să cerceteze în partea de sus.

Ajunseseră la cafea, când Paviour declară, privindu-l pe John cu mai multă bunăvoință:

– Cred că și dumneavoastră doriți în secret ca aceste scotoceli să se limiteze la strictul necesar, nu-i așa? Consecințele riscă să fie dezastruoase! Cred, adăugă el, vizibil umilit că trebuia să formuleze ceva ce suna aproape ca o cerere, că nu aveți nici o influență ca să-i opriți, așa-i? Știu totuși că autoritățile respectă uneori doleanțele universitarilor eminenți...

– Mă îndoiesc că niște autorități care nici chiar pe dumneavoastră nu vă ascultă mi-ar acorda cea mai mică atenție, răspunse trist John. Dar nu cred, după ceea ce am auzit azi dimineață, că poliția va săpa mai mult decât e necesar.

– Vă gândiți să asistați în continuare la operațiuni? îl întrebă Lawrence pe John.

– Aș fi vrut tare mult să le urmăresc până la capăt, dar nu cred că voi putea rămâne. Am reținut camera doar pentru două nopți, iar hanul „Somonul auriu“ pare să fie întotdeauna plin în weekend. Așa că va trebui să plec azi.

– O, nu! exclamă Lesley, dezolată. Ce păcat! Când ne-ați fi putut fi de atâta folos!... Stephen, nu crezi că am putea să...

În clipa următoare, dându-și seama ce gafă făcuse, se întrerupse brusc, la vederea aerului profund dezaprobator al soțului ei.

Bill Lawrence profită de ocazie ca să propună pe un ton nevinovat:

– Dacă ați veni la mine? Sunt burlac și am o garsonieră unde locuiesc singur. Dacă vreți, vă primesc cu cea mai mare plăcere. Nu trebuie decât să vă aducem lucrurile de la han.

– De acord, răspunse John cu căldură, și vă mulțumesc de mii de ori! Aș fi regretat mult să fiu nevoit să plec înainte de sfârșitul poveștii.

După ce se urcară în mașină, pornind spre han, Bill declară sentențios:

– Viața în acest mic cerc de oameni poate fi foarte plăcută, dar trebuie să-i știi regulile și să le respecți cu strictețe. Îți spun din proprie experiență, bătrâne! Prima regulă e să nu încerci niciodată să te apropii prea mult de doamna Paviour...

– De ce-mi spui asta? întrebă John. Ești foarte amabil că mă previi, dar..

– Nu vreau să mă înțelegi greșit, îl întrerupse Bill. Lesley e o femeie loială, iar invitațiile ei nu ascund nimic necurat. Dar bătrânul ăla nesuferit de bărbatu-său...! E nebun de gelozie. Mai bine să păstrezi distanța și să locuiești puțin mai departe, așa ca mine.

– I-ai simțit gelozia pe pielea dumitale? se interesă John cu diplomație.

Bill răspunse pe un ton sec:

– Chiar Lesley m-a prevenit, imediat ce am ajuns aici.

John remarcă în treacăt amărăciunea din tonul lui Bill.

Și-și spuse că sentimentele tânărului student la adresa lui Lesley erau departe de a fi indiferente.

* * *

În aceeași seară, inspectorul Felse ținu încă o conferință în salonul familiei Paviour.

– Ținând seama de toate împrejurările, declară el în fața auditoriului, cred că e firesc să vă țin la curent cu desfășurarea și progresele anchetei. M-am văzut nevoit să încalc regulile profesiunii dumneavoastră, așa că aveți dreptul să știți de ce nu pot proceda altfel. Permiteți-mi mai întâi să justific intervenția noastră pe terenul sitului Aurae Phiala. În primul rând, autopsia lui Gerry Boden a arătat că n-a murit înecat. Nu i s-a găsit nici o urmă de apă în plămâni. A fost sugrumat, în timp ce zăcea lipsit de cunoștință, fără îndoială în urma unei lovituri primite în cap. Avem motive întemeiate de a presupune că a murit într-un moment cu mult anterior celui când a fost aruncat în apă. Probabil a fost asasinat între orele șase și opt seara, adică pe la jumătatea intervalului dintre momentul când a fost văzut ultima oară și a celui când a fost atacat domnul Hambro. Există mari șanse ca asasinul să fi vrut să-l ucidă pe domnul Hambro pentru că se temea că acesta din urmă îl putuse vedea aruncând în apă cadavrul lui Gerry Boden.

Stephen Paviour își umezi buzele palide, înainte de a declara pe un ton ezitant:

– Dacă a trecut atât de mult timp între cele două evenimente, băiatul ar fi putut să se ducă oriunde și să nu se mai întoarcă din proprie inițiativă la Aurae Phiala, nu-i așa?

– N-a plecat de la Aurae Phiala, răspunse inspectorul pe un ton destul de dur. Știm că s-a ascuns aici ca să aștepte ora închiderii și să poată explora liniștit locurile. Știm chiar și unde a stat și unde i-a fost ținut ascuns trupul după crimă. Am găsit un anumit număr de indicii, azi dimineață, săpând sub tufișurile din zona prăbușită. Pentru început, am descoperit capacul spart al unui pix roșu pe care Boden încă îl mai avea

în buzunar, în momentul când a fost găsit, și care probabil fusese strivit cu piciorul. Apoi, am constatat că fuseseră rupte și îngrămădite mai multe crengi, fără îndoială pentru a acoperi cadavrul după crimă. În sfârșit, am găsit printre rădăcinile tufișurilor un smoc de păr care nu-i poate aparține decât lui Boden. Ucigașul a trebuit să-l ascundă acolo provizoriu, așteptând căderea nopții, căci la ora când a fost asasinat era încă prea multă lumină ca să se aventureze cu cadavrul până la râu.

– Dar, protestă administratorul, pradă unei agitații puternice, ați scotocit prin Aurae Phiala peste tot, de cum ați aflat de dispariția lui, la sfârșitul după-amiezii! Dacă era acolo atunci, l-ați fi găsit!

– N-am scotocit prin Aurae Phiala, din păcate! Am aruncat doar câte o privire grăbită, pe ici, pe colo. Era deja aproape noapte – și, în plus, nu căutam un cadavru, cu atât mai puțin pe uscat. M-aș fi așteptat să fie mai degrabă în râu... Și totuși, era acolo, sub tufișuri. Raportul de la laborator ne va spune mai mult, mai ales în legătură cu hainele. Acestea ne-au dezvăluit deja un fapt de maximă importanță: motivul pentru care Gerry Boden a rămas în muzeu, după ora închiderii.

Inspectorul aruncă o privire impenetrabilă spre ceilalți, apoi continuă calm:

– Gerry avea la el un portmoneu. Iar în acest portmoneu, pe care asasinul nu s-a gândit să-l deschidă, printre banii de buzunar se găsea o monedă de aur, datând de pe vremea Împăratului Commodus. O monedă în stare aproape perfectă. N-a putut-o găsi decât în timpul vizitei aici, și numai în apropierea conductei de încălzire, în zona recent prăbușită.

– Dar e absolut imposibil! strigă Paviour cu glas răgușit. Nu poate fi vorba decât de o monedă falsă! O jucărie, sau cine știe ce... Cum vreți ca o bucată de aur să arate ca nouă, după ce a zăcut secole de-a rândul în pământ?

Felse îi explică punctul său de vedere și pe cel al experților, limpede și precis, la fel cum îi vorbise și Charlottei, în seara trecută.

– Prin urmare, încheie el, credem că cineva a furat sistematic de la Aurae Phiala, timp ce peste un an, sustrăgând toate obiectele de valoare pe care le-a putut găsi.

Se lăsă o tăcere prelungită, pe care Bill Lawrence o întrerupse brusc, într-un târziu,

– Vă gândiți la unul dintre noi? îl întrebă el pe Felse.

– Nu neapărat, răspunse zâmbitor inspectorul. Există mulți oameni în sat, care locuiesc aici de mult mai mult timp decât dumneavoastră și cunosc locurile ca pe buzunarul lor, încă dinainte de a se fi permis vizitarea de către public. În plus, situl e accesibil din toate direcțiile, pentru cine cunoaște cât de cât regiunea, ceea ce e valabil nu numai pentru locuitorii satului, ci și pentru numeroși pescari.

– Dar, interveni cu aprindere Bill Lawrence, numai un specialist poate profita de pe urma unor asemenea descoperiri!

– Exact! răspunse Felse. Însă aurul rămâne aur. Și, în anumite zone ale lumii, reprezintă mult mai mult decât valoarea lui comercială... Se poate să fie vorba și de alte lucruri decât monedele, obiecte mult mai importante, voluminoase, care-i pot cauza probleme serioase unui profan... Casca, de exemplu! spuse el cu nevinovăție.

Paviour se îndreptă de spate, în fotoliu.

– Casca? repetă el mirat, privindu-l lung pe polițist.

– Da, casca despre care se spune că a fost văzută pe capul fantomei, preciză Felse. Vă amintiți, desigur, ce ne-a spus în acest sens doamna Paviour, despre ceea ce a văzut ea însăși și alte persoane – sau își închipuie că au văzut...? E posibil să nu fie o legendă, ci un mijloc ingenios, folosit de vinovat pentru a-i speria pe oamenii superstițioși și a alunga curiozitatea pe care ar putea-o trezi drumurile sale nocturne.

Făcând un efort vizibil să se stăpânească, administratorul declară ferm:

– Ca să poată desfășura un asemenea trafic atât de mult timp, individul trebuie să fie nu numai specialist în antichități, ci și excepțional de abil.

– Ca dumneavoastră? sugeră Felse.

Dacă această insinuare îl șocă, Paviour nu se trădă prin nimic. Cu o amărăciune plină de demnitate, răspunse simplu:

– Eu sunt doar un expert de mâna a doua și n-am nimic excepțional. V-o poate confirma toată lumea!

– Stephen! murmură Lesley cu compasiune, punându-i o mână pe braț. Dragul meu...!

Netulburat, Felse își continuă expunerea:

– Dar mai există și alte somități care au vizitat Aurae Phiala. Unele dintre ele chiar au efectuat anumite cercetări.

În timp ce-și punea însemnările înapoi în buzunar, îi aruncă Charlottei o privire pe care fata n-o înțelese, înainte de a o întreba:

– Chiar nu vă dați seama cine a venit aici, acum un an, doi, pentru a face unele săpături?

Aproape ajunsese la ușă, când mai aruncă în urmă, pe un ton neutru:

– Este un nume pe care îl cunoașteți cu toții foarte bine… A trecut un an și șase luni, cred, de când doctorul Alan Morris a plecat de la Aurae Phiala, pornind spre Turcia…!

* * *

A doua zi dimineața, la cererea poliției, se deschise oficial ancheta asupra morții lui Gerry Boden.

În continuare, Felse se duse acasă, pentru a reflecta puțin și a studia mai îndeaproape rapoartele laboratorului criminalistic, pe care abia avusese timp să le citească.

Ajunsese la jumătatea dosarului, când soția lui veni să-l anunțe că-l căuta o anumită domnișoară Rossignol.

– Dumneavoastră aici?! se miră Felse. Nu mă așteptam la o asemenea plăcere… Poftiți, luați loc și spuneți-mi cu ce vă pot fi de folos.

– Aș dori să-mi spuneți, răspunse Charlotte privindu-l drept în ochi, ce anume au ascuns aluziile dumneavoastră de aseară. M-am tot gândit, și nu-mi place deloc ce întrezăresc. De asemenea, dacă nu e secret, v-aș ruga să-mi spuneți tot ce știți despre unchiul meu, Alan.

* * *

Spre prânz, muncitorii însărcinați cu săpăturile de la Aurae Phiala, ajunseseră la bolta prăbușită și încercau să înlăture grămada de cărămizi pentru a degaja enorma conductă de încălzire care se afla dedesubt.

Astfel, puteau ieși la lumină relicve prețioase, și era vital ca Stephen Paviour să aibă grijă să nu fie deteriorate. De asemenea, el și Bill Lawrence începură să înregistreze și să numeroteze cu febrilitate tot ce găseau.

În ce-l privește pe John Hambro, el luase o trusă de muzeologie și, cu mânecile suflecate, înarmat cu un întreg arsenal de periuțe de unghii, ștergea și curăța zeci de obiecte mărunte găsite în pământ.

Trecuse puțin de amiază, când ușa camerei unde lucra John se deschise, iar Lesley îl anunță:

– Prânzul va fi gata în mai puțin de o oră.

Apoi, apropiindu-se de masă, începu să examineze mai de aproape obiectele găsite recent.

– Vreți să vă ajut? îl întrebă.

– Nu, sunteți foarte amabilă, dar v-ați murdări.

După câteva clipe, John îi puse întrebarea care-l chinuise toată dimineața:

– Știți cumva unde este Charlotte? Încă n-am văzut-o pe ziua de azi.

– Da. Mi-a cerut cu împrumut mașina, după micul dejun. Avea o întâlnire cu cineva, în oraș, dar a promis să se întoarcă până-n prânz. I-am propus s-o duc eu, însă a refuzat. Am înțeles că voia să fie singură. Abia aștept să revină, mi-e foarte dor de ea! E atât de bine că am și eu cu cine să schimb o vorbă...! Aici, rareori am parte de un asemenea lux!

– Nu știți unde s-a dus? întrebă în continuare John.

– Nu mi-a spus nimic, și nici eu n-am întrebat-o, bineînțeles. Dați-mi mie peria aceea... Am să șterg și eu grosul prafului. Mai am o jumătate de oră până trebuie să mă întorc la bucătărie.

Se așeză lângă el și se apucă de lucru. Dintr-o dată, ca din întâmplare, atinse cu mâna brațul lui John. Îl simți fremătând și-l privi lung. John era conștient de privirea ei și, peste câteva clipe, nu mai putu rezista tentației de a întoarce capul spre ea, privind-o la rândul lui în ochi.

– Cred că Bill te-a prevenit în privința noastră – a lui Stephen și a mea, nu-i așa? întrebă ea încet, cu un aer ușor răutăcios.

– De ce? întrebă John, intrând dintr-o dată în defensivă. Din câte-am înțeles, chiar dumneata l-ai pus în gardă!

Lesley ridică din umeri.

– E mai bine să știi ce te așteaptă. Nu cred că ești prea surprins. Ar trebui să fii complet idiot ca să nu înțelegi. Iar dumneata nu ești deloc idiot, nu-i așa?

– Uneori, mă și întreb... replică John.

– Ușa e deschisă, remarcă Lesley zâmbind. Dacă ți-e frică, poți să pleci!

– Mulțumesc mult. Dar, în cazul ăsta, de ce ai venit? Și de ce ai mai rămas?

John ar fi trebuit să-și dea seama că discuția devia periculos, dar nu oberva. Dimpotrivă, se simțea perfect stăpân pe sine însuși, și nu vedea nimic echivoc în toată situația.

– Pentru că și eu sunt o ființă vie! izbucni dintr-o dată Lesley, pradă unei agitații puternice. Dacă Stephen are chef să fie gelos, treaba lui! Dar eu vreau să trăiesc și n-am să-mi schimb firea, sub pretextul că soțul meu vede în tot ce fac sau spun intenții care nu-mi aparțin. N-are decât să rămână convins de infidelitatea mea, dacă așa vrea, eu una sunt cu conștiința curată. N-am nici un motiv să mă simt vinovată de ceva. Dar încăpățânatul ăsta bătrân pur și simplu nu vrea să

înțeleagă, și pace! Dacă l-am prevenit pe Bill Lawrence, n-am făcut-o ca să-l scap pe el de complicații, ci ca să le evit eu... În fond, Stephen m-a luat de soție așa cum sunt, și nu văd de ce m-aș schimba!

Intrând și el în joc, John declară cu aceeași falsă candoare ca a ei:

– Oricine poate înțelege de ce te-a luat de soție, dar misterul rămâne: cum a avut ocazia?

– A apărut la momentul potrivit, declară Lesley cu gravitate. Tocmai fusesem părăsită de un bărbat pe care-l iubisem la nebunie. O brută seducătoare care m-a lăsat baltă când s-a săturat de mine, stricându-mi complet viața și dezgustându-mă pentru totdeauna de dragoste. Stephen mi-a părut atunci singurul colac de salvare. Circula prin birouri, cu manuscrisele sub braț, atât de distins și, mai ales, delicat și răbdător! Și astfel, într-o zi, i-am povestit ce mi se întâmplase, iar el a făcut tot posibilul să mă ajute să las în urmă pasul greșit pe care-l făcusem. Bietul de el! Pe urmă, a ajuns să mă ceară în căsătorie. Era un gest foarte frumos din partea lui, iar mie mi s-a părut singura ieșire posibilă. Așa că l-am luat de bărbat ca să am parte de toate celelalte, din moment ce dragostea îmi fusese refuzată. Toate celelalte, adică: siguranța, o situație respectabilă și, mai ales, un obstacol solid în fața tuturor tinerilor Don Juani care mai bântuie prin lume. M-am măritat, așadar, iar roata a încetat să se mai învârtească. Numai că, uite unde mă aflu acum!...

Capitolul 6

Întorcându-se spre Lesley, John o întrebă de-a dreptul:

– Dacă spui că această căsnicie e ratată, de ce mai rămâi cu Stephen Paviour? Te așteaptă o lume întreagă, dacă o mai dorești!

– Prefer să aștept și eu, replică Lesley.

– Ce să mai aștepți? întrebă tânărul arheolog.

– Pe bărbatul viselor mele, răspunse ea cu o voce în care ardea o dorință atât de fierbinte, încât John întinse brațul și o cuprinse de talie.

Femeia se retrase speriată, cu ochii plini de o deznădejde cumplită.

– Lesley...! Nu te teme! Nu voiam... începu John cu blândețe.

Dintr-o dată, Lesley se aruncă asupra lui, agățându-se din răsputeri, cu capul ascuns lângă umărul lui și fața întoarsă către el. Și, în timp ce se apleca s-o sărute, John simți mâinile tinerei femei cuprinzându-l pe după gât.

În acel moment, John zări pe fereastră, peste umărul lui Lesley, o siluetă care se apropia. Noul sosit tresări, apoi se aplecă înainte, ezită o clipă și se opri complet.

Stephen Paviour surprinsese scena din camera muzeului în timp ce venea să aducă noi trofee smulse din ruinele orașului roman.

Timpul se opri în loc. Preț de câteva secunde stranii, John și Stephen se priviră în ochi, după care soțul lui Lesley se răsuci pe călcâie și, cu pas demn, porni înapoi spre casă.

John tremura de teamă ca Lesley să nu se întoarcă spre fereastră înainte ca silueta slabă și jalnică a soțului ei să dispară. Norocul făcu să nu observe nimic.

Se desprinse de ea, aproape regretând și cu o nemărginită gingășie, de teamă să nu se piardă cu firea ca atunci când o înlănțuise.

– Scuză-mă, spuse el jenat, n-am vrut să te sperii.

Lesley se îndepărtă puțin, la rândul ei, ciudat de calmă, ca după un șoc.

– Te rog să mă scuzi. Am fost surprinsă... Nu mă așteptam, și nu mi-am putut stăpâni panica... Poate că ar fi mai bine să plec. Mă așteaptă mâncarea.

Numai la gândul mesei de prânz și al atmosferei apăsătoare care avea să domnească negreșit acolo, John avea senzația că-l aștepta un supliciu.

Făcând un mare efort să se stăpânească, își compuse o față nevinovată, iar când își regăsi calmul, se îndreptă spre sala de mese. În prag, o întâlni pe Charlotte.

– A, iată-vă în sfârșit! exclamă el pe un ton de reproș. Ați lipsit toată dimineața!

– Am fost nevoită să mă duc în oraș cu o problemă personală, răspunse ea rece. Ați făcut vreo descoperire interesantă?

Chiar în clipa aceea, John avu impresia că, dacă s-ar fi întors, Charlotte ar fi putut să vadă prin tweedul gros al vestonului său urmele lăsate de două mâini crispate și pătimașe...

– Dacă n-aveți nimic împotrivă, spuse ea pe un ton mai blând, voi veni cu dumneavoastră azi după-amiază și vă voi ajuta să vă puneți în ordine toate minunile găsite.

– Cu cea mai mare plăcere! răspunse John, plăcut surprins. Voi fi încântat.

Prezența Charlottei ar fi fost pentru el cea mai bună fortificație... Dar de cine încerca să se apere – de Lesley? Nu. Căci, dacă stătea să se gândească, nu se aștepta ca tânăra femeie să-l provoace din nou, chiar dacă ar fi vrut... Și atunci? Căuta o apărare contra lui însuși?

– Mor de foame, spuse Charlotte.

Erau încă la masă, când polițiștii terminară cea mai mare parte a cercetărilor la băile romane. Nu găsiseră nici urmă de aur. Nu mai încăpea nici o îndoială că toate piesele fuseseră luate după moartea lui Gerry Boden. Rămăsese numai moneda descoperită în portmoneul băiatului, probă unică a existenței unei comori.

* * *

În seara aceea, studiosul și nu mai puțin ambițiosul Bill Lawrence se duse să ia cina în sat, unde se întâlnea cu un grup de studenți, așa că soții Paviour îi aveau la masă numai pe Charlotte Rossignol și John Hambro.

John era de părere că Bill nu pierdea mare lucru. Eforturile vizibile pe care le făceau cu toții să se poarte normal și firesc, zâmbetele politicoase pe care și unii și alții se considerau datori să le afișeze, nu întârziară să creeze o ambianță insuportabil de apăsătoare.

Așa că, imediat ce putu s-o facă fără să dea o impresie proastă, John ceru permisiunea să se retragă în pavilionul lui Bill, unde se instalase. Îi părea bine să poată sta singur și să se plimbe puțin înainte de culcare. O lună leneșă arginta noaptea blândă și înstelată.

Dintr-o dată, Lesley Paviour apăru în stânga lui, de-a lungul cărării, ca o siluetă subțire și sălbatică, zămislită de umbrele din jur.

– Totul e-n regulă, declară ea calmă. Nimeni nu-mi va observa lipsa... Poate nu crezi, dar eram atât de obosită încât am urcat să mă culc imediat după ce ai plecat.

– Nu trebuia să mă urmărești, îi reproșă John.

– Cine zice că te-a urmărit? întrebă Lesley cu un aer ironic.

– Știu foarte bine că așa ai făcut, replică el brutal. Altfel, de ce ai fi luat-o tocmai pe-aici?

– Nu caut să te înșel, reluă ea cu o voce surdă, ce părea să aparțină însăși nopții din jur. În orice caz, de unde știi dacă am ieșit mai târziu, sau înainte? Pur și simplu am vrut să te găsesc. Dar se pare că mi-am greșit calculele, dacă asta te va face să mă detești!

– De ce să te detest? întrebă John cu glas răgușit.

– Ei bine, așa am impresia, după felul cum discuți cu mine, răspunse femeia cu un aer de falsă dezolare.

Făcu un pas spre John. În noapte, fața ei era palidă și senină, cu ochi imenși. John văzu că zâmbea.

– Par mai agreabil, văzut de aici? întrebă el, pe un ton din nou calm.

– John! murmură ea, adresându-i-se pentru prima dată pe nume. Te temi că, dacă mă atingi, am să țip? Nu știu ce m-a apucat azi dimineață, nu mi s-a mai întâmplat niciodată așa ceva. Dar s-a terminat, John!

Fața ei se afla foarte aproape de a lui. John ar fi vrut s-o creadă pe cuvânt. Totuși, chiar în timp ce se strângea lângă el, își păstră sângele rece.

Cu o voce pe care însă nu i-o mai auzise, ca un murmur mângâietor, John îi rosti numele de câteva ori la rând, modulându-l în tonalități diferite, ca o adevărată melodie a dragostei.

– Tu ești! Îl recunosc în tine pe bărbatul vieții mele. Niciodată n-am mai simțit asta, nici chiar cu „el“!

Își puse ușor mâinile pe pieptul lui, apoi îl încercui strâns cu brațele.

Stăteau atât de strâns înlănțuiți, încât nu-l văzură pe Stephen Paviour decât când acesta ajunse la un metru de ei. John privi peste umărul lui Lesley și zări în întuneric silueta subțiratică și ascuțită a soțului gelos, care aștepta tăcut să intervină.

Lesley îl simți pe John devenind rigid și se întoarse să vadă ce se întâmplase. Urmă un moment straniu, în care amândoi îl priviră fix pe Paviour, ca și cum ar fi rămas brusc fără grai.

Apoi, foarte încet, se despărțiră și se îndepărtară unul de altul. Numai mâinile le rămaseră unite.

– Vă rog să mă scuzați că vă deranjez, începu administratorul pe un ton înghețat, dar mi-era greu să fac altceva.

O privea pe Lesley fără urmă de mânie în ochi. John nu putea recunoaște în glasul bătrânului decât descurajare și tristețe.

– Întoarce-te în casă, draga mea, spuse el, și culcă-te. Am să-i vorbesc domnului Hambro.

Lesley ridică din umeri, resemnată. Îi aruncă o privire lui John și, după o scurtă ezitare, se răsuci pe călcâie și pieri în noapte.

– N-am vrut să vă pun într-o situație penibilă, declară Paviour, când pașii tinerei femei se stinseră.

Glasul lui nu trăda nici o dușmănie. Stătea puțin aplecat înainte, ca și cum s-ar fi detașat de toate.

– Dar, continuă el, trebuia să intervin.

– Sunteți mult prea indulgent, nu se putu abține John să-i răspundă cu sinceritate. Nu am intenția de a încerca să mă justific, dar vă pot asigura cel puțin că lucrurile n-au ajuns mai departe decât ați văzut.

– Nu mi-e deloc greu să cred, replică Paviour, schițând un mic zâmbet amar. Pot ghici destul de simplu ce s-a întâmplat. De-a lungul anilor, am avut timp destul să mă familiarizez cu asemenea incidente... Crezi poate, scumpe domnule Hambro, că dumneata ești primul? Te înșeli, și pot să te asigur că nu vei fi nici ultimul.

– Nu înțeleg... se bâlbâi John, descumpănit.

– Vei înțelege. Îmi permiți să fac câtiva pași împreună cu dumneata? Dacă stăm nemișcați, ne va pătrunde frigul, și putem conversa la fel de bine și plimbându-ne.

Nedumerit, John porni alături de el. Apoi, administratorul reluă:

– Cred că Lesley ți-a povestit despre legătura ei amoroasă și felul cum a luat sfârșit, ducând la căsătoria noastră, nu-i așa?

Prin urmare, n-am să insist asupra acestui subiect. Nu voi insista nici asupra faptului că Lesley e frumoasă și inteligentă. Din păcate, este bolnavă. Nu și-a revenit niciodată de pe urma șocului pe care i l-a cauzat acea gravă decepție în dragoste și nu există aproape nici o speranță ca starea ei să se amelioreze vreodată... Aventura prin care tocmai am trecut este ceva firesc, continuă el pe un ton obosit. Cu siguranță, ți-a povestit că sunt de o gelozie maladivă și că nu accept prezența nici unui bărbat în apropierea ei... Chiar îți închipui că sunt așa? Am eu aerul unui om gelos? Crezi că nu v-am văzut, azi-dimineață, în anexa muzeului?

– Știu foarte bine că ne-ați văzut, recunoscu John. Mi-am dat seama imediat. Dar nu s-a întâmplat așa cum, probabil, bănuiți... A fost aproape un accident.

– Așa crezi dumneata, răspunse Paviour cu un surâs amar. Crede-mă, dragul meu, Lesley are o tendință supărătoare de a încerca să-și reînnoiască dezastruoasa idilă cu toți bărbații care se apropie de ea, cu condiția să fie cât de cât seducători. Cu fiecare dintre ei se poartă cam la fel cum a făcut azi cu dumneata. Dumnezeu să-l ferească pe bietul băiat care-i va cădea în plasă! Jocul ajunge repede prea departe, iar semnalul de alarmă nu întârzie să răsune... Ai încredere în ce-ți spun, am toate motivele să-ți dau acest sfat. Am luat-o de soție ca s-o apăr și s-o reabilitez în fața acestui gen de nebunii... Da, o iubesc destul de mult ca să fac asta pentru ea! recunoscu el, ca și cum ar fi încercat să-și apere onoarea de bărbat. În orice caz, era cam târziu ca să caut în căsnicie și o altă formă de pasiune. Așa stau lucrurile...

Se vedea clar că administratorul spunea ceea ce considera el că era adevărul, cu o demnitate și o pudoare nu lipsite de o

anumită măreție. John i-ar fi dat cu ușurință dreptate, dacă sângele n-ar fi continuat să-i clocotească în vene. Nu putea uita chiar atât de ușor îmbrățișarea lui Lesley... Și totuși, trebuia să recunoască faptul că ea luase inițitiva.

Se întreba care dintre ei era mai nebun, el, pentru că se lăsase prins în plasă ca un băiețandru, sau administratorul, căruia îi făcea plăcere să-și apere soția cum ar fi făcut un tată cu fiica lui care călca pe de lături...?

– De asemenea, reluă Paviour, îți va fi ușor să înțelegi că e esențial ca soția mea să nu te mai vadă. Sper că nu crezi că s-a îndrăgostit de dumneata, nu-i așa?

– Într-adevăr, răspunse John, nu-mi fac nici un fel de iluzii. Știu prea bine că nu va regreta deloc plecarea mea.

Nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să se supună dorinței lui Paviour, indiferent care aveau să fie dezavatajele.

– Voi pleca, declară el, imediat și definitiv. N-o să mă mai vadă. Mă duc chiar acum să-mi fac bagajele și să plec înainte de întoarcerea lui Bill. Am să-i las câteva cuvinte pe o hârtie, spunându-i că am primit un telefon urgent. Voi găsi eu un pretext: probleme de familie, de afaceri, de sănătate – n-are importanță... Cred că așa e cel mai bine.

– Îți voi fi sincer recunoscător, răspunse Paviour. Eram sigur că pot să contez pe dumneata.

* * *

John scrise câteva rânduri scurte, afirmând că un client îl anunțase, prin intermediul familiei sale, că voia să-l întâlnească de urgență.

Puse hârtia pe șemineul din camera lui Bill, gândindu-se că acesta nu avea să se mire prea mult de plecarea lui, după tot ce-i spusese în legătură cu căsnicia soților Paviour. În ceea ce o privea pe Lesley, obișnuită fără îndoială cu plecările de acest gen, avea să uite repede și să pornească în căutarea altor aventuri.

Totuși, acea plecare era extrem de iritantă. Se putea ca superiorii lui să-i retragă misiunea pe care i-o încredințaseră. Dar n-avea ce face. Pentru moment, nu-i mai rămânea decât să dispară.

Își aruncă valiza în mașină și demară. În timp ce se îndepărta de pavilion, își spuse că, pentru a reveni din sat, Bill Lawrence trebuia s-o ia pe cărarea de lângă râu și, cu puțin noroc, nici măcar n-avea să audă motorul mașinii. Cu atât mai bine.

Pe drum se afla numai el. Luna, cu razele filtrate printr-o ceață străvezie, lumina palid ruinele orașului roman, dar era de-ajuns pentru a distinge lucirea ciudată a unui obiect metalic care se deplasa încet de-a lungul unui zid, apărând și dispărând confom cotiturilor drumului. Obiectul părea să se miște cu viteza unui om la pas. Când ajunse la colțul zidului, coti și coborî pe panta colinei. Sosi curând în zona unde zidul ajungea doar până la nivelul genunchilor. Atunci, John distinse o siluetă vagă, având deasupra un fel de creastă lucioasă care se contura ca o seceră pe cerul aproape negru.

Ceața se risipise puțin, iar luna scălda scena într-o lumină mai vie. John văzu că obiectul lucitor era un coif care acoperea complet capul siluetei. Un coif complet, cu vizieră, urechi și restul accesoriilor. Fantoma cu cască romană de la Aurae Phiala ieșise în patrulare!

Tânărul arheolog se opri și coborî din mașină. Pornind pe furiș pe lângă gard, intră în incintă și ajunse imediat în apropierea băilor romane. Noaptea devenise mai întunecoasă, iar prin vale sufla acum un vânt rece.

„O noapte ideală pentru stafii!“ reflectă John.

El și fantoma aveau toate ruinele la dispoziție!

Distinse clar lucirea căștii printre două blocuri de piatră, în locul unde descoperise enormele conducte de încălzire. Apoi, nu mai văzu nimic. Se apropie prudent de gura de aer care semăna cu un puț.

Norii se risipiră pentru câteva clipe din dreptul lunii, iar lumina trecu peste partea de sus a zidurilor.

Chiar în fața lui John, silueta cu cască sclipea cu o strălucire neliniștitoare – și, sub privirea lui, se întoarse. Umerii și trupul dispărură în umbră, doar capul lucitor rămânând deasupra tenebrelor, pentru a-l sfida nemișcat.

John era fascinat de acel splendid chip de aur, cu orbitele goale și întunecate sub viziera de bronz. În clipa următoare, simți o adiere neașteptată atingându-i ceafa...

Se răsuci brusc. Prea târziu. Zări o clipă o umbră amenințătoare, cu brațul ridicat. Piatra îl lovi în tâmplă. Imediat, două mâini îl apucară de picioare și-l ridicară, pentru a-l trânti brutal pe un teren pietros și instabil, unde se rostogoli gemând. Pe jumătate leșinat, înțelese că fusese aruncat în fundul puțului de aerisire. Ceva căzu lângă el cu un zgomot înfundat, urmat de un clinchet metalic. Vru să se ridice pentru a încerca să fugă, dar se lovi puternic cu capul de boltă.

Durerea fu atât de vie, încât căzu în genunchi, cu capul între brațe și răsuflarea tăiată de o greață cumplită. Încă nu

avusese timp să-și revină din șoc, când auzi prăvălindu-se în hruba unde ajunsese o ploaie de pietre și pământ, iscând un nor de praf care-l făcea să se sufoce. Se repezi înainte, încercând să scape de pietrele care-i atingeau picioarele.

Continuau să cadă, tot mai mari și mai multe, pietroaie enorme smulse din ruinele orașului Aurae Phiala... John înțelese că cineva încerca să astupe gura de încălzire. Vacarmul pietrelor care se izbeau de cărămizi mai dură câteva minute, până când între John și mijlocul puțului se formă un strat atât de gros încât nu se mai auzea decât un huruit surd, ce scădea treptat.

Domnea un întuneric total. John era îngropat de viu într-o galerie subterană, la cinci metri sub solul romanticei văi de la Aurae Phiala...

Peste câteva minute, creierul său începu să funcționeze cu furie.

Paviour îl prinsese în cursă!

Desigur, toți aflaseră între timp de plecarea lui, așa că nimeni n-avea să se alarmeze, nici să se gândească să-l caute. Valiza și tot ceea ce-ar fi putut să atragă atenția sau să dea de bănuit zăcea alături de el, sub pământ – își auzise bagajele căzând lângă el, după ce fusese aruncat în puțul de încălzire.

Nu-i era greu să ghicească ce aveau de gând cu mașina lui. Un martor care poate fi îndepărtat cu viteza de o sută patruzeci de kilometri pe oră nu deranjează cu nimic!

Cine altul dacă nu administratorul putuse ticlui totul? Cu siguranță, o trimisese până și pe fermecătoarea lui soție să pună momeala în cârlig!

Totuși, John își spunea, plin de furie, că avea cel puțin câteva avantaje necunoscute de Paviour: era viu, avea un ceas

cu cadran fosforescent, care din fericire rămăsese în funcțiune, și o valiză căzută nu departe. Numai dac-ar fi putut-o găsi!

Evident, nici nu se gândea să încerce o evadare prin partea de sus, gura de aerisire fiind complet astupată cu pietre și pământ. Mai ușor ar fi urnit din loc Himalaya! Nu, în direcția aceea drumul era blocat. Dar prin alte părți...?

Într-adevăr! John își aminti dintr-o dată că un mic tronson din conductă se deschidea la capătul circuitului de încălzire, chiar pe malul râului. Capătul era înfundat, dar în partea superioară rămăsese un mic spațiu liber, cât să se poată strecura o pisică. Zidul nu putea fi prea gros și ar fi trebuit să-l poată străpunge ușor, acum când acea parte a conductei fusese descoperită.

John își regăsise complet luciditatea și gândea intens. Ar fi putut să reconstituie în minte, cu ochii închiși, planul întregului circuit. Putuse constata el însuși, în zilele trecute, cât de simetric era tot ansamblul. O simetrie tipic romană!

„Rețeaua e dreptunghiulară“, își spuse el. „Să luăm ca bază una dintre laturile scurte. Puțul în care am căzut poate fi localizat în colțul de jos, stânga, al dreptunghiului, iar partea descoperită de lângă râu e situată în colțul de sus, stânga, al aceluiași dreptunghi. Ceea ce înseamnă că se află în capătul opus al laturii unde mă aflu.“

Doar la gândul distanței pe care o avea de parcurs prin acele interminabile băi romane simți că-l cuprindea din nou descurajarea. Avea impresia că trebuia să facă ocolul Pământului.

„Nu te moleși, John Hambro!“ își impuse. „Hai, ia-o înainte!“

Putea măcar să se târască până la zidul care marca limita galeriei subterane. O dată ajuns acolo, trebuia să cotească la dreapta și să-și continue drumul înainte, până când găsea zona pe care polițiștii o lăsaseră descoperită în apropierea râului, cu condiția de a avea destul aer ca să ajungă până acolo, de a putea să traverseze grămezile de cărămizi, și ca ultimul perete să nu fie prea gros. Altfel, risca să moară înainte de a apuca să-l străpungă cu unghiile.

Oricum, era mai bine să încerce, decât să-și aștepte pasiv moartea.

Micile lighioane care forfoteau pe la picioarele lui și de-a lungul tunelului pe unde voia să meargă îl dezgustau, dar în același timp îl și încurajau. Din moment ce existau șobolani, însemna că undeva era o spărtură, altfel n-ar fi putut nici să intre, nici să iasă cum voiau.

Numai dacă, descoperind acea spărtură, oricât de mică, ar fi putut s-o lărgească... Numai dacă dădea în exterior...!

Nimic nu-i părea prea dificil lui John pentru a încerca să iasă de acolo și a scăpa de oroarea unei morți îngropat de viu. Acum înțelegea toate riscurile... Deja îl treceau fiori, iar aerul stătut, umed și rece îl făcea să tremure, dându-i senzația că acela îi putea fi mormântul.

Nu putea să se ridice în picioare, plafonul fiind prea jos. Călca printr-un strat gros de praf, adunat de-a lungul secolelor. Tot ceea ce atingea era respingător de murdar și, la cea mai mică mișcare, agăța cu capul sau cu umerii pânzele de păianjeni care atârnau din tavan.

Pe pipăite, își căută valiza printre pietre, cărămizi și bulgări de țărână.

În cele din urmă, îi simți mânerul. Începu să scormonească din răsputeri ca s-o dezgroape. Era deschisă, iar conținutul se împrăștiase. Orbecăind în continuare, John își căută lanterna. Se găsea chiar lângă valiză. Totuși, se hotărî să n-o folosească încă, pentru a economisi bateria de care putea avea nevoie mai târziu. Atâta vreme cât nu trebuia decât să se târască prin conducte, se putea lipsi de lumină. Mai greu îi fu să-și găsească mănușile, dar se strădui, căci știa că aveau să-i fie de mare folos. După mult timp, sfârși prin a agăța una, apoi și pe cealaltă. Și le vârî în buzunar.

În sfârșit, porni prin conducta pe care o alesese. Nu parcursese nici trei metri, târându-se pe coate și genunchi, când mâna lui stângă întâlni ceva neted și rece. Recunoscu după pipăit formele unei fețe rigide și, stupefiat, se opri să examineze mai în amănunt ceea ce găsise.

Aprinse în fine lanterna, care-i dezvălui în întuneric un chip de bronz. Era o cască romană autentică, așa cum purtau notabilitățile la ceremonii, cu toate accesoriile, inclusiv o mască de o rară frumusețe.

John ținea în mâini faimoasa cască a cărei lucire în lumina lunii îl atrăsese spre moarte, și care acum zăcea lângă el, aruncată ca un accesoriu ce nu mai folosea la nimic...

Capitolul 7

Soții Paviour și invitata lor tocmai își luau micul dejun duminical, când Bill Lawrence veni să-i anunțe că oaspetele lui plecase în timpul nopții.

Lesley citi micul mesaj al lui John și, după ce aruncă o privire spre soțul ei, îl mototoli și-l aruncă în cămin cu furie, fără o vorbă.

Charlotte examină cu atenție toate fețele. Deducea că, din moment ce plecase atât de brusc, John trebuia să fi avut o dispută cu Lesley. Se simțea stânjenită și încerca să înțeleagă... Găsi o scuză să nu-i însoțească în sat și, imediat ce plecară, se duse la telefon și-l sună pe inspectorul Felse.

Indiferența arătată de acesta când auzi despre plecarea inopinată a lui John o revoltă și mai mult.

– Dar, dacă a plecat din proprie inițitivă, trebuia să găsească un motiv de a ne anunța, pe oricare dintre noi! protestă ea.

În cele din urmă, Felse se înduplecă.

– Bine, spuse el, am să mă ocup de problema asta. Dar înainte mai am câteva chestiuni de rezolvat. Până una alta, John Hambro pare să fi plecat de bunăvoie... Oricum, puteți să faceți două lucruri pentru mine. Înainte, însă, spuneți-mi de unde vorbiți.

– De la soții Paviour, dar sunt singură, răspunse ea. Au plecat în sat.

– Perfect, încuviință polițistul. Atunci, căutați-l pe sergentul Price, care e la fața locului, în apropiere de săpături, și spuneți-i ce-am discutat. Pe de altă parte, ce s-a întâmplat cu scrisoarea lui Hambro? A fost distrusă? întrebă în continuare Felse.

– Nu, răspunse Charlotte, am văzut-o pe Lesley când a făcut-o ghemotoc și a aruncat-o în șemineu, dar focul nu ardea. Cred că a fost dusă la gunoi, o dată cu cenușa.

– Căutați neapărat prin lada de gunoi și recuperați-o, ordonă inspectorul Felse. Sunteți capabilă să recunoașteți scrisul prietenului dumneavoastră?

– Nu l-am văzut niciodată, recunoscu ea.

– În acest caz, păstrați biletul. Voi ajunge acolo înaintea soților Paviour.

* * *

În același timp, jos în galeria subterană, John începea să-și piardă cunoștința.

De două ori trebuise să-și croiască drum printre pietrele și cărămizile care blocau conducta pe unde încerca să înainteze târâș. Tremurând de teamă să nu provoace o surpare, reușise să treacă mai departe. Dar, de astă dată, se înțepenise de-a

binelea. Galeria era astupată complet de o aglomerare enormă de resturi. Nu mai avea nici o speranță. Mersese prea bine până atunci!

Conducta era prea strâmtă ca să se poată întoarce, așa că nu-i mai rămânea decât să se târască de-a-ndăratelea până când găsea bifurcația cu o altă conductă, în dreapta.

– Dacă nu pot să trec, spuse el vorbind de unul singur, trebuie să găsesc alt drum.

Porni așadar prin canalul din dreapta, înțelegând că greul abia urma. Se opri o clipă, ca să se gândească la tactica pe care trebuia s-o folosească.

La ce putea servi simțul de orientare într-un asemenea labirint? Singura lui speranță de salvare era preferința romanilor pentru simetrie; toate construcțiile lor formau unghiuri drepte.

„Dar," se gândi el, „s-ar putea să găsesc și alte conducte înfundate. În cazul ăsta, mai bine să nu mă bazez pe memorie. Voi aduna în buzunar bucăți de țiglă, și-am să pun câte una ca semn în stânga fiecărei conducte înfundate. Așa, n-am s-o iau de două ori pe același drum fără nici un rost."

Jalonase astfel patru conducte succesive, dar începea să înțeleagă mai bine topografia locurilor și în curând îi fu clar că se găsea chiar în centrul instalației de încălzire a băilor romane, sub zona care, cu mai multe secole în urmă, fusese degajată de romani. În acel loc, pământul, bătătorit și străbătut în toate sensurile, se tasase, formând o masă compactă și solidă, foarte rezistentă.

Nu mai ezită; porni pe calea care părea cea mai sigură, deși știa că nu ducea spre nici un spațiu deschis. Dar nu avea încotro și se ruga ca îngerul lui păzitor să-i pregătească o ieșire la capătul drumului.

Încercă printr-un prim canal din direcția aceea, dar foarte repede fu nevoit să bată în retragere din fața unei baricade de pietre de netrecut.

În a doua conductă, câștigă puțin mai mult teren, dar își forță prea tare norocul, încercând cu disperare să treacă de o altă grămadă, până când declanșă o avalanșă care i se rostogoli peste brațul stâng.

Când reuși să și-l dezgroape, constată că unul dintre acele fosforescente ale ceasului dispăruse. Simți cu vârfurile degetelor că geamul se spărsese. Timpul se oprise în loc la orele unsprezece și jumătate dimineața, și nimic nu mai putea să-i indice durata de când se chinuia.

Cu mănușile făcute ferfeniță, cu degetele însângerate, John își spuse că făcuse o nebunie încărcându-se și cu casca romană, pe care o târa după el agățată de cravată. Dar un arheolog rămâne arheolog în orice împrejurări! Iar casca reprezenta una dintre cele mai frumoase piese pe care le văzuse vreodată și mai degrabă s-ar fi lăsat osândit la focurile iadului decât s-o abandoneze.

* * *

La ora aceea, Felse tocmai sosise la casa soților Paviour și examina cu mare atenție micul bilet al lui John, pe care Charlotte reușise să-l recupereze din lada de gunoi de la bucătărie.

– După câte-mi pot da seama, declară inspectorul, nu a scris acest mesaj sub constrângere. Asta vă mai liniștește? o întrebă el pe Charlotte.

Fata îl privi drept în ochi.

– Nu mă liniștește deloc! răspunse ea cu fermitate.

– Aveți ceva să-mi reproșați?

– După părerea dumneavoastră, se revoltă Charlotte, ar trebui să stăm cu mâinile-n sân până când primim un semn de la John?

– În nici un caz! Oricum, eu am făcut tot ce trebuia să fac. L-am dat în urmărire, inclusiv mașina. Dar, cât așteptăm, să nu vorbiți cu nimeni despre asta.

* * *

În timp ce Charlotte îl zorea pe Felse să acționeze, John începea să se teamă că aerul din tunel era pe terminate. Avea tot mai des accese de amețeli și cădea în stări de semi-leșin, în timpul cărora continua să se târască, fără a ști prea bine încotro se îndrepta. Genunchii pantalonilor i se rupseseră și-și pierduse talpa unui pantof. Dar, cu toate acestea, se înverșuna să înainteze, ajutându-se cu mâinile ale căror palme erau de mult carne vie.

Pe lângă aceste momente de inconștiență, mintea continua să-i funcționeze cu aceeași luciditate.

Mai întâi, încercase să-și organizeze metodic evadarea; acum nu mai încerca decât să avanseze cât mai repede posibil.

* * *

Dacă, în acea seară de duminică, întâmplarea n-ar fi împins doi îndrăgostiți să caute un colțișor liniștit, spre o carieră dezafectată, inspectorul Felse n-ar fi primit atât de curând vești despre mașina verde-bronz a lui John Hambro.

– Vino pe-aici, e formidabil! strigă tânăra fată spre prietenul ei, care ezita la volanul mașinii, cu câțiva metri mai în spate.

Apoi adăugă, arătând o urmă de pneuri în iarba umedă:

– Au mai trecut și alții, putem să mergem!

Dar băiatul abia avansase câțiva metri, când fata exclamă:

– Jimmy, stai! Nenorocitul a căzut peste margine!...

Într-adevăr, urmele de roți duceau drept spre marginea râpei, dispărând în gol.

Se aplecară să vadă mai bine și zăriră, ieșind pe jumătate din apă, lucirea metalizată a unei carcase de mașină.

– O, Jim! murmură tânăra. Drept în apă s-a dus!

– N-aș prea crede! se îndoi iubitul ei. Ia uită-te la urmele astea.

Într-adevăr, printre dârele lăsate de roți pe pământul reavăn se distingeau urme de pași... Urmele cuiva care împinsese din răsputeri, căci fiecare pas săpase o groapă destul de adâncă.

– S-ar putea să mă înșel, declară Jim cu îndoială, dar sunt aproape sigur că tipul care a lăsat urmele astea împingea mașina în prăpastie.

– De ce? se miră fata. Ca să scape de-o rablă veche?

– Mie nu mi se pare deloc că arată ca o rablă veche! răspunse Jimmy, aplecându-se încă o dată pentru a privi forma metalică din râu. Dacă nu greșesc, tipul a furat-o, și pe urmă a vrut să scape de ea... Nu se știe niciodată... Mai bine să anunțăm poliția.

* * *

Imediat ce tânărul își făcu declarația, o mașină a poliției se duse să exploreze cariera. Un om-broască se scufundă în râu, înainte de a se înnopta complet, iar raportul lui puse în alertă toată poliția.

Era aproape de ora șapte seara, când Felse primi primul apel telefonic.

– Am vești despre mașina dumneavoastră verde-bronz, anunță comisarul din Silcaster. Și bune, și rele...

– Începeți cu cele rele, îi ceru Felse.

– Am găsit o mașină în fundul râului, chiar la baza unei cariere. Un scafandru s-a scufudat s-o identifice, și este într-adevăr cea pe care o căutați. Chiar acum e scoasă la suprafață cu macaraua. Dar scufundătorul nostru ne asigură că a văzut bine în interior, și că...

– ... Hambro nu era acolo! încheie ușurat Felse. Asta-ntr-adevăr e o veste bună!

– Depinde cum o iei, răspunse comisarul, căci nici vreo valiză n-am găsit. Așa că avem pe cap o problemă destul de grea, căci dacă Hambro nu e în mașină, atunci unde e?

* * *

Prizonier în subteranele din Aurae Phiala, John pierduse orice speranță de a-și croi drum prin centrul labirintului. Toate conductele erau blocate, și nu-i mai rămânea decât să le încerce pe cele de pe margini...

Acele rețele de canalizare pe care romanii le construiseră pentru a-și încălzi perimetrul băilor aveau cele mai mari șanse de a fi rezistat în fața probei timpului, pentru că, pe de o parte, aveau alături pământ ferm, iar pe de altă parte, zidăria de cărămizi nu era slăbită, ca aceea a altor conducte, de numeroasele ramificații.

Canalul exterior mai avea încă un avantaj pentru un om extenuat: se termina în formă de T, având în față un perete. Prin urmare, John nu risca să-și piardă simțul direcției.

De fiecare dată când câștiga câte un metru de teren, John întindea mâna, sperând să întâlnească faimosul perete al

intersecției în formă de T... dar nu-l găsea niciodată. În sfârșit, ajunse, și mâna lui atinse zidul de cărămizi. Ușurat, se relaxă o clipă, învins de efort și de lipsa de aer. Pe dibuite, porni apoi spre stânga, unde știa că era direcția cea bună, dar întâlni imediat un zid solid ca stânca.

Atunci, începu să se târască spre dreapta, cu casca romană legată în continuare de cravată – acea cască din cauza căreia ajunsese în mormânt, dar pe care refuza totuși s-o abandoneze.

În partea aceea drumul era liber, însă aerul devenise atât de viciat, încât John avu impresia că urma să-și piardă cunoștința definitiv.

Începu să avanseze cu hotărâre, căutându-și drumul fie cu ajutorul boltei, fie cu al solului. Dintr-o dată, mâna i se afundă în niște zdrențe putrede.

Scotocind puțin mai mult cu degetele, întâlni un schelet – conservat ca prin miracol, după câte se părea. Pipăi cu mâna întinsă un os pe care-l recunoscu ca fiind un femur.

Uitând de orice oboseală, atinse cu degetele apofiza rotunjită de deasupra genunchiului, după care coborî spre gleznă. Era posibil ca timpul să fi cruțat sandala de piele, la fel ca oasele.

Dar piciorul scheletului nu purta o sandală romană din secolul al IV-lea; era încălțat cu un pantof absolut clasic, din Anglia secolului XX...

* * *

Trecuse cu puțin de ora șapte și jumătate, când inspectorul Felse se prezentă la Stephen Paviour, administratorul muzeului de la Aurae Phiala. Nu căută să facă nici o

introducere, nici nu se pretă la politețurile obișnuite; se așeză într-un loc mai retras, așteptând sosirea lui Bill Lawrence, pe care ceruse să-l cheme cineva.

– Îmi pare rău că trebuie să vă deranjez, începu Felse imediat ce Lawrence intră în cameră, dar ceea ce am de spus vă privește și pe dumneavoastră, din moment ce locuiți tot la Aurae Phiala, și n-am timp să mă repet. Știți cu toții că domnul Hambro a plecat noaptea trecută, lăsând un mic mesaj de rămas-bun... Cu regret vă anunț că este trecut pe lista persoanelor dispărute, și avem motive întemeiate să credem că motivul pe care l-a invocat ca să plece era o invenție pură. Tot ce se știe e că a plecat aseară, târziu, după un apel telefonic, pentru a se întâlni cu un client, în celălalt capăt al țării. Se mai știe că și-a luat cu el toate lucrurile, după ce a lăsat un bilet prin care-și explica plecarea, și a pornit la drum cu puțin înaintea orelor douăzeci și trei și treizeci de minute, cam în perioada când domnul Lawrence se întorcea acasă. Or, mașina domnului Hambro a fost împinsă în râu, de pe o carieră înaltă din apropiere de Silcaster. A fost găsită și examinată... Domnul Hambro nu era înăuntru, și nici valiza lui.

Charlotte tăcea încremenită, cu inima strânsă de neliniște. Dacă până atunci refuzase să recunoască locul ocupat în gândurile ei de John Hambro începând din seara când îi salvase viața, de astă dată era nevoită să recunoască adevărul: da, îl iubea pe John!

În ceea ce-l privea pe Paviour, el părea atât de îmbătrânit și bolnav, încât nimic nu putea să-i accentueze mai mult paloarea feței și deznădejdea din privirea rătăcită.

Bill Lawrence stătea așezat, gânditor, cu mâinile împreunate în jurul genunchiului.

Numai Lesley strigă cu voce ascuțită și cu ochii măriți de consternare:

– Dar cine să vrea să-i facă ceva, și de ce? Cine a putut face asta?

Apoi se întrerupse brusc și rămase tăcută, neîndrăznind să privească spre soțul ei.

– V-aș rămâne foarte îndatorat, declară Felse, dacă-mi veți povesti, fiecare pe rând, tot ce ați făcut aseară, spunându-mi mai ales când și în ce împrejurări l-ați văzut ultima oară pe John Hambro... Domnule Paviour, îmi permiteți să folosesc biroul dumneavoastră?

Sărind în picioare, Paviour consimți imediat.

– Aș dori să vă răspund primul, adăugă el.

„Pare cam grăbit," își spuse Felse. „De ce ține neapărat să vorbească înainte de nevastă-sa?"

– Aș prefera, răspunse inspectorul, s-o ascult mai întâi pe doamna Paviour, dacă nu aveți nimic împotrivă.

– Dar, protestă nefericit administratorul, cred că ea a fost ultima persoană care l-a văzut pe domnul Hambro...

– Ceea ce voi și încerca să clarific, decretă imperturbabil Felse. Voi face tot posibilul să nu vă rețin prea mult, nici pe unii, nici pe ceilalți.

Cu fălcile crispate, Paviour se prăvăli la loc în fotoliu, privindu-și pătrunzător soția peste birou.

Cu mult calm, Lesley îi povesti inspectorului cum ieșise din casă, pentru a se întâlni cu John Hambro.

– Nu a fost întru totul vina mea, îi explică ea lui Felse. Uneori, ne pierdem capul fără să vrem cu adevărat. Sunt de-ajuns doar câteva minute... Dar soțul meu ne-a surprins acolo. Suferă mult din cauza diferenței de vârstă dintre noi... adăugă ea discret, fără să mai continue.

Tăcerea ei spășită era cum nu se putea mai grăitoare.

– Prin urmare, v-a trimis înapoi acasă, conchise Felse, care înțelegea totul foarte bine, iar dumneavoastră l-ați lăsat singur cu domnul Hambro?

În ochii lui Lesley se aprinse o strălucire mai vie, dar fără ca o singură trăsătură a feței să i se clintească din loc.

– La ce bun să mai fi rămas? întrebă ea. N-aveam chef să strâng cioburile... Puțin îmi păsa ce aveau să facă.

– Și ce-au făcut? întrebă Felse. Ce s-a întâmplat între ei, după părerea dumneavoastră?

– O, stați linștit! replică ea. Nu s-au luat la păruială, dacă la asta faceți aluzie.

– Nu fac nici o aluzie, răspunse sec polițistul. Vă întreb numai ce s-a putut întâmpla între acești doi oameni, dintre care unul e acum dat dispărut, în împrejurări neclare.

– Ascultați reluă Lesley după câteva momente de tăcere, pe un ton rugător, m-am căsătorit cu un bărbat mult mai vârstnic decât mine și nu e prima oară când mă izbesc de gelozia lui. Dar niciodată nu s-a întâmplat nimic grav, și nici nu se va întâmpla vreodată. E un fel de joc doar, nimic mai mult! adăugă ea cu o voce spartă și cu ochii plini de lacrimi.

– Sunteți foarte loială! aprecie delicat Felse.

Lesley se reculese și răspunse la rândul ei, cu un zâmbet trist:

– Și soțul meu e loial, dacă vrem să fim obiectivi.

– Și la ce oră s-a întors în casă soțul dumneavoastră? se interesă în continuare inspectorul.

Lesley păru din nou cam descumpănită. După câteva clipe, răspunse cu o voce surdă:

– Avem camere separate, așa că nu pot ști cât era ceasul când s-a întors.

– Pe scurt, conchise Felse, nu l-ați mai văzut până azi-dimineață?

– Da... răspunse Lesley într-o șoaptă abia auzită.

Când îi veni rândul lui Paviour, Felse declară imediat:

– Prin urmare, Hambro a plecat pentru că i-ați cerut-o dumneavoastră?

– N-a fost nevoie să i-o cer, replică Paviour pe un ton abătut, l-am făcut doar să înțeleagă că era de preferat ca soția mea să nu-l mai revadă. Mi-a propus din proprie inițiativă să plece fără întârziere. Nu i-am făcut nici un reproș și nu-i port ranchiună... căci sunt aproape sigur că inițiativa a aparținut soției mele.

Fruntea administratorului era îmbrobonată de sudoare. Nu putea decât să spună adevărul, convins că Lesley povestise deja totul, dar faptul de a-și expune astfel infernul conjugal era pentru el un adevărat supliciu. Un chip pe care Felse îl găsea în același timp emoționant și convingător.

– Prin urmare, nu aveți nici un mijloc de a o împiedica pe soția dumneavoastră să-și urmeze această tendință penibilă? se interesă inspectorul, pe un ton înțelegător.

– V-am spus deja că are un caracter maladiv. Dar nu depășește niciodată anumite limite. O împiedică propria ei repulsie.

– Și totuși, aseară ați spionat-o și ați urmărit-o, cu scopul de a pune capăt aventurii. Nu vreți să-mi spuneți tot adevărul? insistă Felse.

– Sunt dator să o protejez, răspunse Paviour, și de asemenea să previn suferințele unor parteneri nevinovați.

Categoric, administratorul dădea dovadă de prea multă mărinimie, nu se putu împiedica Felse să reflecteze.

– Prin urmare, v-ați despărțit de domnul Hambro în fața pavilionului lui Bill Lawrence și de-atunci nu l-ați mai văzut. Așa este?

– Da. Nu aveam nici un motiv să-i pun cuvântul la îndoială, conchise mai ferm Paviour.

– Și n-aveți idee ce i s-a putut întâmpla în continuare? nu se lăsă polițistul.

– V-am mai spus o dată: m-am întors direct acasă și m-am culcat, îi răspunse administratorul, care începea să-și piardă răbdarea.

– Singur, dacă am înțeles bine, completă cu menajamente Felse.

În tăcerea care se lăsă, adăugă:

– Cred că vă dați seama că nimeni nu poate confirma faptele și acțiunile dumneavoastră, începând din momentul când soția v-a lăsat singur cu Hambro, nu-i așa?

* * *

A treia persoană pe care o interogă inspectorul Felse fu Bill Lawrence. Tânărul nu se lăsă mult rugat să-și depene povestea.

– E un an de când sunt aici, și am ajuns să cunosc situația destul de bine ca să mă țin la distanță de orice neplăceri. Nu, domnul Paviour nu mi-a vorbit niciodată despre soția lui, dar nu e greu de observat cât de nefericit e când vreun alt bărbat se apropie de Lesley, mai ales dacă e vorba de unul tânăr și atrăgător.

– Și doamna Paviour? Ea v-a vorbit despre soțul dumneaei? întrebă polițistul. V-a dat de înțeles că era mai bine, pentru liniștea tuturor, să păstrați distanța?

– Da, într-adevăr. Mi-a spus ceva în sensul ăsta, răspunse calm Lawrence.

– Și a acționt și ea în același sens? continuă Felse.

– N-am avut niciodată probleme cu ea. Poți învăța foarte repede să nu depășești limitele unei simple amiciții...

Rostise aceste cuvinte pe un ton ciudat de neutru, contrastând cu intensitatea cu care vorbise despre John Hambro.

– Și cu domnul Hambro s-a comportat la fel?

Văzând că obrajii interlocutorului său se înroșeau, polițistul deduse cu ușurință că administratorul nu era singurul care suferea de chinurile geloziei.

– Nu am căderea să comentez atitudinea doamnei Paviour, răspunse aspru Lawrence. Ați avut ocazia s-o interogați, nu-i așa?

– Într-adevăr, confirmă inspectorul. Vă mulțumesc, puteți să vă duceți alături de ceilalți... Sau, nu, încă o clipă, vă rog!

Și, în timp ce Lawrence, care ajunsese deja la ușă, se întorcea cu o ușoară teamă, Felse întrebă:

– Întâmplător, i-ați vizitat pe soții Paviour în perioada când locuia la ei doctorul Alan Morris, acum doi ani, în octombrie?

– Da, răspunse Lawrence, ușurat de întorsătura pe care o luase conversația. M-au invitat la ei într-o seară, ca să facem cunoștință. Atunci am avut singura dată ocazia să vorbesc despre subiectul meu preferat cu un expert de primă mărime.

– De fapt, comentă Felse, cred că v-ați dus și v-ați întors pe jos din sat, aseară, nu-i așa? N-ați mers cu motocicleta. Și constat că nici acum n-ați venit cu ea.

– Așa e, nu merita s-o scot, când locuiesc atât de aproape! răspunse Lawrence. Am curățat-o și am băgat-o în garaj alaltăieri seară, și de atunci n-am mai scos-o.

– Avea benzină în rezervor?

– Da, i-am făcut plinul în seara când am curățat-o, și cum de-atunci n-am mai folosit-o... Dar ce legătură are motocicleta mea cu toate astea? întrebă el mirat.

– Mă tem că cineva v-a luat-o cu împrumut pentru o oră, două, fără să vă ceară permisiunea, declară inspectorul. Rezervorul este aproape gol, iar dacă e să ne luăm după noroiul care-o acoperă, a făcut un drum destul de lung, prin ploaie sau pe drumuri noroioase...

Lawrence îl privi consternat pe Felse, apoi izbucni:

– Dar nici nu m-am atins de ea! Ce înseamnă toate astea?

– Să ne imaginăm, îi explică Felse, că cineva de aici a dorit să ducă mașina domnului Hambro până la carieră, și a avut motive temeinice de a dori să vină înapoi înainte de apariția zorilor, ceea ce impunea să aibă un mijloc de transport... De preferință, fără să folosească transportul în comun. Și atunci, cu puțină îndemânare, a reușit să introducă motocicleta dumneavoastră în mașina domnului Hambro. Oamenii mei vă examinează motocicleta chiar în acest moment. Ne vor putea spune cu certitudine dacă a fost la carieră sau nu, conchise el.

Văzând aerul înspăimântat al lui Lawrence, adăugă:

– Fiți liniștit, s-ar putea să ne spună și cine a mers călare pe ea!

La scurt timp după această întrevedere, pe când Felse se pregătea să plece, auzi o bătaie puternică în ușă, și-l văzu intrând pe Orrie Benyon, grădinarul soților Paviour, în ținută de lucru, cu cizme de cauciuc.

Capitolul 8

– Domnul Paviour e aici? îl întrebă Orrie Benyon pe inspector, care se afla cel mai aproape de el. Rugați-l să vină un minut!

Intrarea grădinarului îi pusese pe toți în alertă, fiecare temându-se că venise să anunțe o nouă dramă.

– Vin de la rezervor, îi spuse el lui Paviour. Poteca e inundată în trei locuri, iar râul continuă să crească. A ajuns până la pajiște, chiar în locul unde v-ați făcut săpăturile alea faimoase, și malul începe să se surpe. Va trebui să consolidați toată zona de acolo, altfel o să răspundem de toate accidentele care-au să li se-ntâmple celor ce vin pe cărare. Mai bine veniți să aruncați o privire acum...

Imediat, toată lumea îl înconjură pe Orrie, urmându-l în crepusculul care se lăsa afară.

Charlotte, cunoscând bine cărarea de lângă râu și parcurgând-o din nou, avea impresia că făcea un pelerinaj spre acele locuri care i se întipăriseră pentru totdeauna în memorie, unde-l găsise pe John Hambro căzut la picioarele ei, cu capul și umerii scufundați în apa râului.

Și când se gândea că nici măcar nu știa unde se afla acum, nici dacă mai era viu, sau murise... Cu toate acestea, era mai important ca orice pe lume ca acea viață pe care o salvase o dată să nu-i scape acum printre degete...

Ajunseră în locul de pe mal unde avusese loc prima prăbușire, iar străvechea conductă de încălzire se vedea cu ochiul liber. Partea inițial năruită era scufundată în apă complet, iar dacă poteca încă mai era practicabilă, nici aceasta n-avea să întârzie să fie acoperită, din moment ce nivelul râului continua să se înalțe.

Dintr-o dată, Orrie făcu un salt înapoi, strigând:

– Uitați! Bucata aia de pământ de-acolo e gata să cadă!

Într-adevăr, cam la doi metri în stânga conductei dezgropate, din taluz se desprindeau puțin câte puțin bulgări de țărână care se rostogoleau în josul pantei, cu un huruit surd.

„Parcă ar fi gata să iasă o fantomă de-acolo!“ își spuse Charlotte.

– Dacă tot suntem aici, să ne uităm mai de aproape, propuse inspectorul Felse. Orrie are dreptate, ar trebui să puneți niște pancarte, pentru propria dumneavoastră securitate, precum și pentru a celorlalți.

Grădinarul porni din nou în fruntea cortegiului, plescăind prin apă cu cizmele lui cât toate zilele, în timp ce restul grupului îl urma pe marginea cărării.

Charlotte încheia coloana. N-avea să știe niciodată ce anume o făcuse să se întoarcă. Poate că, la urma urmei, o atrăsese numai zgomotul neliniștitor al pământului care se rostogolea în urma ei...

Nu mică-i fu mirarea când văzu o spărtură ivindu-se ca prin miracol chiar sub marginea malului. Dintr-o dată, observă ceva albicios care scormonea febril marginile găurii... O mână omenească.

Charlotte rămase împietrită, cu ochii ațintiți spre mâna aceea, în timp ce mintea ei funcționa cu o repeziciune și o precizie de care nu se crezuse în stare.

Acea mână, era convnisă, nu putea să-i aparțină decât lui John Hambro.

Prin urmare, cineva îi aruncase într-adevăr mașina în gol și încercase, încă o dată, să-l facă dispărut... Nu putea fi decât unul dintre oamenii care mergeau în fața ei de-a lungul potecii... John stătuse sub pământ mai mult de douăzeci de ore! Cu siguranță, asasinul nu se aștepta să-și vadă victima ieșind chiar acum la suprafață!

„Încă un minut, două," spuse fata în sinea ei, „și te voi ajuta să ieși de-acolo, John, dar înainte vreau să știu cine a făcut asta și să-l târăsc mort la picioarele tale..."

Apoi se întoarse și strigă cu voce puternică:

– Așteptați o clipă! Veniți să vedeți, vă rog... Priviți, am găsit ceva...

Vorbise pe tonul cel mai potrivit: suficient de persuasiv ca să-i oprească, dar nu atât de insistent încât să le dea de bănuit.

Se întoarseră cu toții. În continuare, Charlotte strigă:

– Veniți toți aici, e foarte important...

Uitându-se pe rând la toți, în timp ce se apropiau, îi interoga din priviri.

Mâna, urmată acum de încheietură și de antebraț, continua să scurme cu chin cu vai pământul, mărind deschizătura...

Charlotte așteptă ca toți să ajungă lângă ea. Atunci, cu degetul îndreptat spre gaura din pământ, ordonă scurt:

– Priviți!

Chiar în acel moment, două brațe se repeziră afară din țărână, dislocând ultimul obstacol, și un trup acoperit în întregime de noroi și praf se târî afară din mormânt, pentru a cădea, cu o ultimă tresărire, pe malul alunecos.

Charlotte nu pierduse nici un amănunt al spectacolului. Întorcându-se dinspre John, către inspectorul care sărise să-l ajute, cercetă toate fețele.

Bill Lawrence stătea țintuit locului, cu gura căscată.

Lesley Paviour își ridicase mâinile la față.

Orrie, tăcut și nemișcat, se uita cu ochii mijiți.

În ceea ce-l privește pe Stephen Paviour, acesta scoase un geamăt înăbușit, întinzând mâinile înainte, ca și cum ar fi vrut să izgonească acea apariție neașteptată. Încercă apoi s-o ia la fugă, dar se opri brusc, cu mâinile crispate pe piept, înainte de a se prăbuși cu fața la pământ, ca o marionetă dezarticulată...

John Hambro se agăță de iarba taluzului, declanșând în același timp o avalanșă de pământ și pietricele, și în cele din urmă ateriză în brațele lui George Felse și ale unui alt polițist. Apoi se apropie încet de Paviour, pe care țipătul Charlottei îl doborâse la picioarele lui, dacă nu mort, în orice caz lipsit de cunoștință...

Cineva, Felse fără îndoială, dăduse niște ordine, căci grupul se împrăștie în toate direcțiile: Lesley, însoțită de un agent, plecă să cheme un medic; Charlotte alergă să aducă niște pături, Bill Lawrence și Orrie Benyon se duseră să ia două scânduri pentru a le folosi pe post de targă. Cât privește inspectorul, el începu să se ocupe de cei doi oameni căzuți la pământ, cu ajutorul unuia dintre asistenții lui.

Îl duseră încet pe Paviour acasă și-l culcară pe canapeaua din salon, învelit cu pături. Livid, respira cu mare greutate, iar din piept i se auzeau horcăieli prelungi.

Lesley se așezase lângă el. Îi răcorea tâmplele și-i ștergea sudoarea care-i curgea pe frunte și deasupra buzei de sus.

John Hambro fu condus discret la baie, unde-și scoase hainele murdare și se spălă.

Bill Lawrence fugi până acasă, după o pijama și un rând de haine curate.

Orrie, din partea lui, rămăsese jos, în pragul ușii, neștiind ce să facă, dar și refuzând să plece înainte de a afla ce se întâmpla. În timp ce aștepta sosirea medicului, fuma țigară de la țigară.

Doctorul Braby, medicul poliției, sosi curând, cu o ambulanță. Îl însoțea și un infirmier.

Lesley se ridică de pe canapea fără o vorbă și rămase lângă medic, fără a-l scăpa din ochi, în timp ce acesta începea să-l examineze minuțios pe Stephen Paviour. La vederea culorii pământii a acestuia și când îi auzi respirația îngreunată, doctorul Braby ridică ochii spre ea și o întrebă:

– N-ați vrea să-i arătați infirmierului unde este telefonul, vă rog? Sună la spital și anunță-i că le aducem un caz de atac cardiac.

– Vreau să vin cu soțul meu, spuse apoi Lesley. Așteptați-mă un minut, două, până-i pregătesc lucrurile.

După care, privindu-l pe medic în față, întrebă:

– Puteți să-mi spuneți adevărul... Mai are vreo șansă să scape?

– Pentru moment, nu vă pot spune nimic, răspunse doctorul Braby. E într-o stare foarte gravă, adevărat, dar s-ar putea să-l salvăm! Nu vă pierdeți speranța!

Oare era posibil ca Lesley să spere cu totul altceva...?

Vorbea pe un ton atât de indiferent, și avea fața așa de destinsă, încât întrebarea se punea de la sine.

La fel de adevărat era că, dacă Stephen Paviour își revenea de pe urma atacului de cord, risca să fie inculpat pentru tentativă de omor.

– Vrei să vin și eu cu voi? se oferi Charlotte.

Dar Lesley refuză, ghicind fără îndoială cât de puțin entuziasm stătea la baza propunerii.

– Nu, mulțumesc, răspunse ea. Rămâi aici și ocupă-te de oaspeți în locul meu. Fă-le un ceai, o cafea, sau vezi tu... Eu mă duc să pregătesc o valiză pentru Stephen.

Urcă grăbită scara, dând clar de înțeles că n-avea nevoie de nimeni. Peste câteva minute, reapăru cu o geantă de voiaj și porni după infirmierii care-l duceau pe soțul ei, cu o brancardă, prin holul unde Orrie încă mai aștepta.

Uriașul grădinar aruncă o privire spre targă, apoi se uită la Lesley și la valiză, și înțelese.

– Cum o să vă întoarceți? întrebă el.

Nu așteptă răspunsul.

– Știu, hotărî Orrie, am să vin cu mașina dumneavoastră până la spital. Așa, am să vă pot aduce înapoi.

La întoarcerea în salon, doctorul Braby întrebă scurt, în timp ce toți priveau pe urmele ambulanței care se îndepărta:

– Și acum, unde-i celălalt?

Când ajunse la primul etaj, medicul poliției privi cu mirare trupul slab scufundat în cadă, curățit complet de mizerie. Din cap până-n picioare, John era acoperit de julituri și vânătăi; avea amândoi genunchii zgâriați până-n carne, iar mâinile îi erau numai o rană vie. Avea dureri peste tot și nu știa dacă să leșine sau să adoarmă.

Până la urmă, îl fură un somn adânc, iar respirația îi deveni mai regulată, aproape normală.

– Acum, vă rog, spuneți-mi ce i s-a întâmplat, îi ceru doctorul Braby inspectorului Felse.

– E o poveste lungă și interesantă, începu acesta. O poveste pe care am intenția să v-o spun, dacă-mi puteți acorda câteva clipe. Cred, chiar, că ne-ați putea fi de folos din mai multe puncte de vedere.

– Vă ascult! răspunse medicul. În orice caz, băiatul ăsta are nevoie în primul rând de odihnă, așa că am să-l pansez puțin mai târziu.

Felse începu să-i povestească toată tărășenia, în timp ce-l ajutau pe John să iasă din cadă și să ia pe el un halat de baie, cu multă precauție, căci avea tot trupul acoperit de răni.

Tocmai ieșeau din baie, când Charlotte bătu la ușă, anunțând:

– I-am pregătit un pat, iar Bill i-a adus o pijama. În noaptea asta o să se culce aici. Cred că prezența unui bărbat în casă o va mai liniști pe Lesley. Măcar atâta lucru putem să facem pentru ea.

– Sunteți un înger! îi declară Felse cu un surâs larg. Arătați-mi camera pe care ați pregătit-o pentru domnul Hambro.

Charlotte i-o indică, trecând sub tăcere faptul că alesese încăperea cea mai apropiată de a ei. Felse, însă, le ghicea pe toate.

O privi cu un aer complice, dar Charlotte îi susținu privirea fără să roșească, întrucât hotărârea ei avusese motive de securitate serioase.

– Înțeleg de ce ați preferat să-i repartizați această cameră, decretă inspectorul, dar vă voi cere să alegeți alta, dacă nu aveți nici o obiecție. Să analizăm puțin diversele posibilități...

După ce vizită toate încăperile, o desemnă pe cea aflată cel mai departe de oricare și care nu era folosită practic niciodată. Ușa dădea pe scara de serviciu, iar fereastra răspundea spre nord, în spatele casei. Nu avea altă panoramă decât vegetația de pe pajiște.

În plus, camera mai conținea un șifonier imens, care dădea de înțeles că pe vremea Reginei Anne servise drept odaie de îmbrăcat.

– Iată! Aici va sta foarte bine! declară încântat Felse. Fiți bună și faceți-i patul, o să-l aducem imediat.

– Dar camera asta este mult prea izolată! protestă vehement Charlotte. Cum îl veți putea supraveghea? N-o să auzim nici măcar dacă ne cheamă, sau dacă are nevoie de ceva...

– Nu vă faceți griji, răspunse polițistul, cu un aer impenetrabil. Haideți, aduceți cearșafurile, vă voi ajuta să-i faceți patul.

Charlotte oftă și se supuse, fără a mai căuta să înțeleagă.

* * *

Când Lesley Paviour reveni de la spital, seara târziu, avea fața palidă și descompusă. Orrie Benyon, care o urma, se opri o clipă în prag, șovăitor.

– Mi-au spus să dau telefon mâine dimineață la prima oră, anunță Lesley pe un ton plat. Atunci îmi vor putea spune mai mult. Pentru moment, starea lui Stephen e staționară.

După care, privind în jur, se întoarse spre Felse, pentru a-l întreba cu o voce neliniștită:

– Cum se simte domnul Hambro?

– Sper să nu ne-o luați în nume de rău, răspunse inspectorul, dar l-am instalat în camera cu fereastră spre grădină. Va fi mai liniștit acolo. Încă nu poate să se miște, dar sper să se restabilească repede.

– Și-a revenit? întrebă soția administratorului, cu o ușoară ezitare în glas. A putut să spună ceva?

– Nu, răspunse grav Felse, e încă inconștent și fără îndoială nu-și va reveni până dimineața. În rest, doctorul Braby vă poate da mai multe amănute.

– Domnul Hambro suferă de o epuizare profundă, fizică și mintală, declară calm medicul, deși rănile nu sunt grave. Leșinul lui s-a transformat, mai mult sau mai puțin, într-un fel de somn, și cum în primul rând are nevoie să se odihnească și să-și refacă forțele, i-am administrat un sedativ. Va dormi neîntrerupt toată noaptea, poate chiar mai mult.

– Dar își va putea aminti ce s-a întâmplat, când o să se trezească? se interesă Bill Lawrence.

– Da, își va aminti, răspunse doctorul Braby. Însă nu știu dacă-și va putea identifica agresorul. Tot ceea ce știu e că, în mod normal, n-ar avea nici un motiv să-și fi pierdut memoria.

Trecând prin fața lui Lesley, medicul îi zâmbi cu compasiune, apoi le ură tuturor noapte bună și ieși.

– Cred, spuse Felse la rândul lui, că e mai bine să plecăm cu toții, ca să vă lăsăm să vă odihniți. E bine ca domnul Hambro să doarmă până dimineață, voi reveni atunci ca să-l chestionez.

– Nu credeți că ar fi indicat să-l veghem? propuse Lesley. Am putea sta cu schimbul. Nu se știe niciodată, dacă se trezește și se simte pierdut, mai ales după o asemenea aventură... și pe întuneric, pe deasupra!

Inspectorul clătină din cap.

– Nu se va trezi, răspunse el. După ceea ce i-a dat doctorul Braby, va dormi cel puțin douăsprezece ore, vă pot spune cu toată certitudinea.

Și cu aceasta plecă, închizând încet ușa în urma lui. Dar nici nu ajunsese la mașină, când Charlotte îl prinse din urmă.

– Nu puteți face asta! spuse ea indignată. John e singurul care-l poate recunoaște pe omul care a încercat să-l ucidă! Toată lumea știe că încă n-a putut să vorbească, dar fără

îndoială mâine dimineață va putea. Dacă vinovatul nu este domnul Paviour? Omul poate suferi un atac de cord și fără să aibă nimic pe conștiință! Ar însemna că în zonă se află o persoană care are tot interesul să-l suprime! Dacă seara trecută a ținut neapărat să-l omoare, înseamnă că acum nevoia e de două ori mai urgentă.

Tăcerea nepăsătoare a inspectorului o șoca pe Charlotte. Dintr-o dată, îi distinse chipul prin întuneric și observă că o privea cu un aer amical și amuzat.

– Deci, asta urmăreați! șuieră ea printre dinți. Vreți să vă folosiți de el ca momeală, în speranța că ucigașul va încerca să-l atace din nou!

– În orice caz, răspunse Felse cu blândețe, puteți fi sigură de un lucru: n-am intenția să-l las nesupravegheat, nici să permit ca lucrurile să ajungă prea departe…

– Și eu ce pot să fac? întrebă Charlotte, mai îmbunată.

– Ei bine, dacă tot insistați, coborâți să trageți zăvorul ușii din spatele casei, imediat ce veți fi sigură că toată lumea s-a culcat, îi ceru Felse.

Și, cu un surâs încurajator, porni mașina.

* * *

Se opri la prima cabină telefonică pe care o găsi în drum, pentru a lansa două apeluri. Primul, către asistentul lui, care-i aștepta ordinele, iar al doilea, surorii de gardă, care tocmai intrase în schimb la spital.

Oricât îi repugna faptul că trebuia să-și calce pe conștiință, călugărița îl cunoștea pe Felse destul de bine pentru a consimți la ceea ce-i cerea, dacă lui îi era de folos.

Puțin mai târziu, când casa era cufundată complet în întuneric, inspectorul Barnes se strecură înăuntru pe ușa de serviciu. Trase zăvorul în urma lui, fără nici cel mai mic zgomot, apoi se duse să se ascundă în camera de toaletă de lângă a lui John, unde se instală cât putea de comod.

Dar petrecu o noapte dezamăgitoare, căci nu se întâmplă nimic...

* * *

A doua zi dimineața, Lesley se trezi în zori, pentru a telefona la camera de gardă înainte ca sora de noapte să iasă din schimb.

– Domnul Paviour este în continuare inconștient, răspunse sora, cu acea voce liniștitoare pe care o folosesc infirmierele când au de dat vești proaste. Dar nu se poate spune că se simte mai rău...

– Ceea ce înseamnă că starea lui nu s-a ameliorat cu nimic! conchise Lesley.

– La drept vorbind, reluă sora, mari schimbări nu s-au produs.

După o ușoară ezitare, Lesley o întrebă:

– E nevoie să vin, în după-amiaza asta? În starea-n care e, nici măcar n-o să mă observe!

– Mă tem într-adevăr, răspunse sec sora de gardă, că soțul dumneavoastră nu și-a venit în fire... Dar eu, în locul dumneavoastră, aș veni oricum... Măcar veți putea spune că ați făcut tot ce-ați putut. În rest, dacă întrebați la birou, cu siguranță vi se va aproba să-l vizitați oricând doriți, în situația în care se află!

– Mulțumesc, încheie Lesley gânditoare, închizând telefonul.

Privi cum se lumina de ziuă, amintindu-și convorbirea telefonică pe care tocmai o avusese… „În situația în care se află…“ spusese sora. Orele de vizită la spital erau strict limitate, așa că ar fi fost inutil să se întrebe care era „situația“ care-i permitea să vină când voia ea.

Stătea astfel pe gânduri, când îl auzi pe unul dintre vizitatori ieșind din baie. Atunci, se grăbi să pregătească micul dejun. Tocmai punea capacul peste platou, când Charlotte apăru pe scară, scuzându-se:

– Și eu, care voiam să mă trezesc înaintea ta!… Ai pregătit deja totul! Sper totuși că te-ai odihnit puțin, nu?

– Am dormit foarte bine, afirmă Lesley.

– Încă n-ai telefonat la spital?

– Ba da. Starea lui Stephen e staționară, anunță tânăra femeie cu voce scăzută. Sora mă asigură că nu s-a agravat, dar nu sunt foarte convinsă…

Terminară de pregătit micul dejun, iar când Bill Lawrence apăru la rândul lui, Lesley întrebă:

– Ai fost să vezi ce face John?

– Da. Încă mai doarme.

Chiar în acel moment, deasupra lor se dezlănțui un vacarm asurzitor. Se auzi un urlet, urmat de zgomotele unei lupte.

Până urcară toți trei în camera ocupată de John, se lăsă din nou liniștea.

Charlotte deschise precipitat ușa și rămase țintuită locului, în timp ce Lesley și Bill se opriră în spatele ei, stupefiați la rândul lor.

Pe pat zăcea de-a curmezișul un individ masiv, cu o pernă mare în mână. Fusese cât pe ce să-l sufoce pe John Hambro. Noroc că acesta se trezise și evitase atacul, răsucindu-se brusc într-o parte. Dar, în pofida eforturilor sale, nu putea ieși de sub trupul atacatorului, care-l apăsa cu toată greutatea.

Capitolul 9

Inspectorul Barnes fu acela care, cu un redutabil croșeu în bărbie, îl debarasă pe John de ucigaș, pe care-l scoase definitiv din luptă printr-o nu mai puțin teribilă directă, suficientă să amețească un taur.

– Orlando Benyon, declară Felse pe un ton solemn, după ce-i puse cătușele, te arestez pentru tentativă de omor asupra persoanei lui John Hambro.

Interogarea lui Orrie Benyon se vădi la început o întreprindere dificilă, dacă nu chiar imposibilă. Firea lui era taciturnă de la natură și nu-i era deloc greu să se refugieze în propriile lui tăceri. Fu condus în micul cabinet și, când încetă să se mai zbată, i se scoaseră cu prudență cătușele.

– De ce nu vrei să vorbești? întrebă Felse pe un ton cât se putea de persuasiv. Suntem șase care te-am surprins în timp ce-l atacai pe domnul Hambro, și se poate spune că intențiile dumitale erau clare. Voiai să-i omori. Pentru că te temeai ca domnul Hambro să nu te recunoască drept autor al celorlalte agresiuni? Și de ce ai ales cariera aceea veche ca să arunci

mașina în apă? Ești la fel de sigur că ți-ai șters bine amprentele și de pe motocicleta domnului Lawrence? De-acum încolo, nu vei mai avea ocazia, să știi...! Așa că fă bine și vorbește, nu mai ai nimic de pierdut!

Orrie stătea așezat pe scaun cu spatele drept și capul sus, aruncând din ochi săgeți pline de ură spre cei din jur. Totuși, continua să tacă.

– Și mai spune-mi, Orrie, de ce ai așteptat atât de mult timp? nu se lăsa inspectorul. De ce ai preferat să comiți crima în plină zi, când ai fi putut-o face liniștit la adăpostul întunericului, noaptea? Sperai să nu ai de înfruntat acest risc? Sperai că cineva sau ceva îți va da posibilitatea s-o eviți? Și atunci, văzând că nu se mai întâmpla nimic, ai luat o hotărâre disperată?

Orrie privea drept înainte, nemișcat ca o stâncă.

– Începem să ne plictisim, nu ți se pare? comentă Felse pe un ton amabil. Poate că, dacă extindem dezbaterea, va deveni mai interesant!

Și, întorcându-se spre unul dintre oamenii lui, îi ordonă:

– Spune-le celorlalți să intre și să stea cu noi, da?

După ce toată lumea intră în birou, Felse continuă:

– Din moment ce Orrie refuză să vorbească, vă propun să ascultăm cealaltă parte în cauză... Mă tem că ne-am cam înșelat cu privire la starea domnului Hambro. Desigur, era extenuat, dar nu i s-a dat nici un somnifer, iar memoria lui n-a suferit nici o vătămare. A reușit să-mi vorbească în timpul nopții trecute, și mi-a spus ceea ce-i cer să vă dezvăluie acum și dumneavoastră.

John era încă palid și slăbit, cu mâinile ascunse în niște pansamente enorme, dar era totuși lucid și stăpân pe sine.

Când începu să descrie apariția fantomei cu cască, cel puțin două persoane din auditoriu îl priviră neliniștite, temându-se totuși să nu fi avut de suferit și creierul lui de pe urma încercărilor prin care trecuse.

– A, nu! îi asigură John zâmbitor. N-am fost victima nici unei halucinații. Am ținut casca în mâini și este cât se poate de reală. Știu unde este și putem s-o recuperăm la momentul potrivit. În privința persoanei care o purta, n-am văzut-o decât de la oarecare distanță. Dar nu era Orrie. Era o persoană mult mai scundă. Dimpotrivă, cel care m-a lovit pe la spate putea foarte bine să fie Benyon.

Descrise și ploaia de pietre care fuseseră rostogolite peste el pentru a astupa puțul de încălzire.

– Restul îl știți, încheie el. Până la urmă am ajuns la râu, pe singura cale posibilă. A trebuit să-mi croiesc drum cu mâinile, ceea ce mi-a luat toată noaptea și toată ziua următoare.

– Credeți că l-ați putea identifica fără nici un dubiu pe omul care v-a atacat și aruncat în puțul de încălzire? întrebă Felse. Spuneți-ne exact ce anume ați văzut.

– Era noapte, dar luna lumina, povesti John. Omul pe care l-am zărit era mai înalt decât mine, de statura lui Orrie sau a domnișoarei Parker. Nu i-am distins decât silueta, așa că mi-e greu să spun dacă avea barbă, ca domnul Paviour, sau era bărbierit, ca Orrie. În orice caz, forța lui indică mai degrabă un tânăr. Asta-i tot ce știu.

– Și ne puteți spune sigur că era un om pe care-l cunoașteți? continuă Felse, dornic să ajungă la fondul problemei.

– Nu, răspunse John privindu-l țintă pe Orrie, n-aș putea să spun asta.

În ochii grădinarului luci un moment o licărire de inteligență, înainte de a o înlocui din nou expresia stinsă și goală dinainte.

– De aceea i-am întins o capcană ucigașului, explică Felse. Nu ne mai rămânea decât să așteptăm să încerce din nou.

– Nu pot să cred toate astea! protestă dintr-o dată Lesley, bătându-se cu mâna ei fină pe genunchi. Sunt ani de zile de când îl cunosc pe Orrie. N-ar face rău nici unei muște. De ce să fi încercat așa ceva? Da, știu, am asistat și eu la scena de adineaori... Dar ce dovedește asta? Nimic mai mult decât că și-a pierdut mințile, atâta tot! Și că nu mai e stăpân pe faptele sale! Altfel, ce motiv putea să aibă?

– Motivul obișnuit, răspunse inspectorul principal: dorința de câștig! Și era un motiv suficient, credeți-mă, pentru a dori să-l suprime pe domnul Hambro, care nu este altul – a sosit momentul să v-o destăinuiesc – decât inspectorul Hambro de la brigada de Arte și Antichități a Scotland Yard-ului, o autoritate în materie de istorie romanică. Avea misiunea de a da de urma anumitor piese de valoare, apărute dintr-o dată pe piața internațională, în împrejurări stranii, și care nu puteau proveni decât din situri cum este și Aurae Phiala.

– Dar, lăsând la o parte atentatul din dimineața asta, nu-l puteți acuza pe Orrie de nimic, insistă Lesley. Cum ar fi putut să cunoască motivul prezenței domnului Hambro? Nimeni dintre noi nu-l știa. Și nici măcar nu aveți certitudinea că obiectele acelea proveneau de aici! Dacă Orrie avusese posibilitatea să comercializeze asemenea comori, de ce ar fi continuat să lucreze pentru noi ca grădinar? N-are nici un sens!

– Ba eu găsesc că are foarte mult sens, replică Felse, pentru că așa putea dispune în voie de comorile ascunse la Aurae Phiala – comori pe care le căuta tot timpul.

– Da, într-adevăr, recunoscu Lesley fără tragere de inimă. Dar atunci, ce-a putut face cu banii pe care i-a câștigat? Nici măcar nu are cont în bancă. Stephen și cu mine i-am decontat anumite cecuri, primite în schimbul unor mici treburi făcute în sat.

Până atunci, Charlotte tăcuse, nedând prea multă atenție acelor dezvăluiri, ușurată doar că-l vedea pe John teafăr, în timp ce agresorul lui era arestat. Deodată, o amintire răsărită din străfundurile memoriei o făcu să se ridice din picioare, ieșind din cameră în mod misterios. Urcă scara până în dormitorul lui Lesley.

Când reveni, tânăra femeie continua să-l apere pe Orrie cu toată convingerea. Acesta îi arunca din când în când câte o privire scurtă, fără a întoarce capul.

– Dar, să fim serioși, ați putut observa conduita lui Orrie pe tot parcursul acestei povești, spunea Lesley. Niciodată n-a făcut un gest, n-a rostit un cuvânt suspect! Dimpotrivă! Chiar el v-a condus la magazia unde se ascunsese Boden.

– Da, într-adevăr, răspunse calm Felse. A fost o manevră deosebit de inteligentă! Astfel, nu numai că încetam să-l mai bănuiesc, ba chiar dimpotrivă, trebuia să-l laud pentru zelul de care dădea dovadă!

– Iar noaptea trecută, reluă Lesley pe un ton persuasiv, tot el ne-a dus să vedem stricăciunile produse de râu vestigiilor de la băile romane! Vă imaginați că ne-ar fi chemat acolo, dacă ascunsese în zonă ceva de valoare?

– Nu risca nimic, căci toate fuseseră îndepărtate, fără îndoială în seara zilei de miercuri, când a fost omorât Gerry Boden, replică polițistul. Cu acea ocazie, bietul băiat a fost strangulat, înainte de a fi aruncat în râu.

– Dar atunci, unde este comoara asta faimoasă despre care tot vorbiți? se interesă Lesley pe un ton ironic. Din moment ce

n-ați găsit nimic, nici măcar câteva monede, cum vreți să dovediți că există, și că Orrie a furat-o? Sunt absolut convinsă că Orrie nu va avea nici o obiecție să-i percheziționați casa, și sunt la fel de sigură că nu veți găsi acolo nimic compromițător.

În acel moment, Charlotte se aplecă, arătându-le tuturor o cheiță... Cheia seifului lui Lesley.

– Iar eu sunt sigură că nu vei avea nici o obiecție să-ți deschidem seiful de la bancă, unde ai depus joi un pachet mic și curios. Mic... dar deosebit de greu! Nu mi-ai spus cu acea ocazie că era al lui Orrie?

Toți se întoarseră spre Charlotte. Lesley o privi cu ochi mari de uimire. Charlotte aproape se așteptase ca tânăra femeie să-i smulgă indignată cheia din mână, dar aceasta abia dacă aruncă o privire într-acolo. Încruntată, de uită de la Charlotte la Orrie și înapoi. I se citea pe față neputința de a înțelege și o stare de rătăcire, ca și cum s-ar fi temut să descopere adevărul.

Apoi se întoarse spre Felse, exclamând cu o voce sufocată:

– Eu nu mai înțeleg nimic! Nici nu mai știu ce să cred!

– Doamnă Paviour, declară inspectorul, dacă nu vedeți nici un inconvenient, aș dori să-mi încredințați provizoriu această cheie și să mă însoțiți la bancă pentru a-mi arăta conținutul seifului dumneavoastră. Ca să clarificăm și acest punct. Ce părere aveți?

– De acord...! murmură Lesley.

Cu voce și mai scăzută, adăugă:

– Dac-aș fi știut...! Dac-aș fi știut...!

În momentul când cheia trecu din mâna Charlottei în cea a lui Felse, Orrie ridică privirea și-l străbătu un fior perceptibil. Strânse atât de puternic din fălci, încât Charlotte se așteptă o clipă să-l vadă scuipând flăcări.

– Bineînțeles, continuă Felse la fel de netulburat, ipoteza mea are totuși și câteva puncte slabe. Căci Orrie n-a plecat din Marea Britanie în viața lui, iar două dintre obiectele găsite au apărut pe piață în Turcia, unul, și în Italia, celălalt.

Grădinarul clipi iar din ochi, dovedind astfel că, în pofida aparențelor, nu pierdea nici un cuvânt din conversație. Alesese o muțenie absolută ca tactică defensivă, crezând că așa își putea dovedi nevinovăția.

Cu un oftat, Lesley se rezemă de spătarul scaunului, învinsă. Părea să ezite între două căi posibile: să vorbească sau să tacă.

– Domnule inspector, reluă ea în sfârșit, ați spus deunăzi că această acțiune nu putea fi decât opera unui specialist. În acel moment, nu v-am dat atenție, dar încep să înțeleg ce ați vrut să spuneți. Ați menționat chiar și numele unchiului Charlottei: doctorul Morris. A locuit un timp aici, chiar înainte să plece în Turcia, și a luat cu el cartea pe care tocmai o scria. Trebuie să vă spun că, până atunci, nu-l auzisem niciodată denigrând Aurae Phiala. A mai lucrat la carte trei săptămâni, în Turcia, după care a trimis-o la editură. Și știți cum se termina lucrarea? Ei bine, cu o interminabilă diatribă contra sitului de la Aurae Phiala. E clar că n-a putut-o face decât cu un anumit scop. Dar care anume? Poate că – și asta ar explica totul – continuă ea, Alan Morris făcuse o descoperire fabuloasă, pe care nu voia s-o mai dezvăluie nimănui? Își putuse ascunde tezaurul într-un loc secret, așteptând o ocazie de a putea reveni să-l ia? Știți că de aici a plecat direct în Turcia, iar Charlotte mi-a spus că, de atunci, nimeni n-a mai primit nici o veste de la el.

– În acest caz, o întrerupse Charlotte, mă întreb de ce unchiul meu nu și-a luat comoara cu el, în străinătate.

– Orice persoană avizată știe că există riscuri pe care nu ni le putem asuma, replică John. Sunt sigur, totuși, că anumite

obiecte mărunte dintre cele mai prețioase s-au infiltrat până pe piața internațională. Credem că restul tezaurului a fost ascuns într-o conductă de încălzire a băilor romane. Acolo era în deplină siguranță, până când creșterea cotelor râului a început să surpe malul.

– Dar, interveni din nou Charlotte, una e să fii expert în antichități dobândite cinstit, și alta să te transformi în contrabandist de comori furate! Cum ar fi putut face unchiul meu să aibă și el de câștigat de pe urma descoperirii lui?

– Într-o seară, când Alan Morris era aici, vorbiserăm despre unele aspecte mai ambigue ale profesiunii lui. A fost seara când te invitaserăm și pe tine, Bill – îți mai aduci aminte?

– Da, răspunse Bill Lawrence, cu un aer abătut. Părea să știe multe pe tema asta și ne-a dat un număr considerabil de detalii.

– Nu mă mir, declară John. Lucra din când în când și pentru poliție, în calitate de consilier, și cunoștea toate sforile marilor rețele de antichități furate. Și avea destulă influență ca să practice escrocheria pe scară mare, reputația lui fiind cunoscută atât în mediile oficiale, cât și în cele clandestine.

– Bun, să admitem că unchiul Alan stă la baza acestei afaceri, reluă Charlotte. În orice caz, trebuia să aibă la fața locului un agent care să-i transmită unul câte unul obiectele pe care voia să le plaseze Iar acesta nu putea fi decât un om de încredere, căci fiecare dintre ei putea să-l distrugă pe celălalt. Prin urmare, se prea poate ca acest complice să-l fi omorât pe Gerry Boden, văzând că băiatul le descoperise secretul, și chiar să fi încercat să-l elimine pe detectivul care începea să miroasă adevărul. Știm cine e vinovat de ultima agresiune la adresa domnului Hambro, dar cine e adevăratul complice al unchiului Alan?

Toate privirile se întoarseră spre Orrie. Atunci, Lesley declară rar:

– Eu îl cunosc.

Ochii tuturor celorlalți, inclusiv cei ai lui Orrie, se îndreptară către ea. Pentru prima dată, grădinarul se răsuci complet spre tânăra femeie, privind-o fix. Lesley îi susținu privirea la rândul ei, fără ascunzișuri. Fața ei părea de nepătruns, dar în ochi i se citeau surescitarea și dezgustul.

– Acum circa o lună, începu ea, întorcându-se spre Felse, am descoperit un lucru important. Dar, ca să înțelegeți, sunt nevoită să vă povestesc împrejurările în care am făcut această descoperire. Și cum e foarte probabil ca toată această poveste să ajungă într-o bună zi în instanță, nici măcar nu vă pot cere să păstrați secretul.

– Într-adevăr, nu pot să vă promit nimic, răspunse inspectorul. Nu voi face nimic care să vă cauzeze prejudicii inutile, dar nici nu vă pot garanta păstrarea secretului.

– Nici nu v-o cer, replică Lesley. Dar cel care riscă să aibă de suferit e soțul meu, și nu merită.

Inspiră adânc, apoi continuă pe un ton mai sigur:

– De un an și jumătate, sunt amanta lui Orrie. Mă îndrăgostisem de el. O dragoste pasională și oarbă. Nici o clipă nu mi-am închipuit că se folosea de mine ca de un paravan pentru a sustrage comoara de la Aurae Phiala. Nu v-am crezut nici când l-ați acuzat. Acum, știu că așa este.

Toți cei din jur erau fascinați de Lesley, și nimeni nu observă că Orrie sărise de pe scaun. Înainte ca detectivii să aibă timp să-l imobilizeze, o apucă pe Lesley de gât, iar Charlotte îi văzu unghiile lăsând pe beregata femeii o dâră roșie prelungă.

Lesley nici nu clipi. Se mulțumi să-l urmărească pe grădinar cu o privire plină de ură, în timp ce acesta era adus cu forța înapoi pe scaun.

Nu puteau decât să admire atitudinea mândră și demnă a tinerei femei, care nici măcar nu duse mâna la rană. Iar când Orrie explodă în sfârșit, îl ascultă cum o făcea în toate felurile, fără să se clintească, fără a încerca să-l întrerupă măcar.

– N-o ascultați pe mincinoasa asta! mugi grădinarul. Vrea să mă nenorocească, la fel cum a încercat să-l distrugă și pe bărbatu-său, când n-a mai avut nevoie de el! Da' cu mine, n-o să-i țină! Uitați-vă la ea, cum face pe mironosița! Ea le-a pus la cale pe toate, și nu numai când e vorba de comoara aia afurisită. Credeți că l-ar fi luat de soț pe bătrânul Paviour, altfel decât ca să aibă o acoperire? Frumos l-a mai tras pe sfoară, cu povestea ei disperată și cu viața distrusă! L-a avut la cheremul ei. Mincinoasa! Eram gata să lichidăm totul și să fugim împreună. Cel puțin, așa m-a lăsat să cred. Încă șase săptămâni, și toate erau gata pentru plecare. Da' a trebuit ca râul ăsta blestemat să se umfle și să surpe malul.

Nimeni nu-l mai ținea în loc pe Orrie, care însă se ținea de brațele fotoliului ca și cum ar fi fost legat în lanțuri.

– Da' am să i-o fac eu! urlă el. Am să le dovedesc la toți că minte! Cu femeile de teapa ăsteia n-ai cum să te înțelegi. Nu poți decât să le omori, și-am s-o omor, am s-o...!

Glasul tunător al uriașului grădinar amuți brusc, și se lăsă o tăcere adâncă. Înțelesese că pronunțarea anumitor cuvinte putea fi prea periculoasă.

– Vei avea ocazia de a încerca să-ți dovedești afirmațiile, declară Felse, nepăsător. Continuați, doamnă Paviour, ceea ce începuserăți să ne spuneți.

– Înțeleg, continuă liniștită Lesley, că e vorba de cuvântul meu contra celui al lui Orrie... iar ceea ce l-a determinat să mă înjosească atât de mult este disprețul meu la adresa lui. Dar să

știți că vă spun adevărul. N-am știut nimic despre furturile comise la Aurae Phiala, nu recunosc decât că am fost amanți. Aș fi preferat să nu fiu nevoită s-o fac, căci n-a fost cea mai fericită legătură... Vă spuneam, așadar, că ne întâlneam uneori în pavilionul lui.

Oftă adânc. Părea mai calmă, mai destinsă, acum când spusese ce era mai rău.

– Ultima dată când m-am dus să-l întâlnesc pe Orrie, continuă ea, acum vreo lună, nu-mi mai amintesc data exactă, dar trebuie să fi fost pe la sfârșitul lui martie, am remarcat pe noptiera lui o scrisoare cu timbru din străinătate. Mirată, am luat-o ca s-o văd mai bine, căci nu mă așteptam să aibă cunoștințe în alte țări. Era un timbru turcesc, iar ștampila poștei avea data de douăzeci martie. Când Orrie a văzut că luasem scrisoarea, mi-a smuls-o din mână și a îndesat-o într-un sertar. Dar scrisul îmi amintea de ceva... și, dintr-o dată, mi-am amintit: era scrisul lui Alan Morris.

– Minte! răcni grădinarul. N-am primit nici o scrisoare...

– Vreți să spuneți, întrebă brusc Felse, că ștampila era din douăzeci martie? Sunteți sigură că era de anul ăsta, nu de anul trecut, de exemplu?

– Absolut sigură! declară Lesley. Era din data de douăzeci martie, anul acesta.

– Prin urmare, reluă inspectorul, acum șase săptămâni, doctorul Morris era încă viu, în Turcia?

– Fără nici o îndoială, căci el scrisese adresa, afirmă Lesley cu convingere. Sunt sigură.

– Dar unde anume, în Turcia? N-ați remarcat numele localității? insistă Felse.

– Nu, clătină din cap Lesley. Nu-mi amintesc decât data.

Apoi, arătându-l pe Orrie cu capul, adăugă:

– Dar el vă poate spune mai multe! E clar că știe unde se găsește doctorul Morris. Tot timpul a știut.

Inspectorul Felse și John Hambro schimbară o privire scurtă. Apoi John declară:

– Mă îndoiesc că știe. Pe când noi, dimpotrivă, știm... Este îngropat într-o conductă de încălzire a băilor romane, cu valizele lui, portofelul cu acte și chiar și mașina de scris. Zace acolo din ziua când ar fi trebuit să ia avionul spre Turcia, acum un an și șapte luni.

Pentru prima oară, intuiția lui Lesley Paviour nu mai funcționă, căci sări de pe scaun, strigând:

– Nu-i adevărat! Era imposibil să-l găsească cineva acolo unde l-am ascuns...

Atâta fu suficient. Doar câteva cuvinte în plus!

Se întrerupse brusc, transfigurată de groază. Atunci, John spuse cu blândețe:

– Într-adevăr, nu e într-un loc prea accesibil, dar micul meu sejur sub pământ mi-a dat posiblitatea să-l găsesc, căci acum cunosc tot labirintul acela metru cu metru, inclusiv „acolo unde l-ați ascuns"... Am lăsat în grija scheletului doctorului Morris și casca dumitale romană. Vom merge să le luăm pe toate, nu peste mult timp.

Tăcerea apăsătoare care se lăsase fu risipită de râsul homeric al lui Orrie Benyon. Era răzbunat.

Iar Lesley Paviour, copleșită de enormitatea gafei, se rezemă de spătar și începu să râdă împreună cu grădinarul, ca un partener învins la sfârșitul unei cumplite partide de șah...

Capitolul 10

Fără să piardă timpul, inspectorul Felse o duse pe Lesley Paviour, sub escortă, la cartierul general al poliției. Când rămaseră singuri în biroul lui, o întrebă:

– Cum faceți să aveți întotdeauna nu una, ci cel puțin două soluții alternative, în caz de necesitate? Și nu vi se pare că e puțin cam riscant să vă tot schimbați povestea pe parcurs?

Lesley izbucni în râs, răspunzându-i cu o candoare dezarmantă:

– Nu fac niciodată planuri. Cel puțin, nu în mod conștient. Improvizez la libera inspirație.

Felse era nevoit să recunoască, din partea lui, că improvizațiile lui Lesley Paviour erau, în majoritatea cazurilor, reușite. Izbutise să-i țină în șah până la capăt, când căzuse într-o plasă căreia nici măcar nu-i bănuia existența. Un instinct foarte sigur pe sine îi furniza chiar mai multe portițe se salvare și soluții de urgență decât îi erau necesare. Și atunci cum, în aceste condiții, comisese imprudența de a o lăsa pe Charlotte nu numai să vadă, ci și să mânuiască micul colet care continua

să stea depus în seiful de la bancă? Cum de fusese atât de inconștientă încât să-i spună că era al lui Orrie și că nu se întâmpla pentru prima dată când depunea în seif asemenea obiecte? Doar dacă nu cumva o făcuse ca să-l compromită pe Orrie, încercând astfel să-și dovedească nevinovăția și naivitatea? Încercase chiar, după cum spunea Charlotte, să planteze câteva jaloane și pentru a-l compromite pe Bill Lawrence, vorbind despre cercetările lui pe furiș prin Aurae Phiala. Căci astfel avea o armă în plus, pentru orice eventualitate. După câte se părea, Lesley Paviour colecționa oameni care-i puteau fi de folos, după care se debarasa de ei fără nici un scrupul.

– Nu sunt prea sigur, declară dintr-o dată Felse, că a fost o manevră foarte inspirată să-l trădați pe Orrie Benyon. Mă întreb în care moment ați hotărât să-l aruncați în groapa cu lei. Când v-a adus înapoi de la spital, aseară? Era clar că stătea pe jăratic, așteptând ocazia să vă vorbească între patru ochi. Voia să vă jucați rolul? Vă aflați în casă, deci dumneavoastră vă revenea sarcina de a săvârși următoarea agresiune contra lui John Hambro. Chiar și o femeie fragilă și slabă poate ucide un om sufocându-l cu perna, în timp ce doarme, epuizat și sub efectul calmantelor. Dar dumneavoastră nu aveați de gând să vă riscați viața pentru Orrie. De ce nu i-ați spus-o atunci? E clar că ați tăcut, căci altfel n-ar fi așteptat atâta timp până la tentativa de crimă. Probabil a avut răbdare toată noaptea, sperând că veți face treaba în locul lui... Și sunt sigur că, în tot acel timp, dumneavoastră dormeați neîntoarsă.

– În viața mea n-am mai dormit atât de bine! recunoscu Lesley.

– Prin urmare, era atât de amuzant să-l lăsați să-și facă griji? întrebă polițistul. Sau voiați să fiți sigură că va rata încercarea

și va fi prins? Ori, poate vă temeați că dacă-i spuneați încă de ieri adevărul, riscați să nu vă mai întoarceți vie de la spital?

– Nu mi-e teamă de nimic, declară Lesley cu un surâs calm. Nu-mi asum riscuri inutile, dar nici teamă nu mi-e.

Lui Felse nu-i era greu s-o creadă.

– Fără îndoială, vă gândeați că se vor pune în balanță mărturiile, reflectă el cu glas tare, din moment ce soțul dumneavoastră urma să moară... Iar în cazul când ați fi ieșit în avantaj, întreaga răspundere a crimelor dumneavoastră ar fi căzut în sarcina lui Orrie, nu-i așa? Dar ce-ați fi făcut dacă refuza să se lase prins în capcană și se hotăra să se retragă din joc, lăsându-i o șansă lui John?

– Îmi pregătisem o portiță de ieșire, declară Lesley pe un ton încrezător.

– Și totuși, până la urmă tot ați făcut un pas greșit, mormăi Felse.

– Da, dar altul nu voi mai face... Știam că ghearele dumneavoastră aveau să se strângă în jurul meu, spuse ea fără ostilitate, din momentul când mi-ați oferit posiblitatea de a demonstra că bietul meu Stephen nu avea nici un alibi pentru noaptea care urmase discuției lui cu John. Dar nu puteam să profit de acea ocazie fără ca totodată să dezvălui faptul că nici eu nu aveam vreun alibi, așa că n-am căzut în cursa pe care mi-ați întins-o... În fond, de ce anume vreți să mă acuzați?

– De tăinuire a unei crime – pentru început va fi de-ajuns, replică Felse.

Izbucnind în râs, Lesley spuse:

– N-o veți putea dovedi niciodată. Cel puțin, fără mărturia lui Stephen. Și nu cred că o puteți obține prea ușor!

– Am s-o obțin cu siguranță, mult mai curând decât credeți, răspunse calm polițistul. Se mai întâmplă ca, atunci când încercăm să citim printre rânduri, să ne mai și înșelăm. Desigur, nici doctorul Braby și nici sora medicală nu v-au mințit, dar nici nu v-au spus tot adevărul. Sora v-a declarat în mai multe rânduri că soțul dumneavoastră nu se simțea mai rău, dar nu v-a spus că se simțea mai bine... În realitate, se simte mult mai bine – e chiar în afară de orice pericol.

– Dar, izbucni Lesley, arătându-se pentru prima oară indignată, mi-a spus că era pe moarte!

– Nici măcar n-a sugerat așa ceva, replică Felse, v-a spus numai că, în situația existentă, puteți veni să-l vizitați oricând doriți, chiar și în afara orelor de vizită. Dumneavoastră ați înțeles ceea ce doreați să înțelegeți, asta a fost tot! Dar încă vă mai puteți duce să-l vedeți – sub escortă, desigur.

Tânăra femeie trecu într-o clipă peste șocul pe care-l suferise. Cu obișnuita ei putere de adaptare, răspunse pe un ton cumpătat:

– Mulțumesc. Dar cred că, în aceste împrejurări, ar fi o lipsă de tact și nu i-ar face nimănui nici o plăcere. În orice caz, chiar dacă încercați să-l convingeți pe Stephen să vorbească, sunt sigură că nu va spune nimic împotriva mea, afirmă ea cu certitudine.

– Poate că, replică Felse încălzindu-se puțin, îi cam supraestimați răbdarea! Cum credeți că veți mai scăpa și de data asta?

– Am să mă gândesc, răspunse Lesley cu toată seriozitatea.

* * *

Au mai avut de așteptat încă două zile până când Stephen Paviour a fost în stare să primească vizite. La recomandarea medicilor, Felse așteptă încă două, pentru a nu risca să-i provoace un nou șoc.

În sfârșit, joi seara, s-a considerat că sănătatea pacientului era destul de bună pentru a putea fi interogat.

Viața lui fusese atât de plină de eșecuri, privațiuni, decepții și iubiri pierdute, încât Stephen Paviour nu se mai aștepta decât la vești proaste.

Ascultă totul, culcat, fără să facă nici o mișcare, fără un singur cuvânt de protest. Suferea, fără îndoială, dar nu lăsa să se vadă nimic. Ceea ce i se dezvăluia nu constituia pentru el o adevărată surpriză. Când Felse termină, bătrânul stătu un minut sau două pe gânduri. Respirația lui părea mai regulată și mai profundă. Aproape aveau impresia că i se luase o mare piatră de pe inimă.

– Au mărturisit amândoi? întrebă el în cele din urmă. De când durează... legătura lor?

– Cel puțin de la vizita doctorului Morris, răspunse inspectorul. De vreo doi ani, poate mai mult.

– M-a respins dintotdeauna, murmură administratorul sitului de la Aurae Phiala. Îi respectam sensibilitatea și o prețuiam totuși; ajunsesem să suport acea situație din care eu nu aveam nimic de câștigat... Și, în acel timp, ea se lăsa în seama animalului ăluia frumos și necioplit de Orrie! Mă învârtea pe degete cu minciunile ei! În realitate, mă găsea prea trist, prea civilizat, prea bătrân ca s-o fac fericită...

Paviour căzu un moment pe gânduri, apoi obrajii săi, de obicei atât de palizi, se colorară puțin, iar în ochii neliniștiți i se aprinse o luminiță, în timp ce vorbea:

– Am să vă spun ce credeam, în naivitatea mea, deși acum îmi dau seama că mă înșelam amarnic, din moment ce nu se poate crede nici o vorbă din tot ce îndrugă Lesley. O văzusem într-adevăr încercând să-l provoace pe Alan Morris, așa cum făcea de altfel cu toți bărbații, respingându-i apoi cu o plăcere aproape sadică. Știți că Alan era un muieratic, dar era și un gentleman și avea suficientă experiență ca să știe cum să se poarte cu ea. Prin urmare, nu mă neliniștoam prea mult.

Era clar că nu se cuvenea să-l întrerupă, dar Felse își aminti dintr-o dată de un detaliu pe care dorea neapărat să-l elucideze.

– Vă mai amintiți, îl întrebă el pe Paviour, de seara când Bill Lawrence a venit să ia cina la dumneavoastră, în prezența lui Alan Morris? S-a vorbit, în seara aceea, despre tentațiile criminale pe care le poate simți uneori un arheolog? Și s-a discutat despre mijloacele de valorificare a antichităților furate?

Administratorul avu un aer puțin mirat și, dintr-o dată, uită de amărăciunea și de problemele lui personale.

– Da, îmi amintesc, răspunse el. Nu înțelegeam de ce o interesa atât de mult problema pe soția mea... Acum înțeleg. Căuta să culeagă cât mai multe informații. Pe moment, am crezut că nu voia decât să-i atragă atenția doctorului Morris. În orice caz, acum sunt sigur că ea adusese vorba despre acest subiect.

Inspectorul nu-și putu stăpâni gândul că Lesley Paviour era ca o adevărată furnică: nu neglija niciodată nimic, punând întotdeauna deoparte orice-i putea fi de folos într-o bună zi.

– Scuzați-mă, spuse el, v-am întrerupt... Continuați, vă rog!

– În ultima seară pe care Morris a petrecut-o la noi în casă, reluă Paviour, ieșisem să țin o conferință. Când am revenit, am

găsit-o pe Lesley așezată pe scara de la intrare, pradă unei adevărate crize de nervi. Era udă până la piele și dârdâia, suspinând.

„Mare lucru,“ își spuse Felse, „sunt sigur că poate să plângă oricând îi vine cheful. Milă mi-e de jurații care vor avea de-a face cu ea!“

– A susținut, continuă Paviour cu un glas slab și surd în care se simțea cât de nefericit era, că se dusese la plimbare cu Alan Morris pe malul râului, iar el profitase de ocazie pentru a încerca s-o seducă. Ea se apărase și-l împinsese în apă. Am crezut-o, căci știam ce repulsie puternică față de bărbați avea – o simțisem pe pielea mea, din păcate! Numai că eu o iubeam, așa că n-am forțat-o niciodată. Dar nu m-am mirat că, cu un bărbat care-i era străin și nu știa nimic despre toate astea, aventura putuse degenera într-o tragedie. N-am chestionat-o. Regretându-și brusc gestul, sărise în apă ca să-l scoată pe Alan... dar el murise deja! Atunci, am rugat-o să mă ducă la trupul neînsuflețit al prietenului meu. Murise într-adevăr. Știam că dacă fapta ieșea la iveală, deși fusese doar un accident, echilibrul mintal deja precar al lui Lesley s-ar fi compromis pentru totdeauna. Așa că am ascuns cadavrul lui Alan Morris într-o subterană a băilor romane.

Am făcut totul singur, în aceeași noapte, păstrând doar mașina lui de scris, toate documentele și un costum care mi se potrivea aproape perfect. Nu-mi mai rămânea decât să mă dau drept el. Biletul de avion pentru Turcia era cumpărat, locul rezervat, și toată lumea știa despre plecarea lui. Aveam cam aceeași statură și, bineînțeles, aceeași vârstă. A trebuit să-mi rad barba; el avea doar mustață, ceea ce simplifica lucrurile. Nu semănam la față, dar cred că aveam aproape aceeași

siluetă. Prin urmare, nu trebuia decât să-mi pun hainele și pălăria lui – și, bineînțeles, ochelarii. Situația se prezenta favorabil. Lucrasem cu el, știam tot ceea ce-mi era necesar ca să-i continuu cartea. N-am lăsat nimic la voia întâmplării; dacă omiteam ceva, Lesley veghea alături, atentă la cele mai mici detalii, așa cum făcea întotdeauna.

Prin urmare, am plecat cu biletul lui Alan Morris și m-am cazat la hotelul din Istanbul unde-și rezervase o cameră. Acolo, i-am terminat textul și am trimis manuscrisul la editură, după ce îl redactasem astfel încât să descurajeze orice proiect de cercetări sau excavații la Aurae Phiala. Cu nici un chip nu trebuia ca subsolul sitului că prezinte interes în continuare...

– Prin urmare, conchise Felse, scopul dumneavoastră nu era acela de a disimula o comoară, ci numai de a ascunde un cadavru?

– Nici măcar nu bănuiam existența unei asemenea descoperiri! murmură Paviour. M-am mulțumit să-l ascund pe bietul Alan... E un mormânt care nu i-ar fi displăcut, să știți!

– L-am găsit, îi spuse atunci inspectorul. Medicii legiști vor reuși să constate, probabil, cum anume a murit. Mă îndoiesc amarnic că prin înec. Mai degrabă cred că a surprins o întâlnire între Orrie Benyon și soția dumneavoastră și a ghicit ce complotau. În orice caz, sunt sigur că n-a făcut nimic ca să vă trădeze prietenia.

– Sper să aveți dreptate, oftă bătrânul, căci chiar dacă l-am invidiat întotdeauna, am fost totuși buni prieteni... Prin urmare, după ce i-am pus cartea la poștă, am telefonat corespondentului său din Turcia și i-am prezentat scuze pentru că proiectele se modificaseră. Apoi, am achitat nota de plată la hotel și am luat un taxi până la aeroport. Acolo, la

toaletă, mi-am schimbat hainele cu ale mele și am luat avionul spre Anglia, sub adevăratul meu nume de astă dată. Lăsasem intenționat descoperită o parte din conducta unde-l îngropasem. Am aruncat acolo toate lucrurile lui Alan și am astupat locul pentru totdeauna, cu propriile mele mâini.

Felse îl întrebă cu blândețe:

– Ați accepta, dacă toate probele de care dispunem o vor aduce în fața instanței, să depuneți mărturie contra soției dumneavoastră? Am promis că veți fi complet informat despre ponderea pe care ar putea-o avea depoziția dumneavoastră în legătură cu acuzațiile pe carele reținem împotriva ei.

– Voi spune tot adevărul – sau, cel puțin, tot ce știu eu, răspunse Paviour, chiar dacă asta îi va fi fatal. Mi-am dat seama că și eu sunt pasibil de mai multe acuzații. Pe moment, nu eram conștient de ceea ce făceam. Dar nu ezitați, faceți-vă datoria. Am o datorie de plătit și mă voi achita.

* * *

Două zile mai târziu, inspectorul Felse stătea așezat într-un colț al barului de la „Somonul auriu“, hanul pescăresc unde se cazase Charlotte de când sosise la Aurae Phiala.

Instalat comod în fața unei halbe de bere, îi privea zâmbitor pe John și Charlotte.

– Nu e deloc surprinzător că bietul bătrân a fost cât pe ce să moară de emoție, când v-a văzut ieșind din pământ! remarcă el, adresându-i-se lui John. Fără îndoială, Paviour a crezut că erați fantoma lui Alan Morris! V-ar fi greu să-l recunoașteți, acum când coșmarul lui a luat sfârșit și nu mai are ce să aștepte sau de ce să se teamă din partea soției lui. E

complet destins. După părerea mea, sau se va stinge complet, în lipsa dezacordurilor care-l ţineau activ, sau va trece peste încercarea asta şi va regăsi gustul vieţii, învăţând din nou să evolueze într-o lume normală. Pentru moment, am impresia că tinde spre a doua soluţie, slavă Domnului!

– Credeţi cu adevărat că va depune mărturie împotriva soţiei lui? întrebă Charlotte. Acum aşa doreşte, dar la momentul respectiv s-ar putea să nu mai fie în aceeaşi stare de spirit!

– Da, va presta mărturie! afirmă Felse. Nu poţi să iubeşti o fiinţă şi să fii atât de trădat, fără a ajunge s-o urăşti. Nu că asta ne-ar ajuta să-l descoperim pe adevăratul asasin al doctorului Morris. Dacă Lesley Paviour şi Orlando Benyon se hotărăsc să vorbească, ea va declara, evident, că Orrie l-a ucis, iar apoi a obligat-o să nu-i spună nimic soţului ei, ca să nu-l compromită. Nu ştiu ce va susţine Paviour, dar în orice caz sunt sigur că va fi mai aproape de adevăr decât orice putem aştepta de la Lesley.

– Dar, după părerea dumneavoastră, cine l-a omorât pe Alan Morris? întrebă John.

– Cred că, în general, ea era aceea care lua iniţiativa. Benyon nu era decât un executant. E chiar posibil ca, măcar o dată, să fi făcut totul singură. Să ne închipuim că doctorul Morris, intrigat de toate întrebările pe care i le punea, a început să intre la bănuieli, ajungând s-o urmărească şi s-o spioneze... Numai că i s-a descoperit o fractură de craniu şi, deşi nu era atât de gravă încât să-i cauzeze moartea, sugerează intervenţia lui Orrie. Fără îndoială, sunt inculpaţi amândoi. Mărturia lui Paviour va avea rolul decisiv.

– Când aţi întins capcana, întrebă Charlotte, ştiaţi deja că Orrie era acela care avea să cadă în ea?

– Nu lui i-o întinsesem, răspunse simplu Felse, ci ei. O bănuiam deja, încă dinainte ca John să apară și să-mi destăinuiască misiunea lui. Erau implicate două persoane. Or, câmpul de investigații nu era prea întins, chiar și punând la socoteală oamenii din sat și pescarii. Pe lângă doamna Paviour, nu existau decât bărbați, care se învârteau în jurul ei ca pionii pe lângă regină, la șah. Avea vocație de lider. În ceea ce-l privea pe complicele ei, cui i-ar fi revenit în modul cel mai firesc acest rol, dacă nu unui amant? Câtva timp, l-am suspectat pe tânărul Lawrence, a cărui gelozie era evidentă, dar consternarea pe care a manifestat-o când l-am anunțat că-i fusese folosită motocicleta nu părea simulată. Pe de altă parte, mă întrebam pe cine și-l putuse alege Lesley ca amant. Era posibil să fie tânărul student timid, trist și politicos, opusul total ca prestigiu al soțului ei? Nu prea-mi venea a crede! Așa că m-am orientat spre Orrie. Intuiam că trebuia să fie implicat în asasinarea lui Gerry Boden – recunoscând totodată și posibilitatea ca fapta lui să fi fost accidentală. Asupra băiatului s-au găsit scame dintr-o țesătură groasă de lână. Sper că vor putea fi identificate ca provenind de la haina de lucru a lui Orrie Benyon. Hainele grădinarului sunt impregnate cu rumeguș, urme de îngrășăminte și particule de pământ, astfel încât sarcina laboratorului va fi mult ușurată. În orice caz, e sigur că el l-a surprins pe Boden printre ruine. După ce l-a omorât, a ascuns cadavrul. Apoi s-a întors să recupereze monedele de aur și și-a reluat liniștit munca, dând dovadă de un extraordinar sânge rece, căci s-a mai dus și să bea un pahar în sat, înainte de a se întoarce la Aurae Phiala pentru a arunca în apă trupul neînsuflețit al lui Gerry. Omul acesta este la fel de rece ca marmura și cam tot atât de sensibil.

– Prin urmare, i-ați urmărit permanent fiecare gest, chiar și când păreați să nu-i acordați nici o atenție! se miră Charlotte, fără a-și ascunde admirația.

– Nu trebuie să lași niciodată oamenii să-și dea seama că-i observi, răspunse Felse, altfel intră în gardă și acționează mult mai discret. Dimpotrivă, dacă te prefaci că nu-i bagi în seamă, atunci uneori își dezvăluie jocul și se lasă prinși în capcană. Dar nu așa s-a întâmplat cu Orrie. Programul lui avea multe goluri, însă nu puteam dovedi ce anume făcuse în acele momente. De asemenea, dacă mi-aș fi asumat riscul de a-l acuza... În ceea ce-o privește pe Lesley Paviour, nu aveam nici un element. Speram – la fel ca Orrie – să-l atace ea însăși pe John. Orrie credea că nu s-ar fi codit; amândoi ne-am înșelat! Atunci, am jucat totul pe-o singură carte.

– Am fost gata să distrug totul, cu intervenția mea cu cheia, declară abătută Charlotte. Abia după aceea mi-am dat seama. N-am fost deloc inspirată!

– Dimpotrivă! replică Felse. O dată ce cheia a ajuns în posesia mea, Lesley a fost nevoită să mărturisească! A, sigur, putea să spună că nu știa nimic despre monedele de aur din cutie. Însă i-ar fi fost destul de greu să susțină această variantă până la capăt.

* * *

Stephen Paviour nu avusese nici o obiecție când Felse îi ceruse permisiunea să deschidă seiful de la bancă... Înăuntru se găsiseră, pe lângă monedele de aur, documente de cel mai mare interes, privitoare la situația financiară a lui Lesley, deși nici o hârtie nu-i explica originile. Probabil că-și folosise foarte

rodnic vacanțele petrecute în străinătate cu soțul ei, obținând cele mai mari profituri cu diferitele ocazii când îl însoțise în alte regiuni unde el se ducea să facă săpături.

Charlotte se gândea la acel cuplu chinuit care avea să răspundă de crima comisă contra unchiului ei...

– Credeți că Lesley ar fi plecat într-adevăr cu Orrie, dacă planul lor reușea până la capăt? îl întrebă ea pe Felse.

– Bineînțeles că nu! răspunse inspectorul. Cu un țărănoi ca Benyon? Lesley avea o adevărată avere și-și putea permite să dispară ca să profite singură de toate bogățiile. Orrie se gândea să dosească sume considerabile în băncile elvețiene și avea atâta încredere în ea, încât deschisese toate conturile pe numele ei! Nu, n-ar fi plecat cu un țopârlan ca Benyon. L-ar fi lăsat de căruță fără să clipească. Pentru o Lesley Paviour, lumea e plină de bărbați.

– Nu și aia unde se va duce acum! comenă Charlotte, oscilând între ușurare și milă.

– Nu te repezi cu afirmațiile, o sfătui John. Chiar dacă ajungem să-i obținem condamnarea, o să scape doar cu opt ani, poate chiar mai puțin. Fii sigură că n-o să se schimbe, și nici n-o să uite nimic. Va profita de timp ca să pună la cale noi planuri. Nimic pe lumea asta nu poate s-o transforme. Lesley va ieși din închisoare coaptă și pregătită pentru noi fărădelegi. Cu prima ocazie, își va făuri o mască nouă care-i va permite să-l înhațe pe primul porumbel ieșit în cale, ducându-l la pierzanie. Mai bine păstrează-ți compasiunea pentru mine și pentru nefericiții care vor avea de-a face cu ea.

Felse își termină berea, observându-i pe John și Charlotte... Stătuseră toată săptămâna la han, odihnindu-se, și păreau să se înțeleagă din ce în ce mai bine...

John profitase de acel răgaz pentru a reuni toate elementele necesare misiunii lui, dar era gata să parieze că ar fi terminat mult mai repede dacă Charlotte n-ar fi fost acolo!

Acum terminase, iar a doua zi trebuia să plece spre Londra, unde-l așteptau ocupațiile lui. Printr-o coincidență bizară, Charlotte se hotărâse să ia același tren ca să organizeze reînhumarea unchiului ei. Felse îi spunea că, uneori, hazardul potrivea foarte bine lucrurile...

Inspectorul John Hambro căzuse în plasa fermecătoarei Charlotte din clipa când aceasta îl urmărise pe cărarea de lângă râu, în noaptea când plecase în căutarea lui Gerry Boden.

– Bun! Vă las cu ale voastre, declară în sfârșit Felse, ridicându-se.

Și-i aruncă Charlottei o privire în care se citea complicitatea apărută spontan între ei.

– Eu în locul dumneavoastră, continuă el, adresându-i-se fetei, m-aș uita de două ori, înainte de a face pasul...!

– Soția dumneavoastră nu s-a uitat de două ori! răspunse Charlotte cu un surâs.

Când părăsiră hanul „Somonul auriu“, mai pe seară, John și Charlotte se opriră o clipă pe culmea colinei, pentru a contempla situl de la Aurae Phiala.

Creșterea cotelor râului încetase, iar apa curgea liniștită. În dreapta lor, o husă mare acoperea excavația făcută de poliție pentru a dezgropa cadavrul doctorului Alan Morris. Ancheta încă nu se deschisese oficial, dar identificarea nu punea nici o problemă, date fiind toate obiectele personale care-l înconjurau.

– Aș fi vrut să iasă la iveală viu, murmură Charlotte. Dar mă bucur că a rămas cu onoarea nepătată. Ar fi apărat până la

capăt etica profesiunii, din moment ce și-a găsit sfârșitul împotrivindu-se furturilor comise de Lesley și Orrie. Ai crezut mult timp că eram complicea lui, nu-i așa?

– Iar dumneata ai crezut mult timp că și eu făceam parte din bandă, așa e? replică John, cu un zâmbet larg.

– Știai prea multe despre toate astea, îi explică Charlotte. Cum voiai să ghicesc de partea cui erai? Dar am ghicit imediat că veniseși aici cu un scop anume și că mă urmăriseși până la „Somonul auriu“ nu datorită farmecului meu, ci pentru felul cum mă numeam!

– Nu e tocmai adevărat, replică încet John. Și sunt foarte sigur că ai descoperit imediat ce simțeam pentru tine.

Vorbeau calm, ținându-se de mână, în timp ce se lăsa asfințitul, liniștit și senin.

– O clipă, mărturisi Charlotte, doar o clipă, m-am întrebat ce sentimente aveai pentru Lesley Paviour.

– Nu i-am dat niciodată nici cea mai mică atenție, răspunse ferm John, până în ziua când s-a grăbit cam prea tare să-mi usuce sacoul, după surpare. Începea să aibă bănuieli, probabil, și din acel moment a luat problema în mână ca o adevărată profesionistă. Fusesem destul de prost să iau asupra mea toate hârtiile, ceea ce n-ar fi trebuit să fac nici în ruptul capului. Pe lângă pașaport, mai aveam nota de plată a hotelului din Istanbul, diverse documente și până și copia broșei care apăruse pe piața italiană, declanșându-mi misiunea. N-avea cum să nu-și dea seama ce se întâmpla, căci ea însăși o vânduse la Livorno. Atunci a început să ne bombardeze cu invitații: „Dar rămâneți aici! Vă rog, luați cina cu noi!“, și așa mai departe. Pe tine voia să te țină sub supraveghere și să știe în fiecare moment ce făceai; în privința

mea, voia să mă poată lichida în orice clipă. La început, n-am înțeles. M-am mulțumit să intru în joc ca să aflu unde dorea să ajungă. Se hotărâse să mă trimită pe lumea cealaltă. A jucat tot acel teatru numai de ochii lui Stephen Paviour, pe care-l manipula ca pe o marionetă. Știa că avea să intervină obligatoriu, pentru a mă ruga să plec imediat, și astfel, Orrie și cu ea, stârnindu-mi curiozitatea, mă puteau atrage până în mijlocul ruinelor, ca să se debaraseze de mine, fără ca nimeni să aibă nici cea mai mică bănuială.

Răsărise luna. Discul ei de argint se desena în filigran pe bolta întunecată a cerului. La marginea Țării Galilor, linia albăstrie a colinelor se estompa după un văl de ceață subțire. Valea nu-și pierduse nimic din frumusețea ei, nici din puritate. Abjecția, violența și rapacitatea lui Lesley Paviour trecuseră peste Aurae Phiala, fără a-i lăsa măcar o zgârietură. Orașul roman se obișnuise de mult să supraviețuiască tuturor tragediilor prin care trecea.

– M-am dus să-l caut pe domnul Felse, la el acasă, sâmbătă dimineața, declară dintr-o dată Charlotte, după care a lansat acel balon de probă în legătură cu unchiul Alan, făcând-o astfel pe Lesley să creadă că găsise o cale de scăpare excelentă. Atunci mi-a vorbit despre ancheta întreprinsă de Scotland Yard, fără a-mi spune care era rolul tău, și mi-a mărturisit că și ei ajunseseră să-l bănuiască pe unchiul meu. L-am întrebat dacă și el îl credea vinovat, și mi-a răspuns că nu, adăugând că universitarii de genul lui Alan Morris sunt rareori bogați, dar că indiferent cât de mare ar fi dorința lor de a câștiga bani, ea nu rezistă, când fac asemenea descoperiri, tentației mult mai puternice a celebrității și a admirației marelui public. I-am fost recunoscătoare pentru acest răspuns, căci trebuie să

mărturisesc că și eu începusem să am îndoieli. Începând din acel moment, am avut o încredere deplină în el, fără îndoială pentru că-mi doream să aibă dreptate.

– Înțeleg. Și, cu acea ocazie, ai cunoscut-o pe soția lui! reluă John, amintindu-și cuvintele enigmatice ale lui Felse din momentul când se despărțise de ei la han. Ce-a vrut să spună, adineaori? Ce anume n-a făcut soția lui?

Porniseră încet pe drumul de întoarcere, ocolind săpătura sinistră în pământ, dornici să uite drama de la Aurae Phiala, pentru a savura din plin fericirea de a fi vii – și împreună.

Și atunci, amintindu-și întrebarea lui John, Charlotte îi strânse mâna puțin mai tare, răspunzând simplu:

– N-a dat înapoi, nici nu s-a uitat de două ori, când el a întrebat-o dacă accepta să fie soția unui inspector de poliție...

Sfârșit